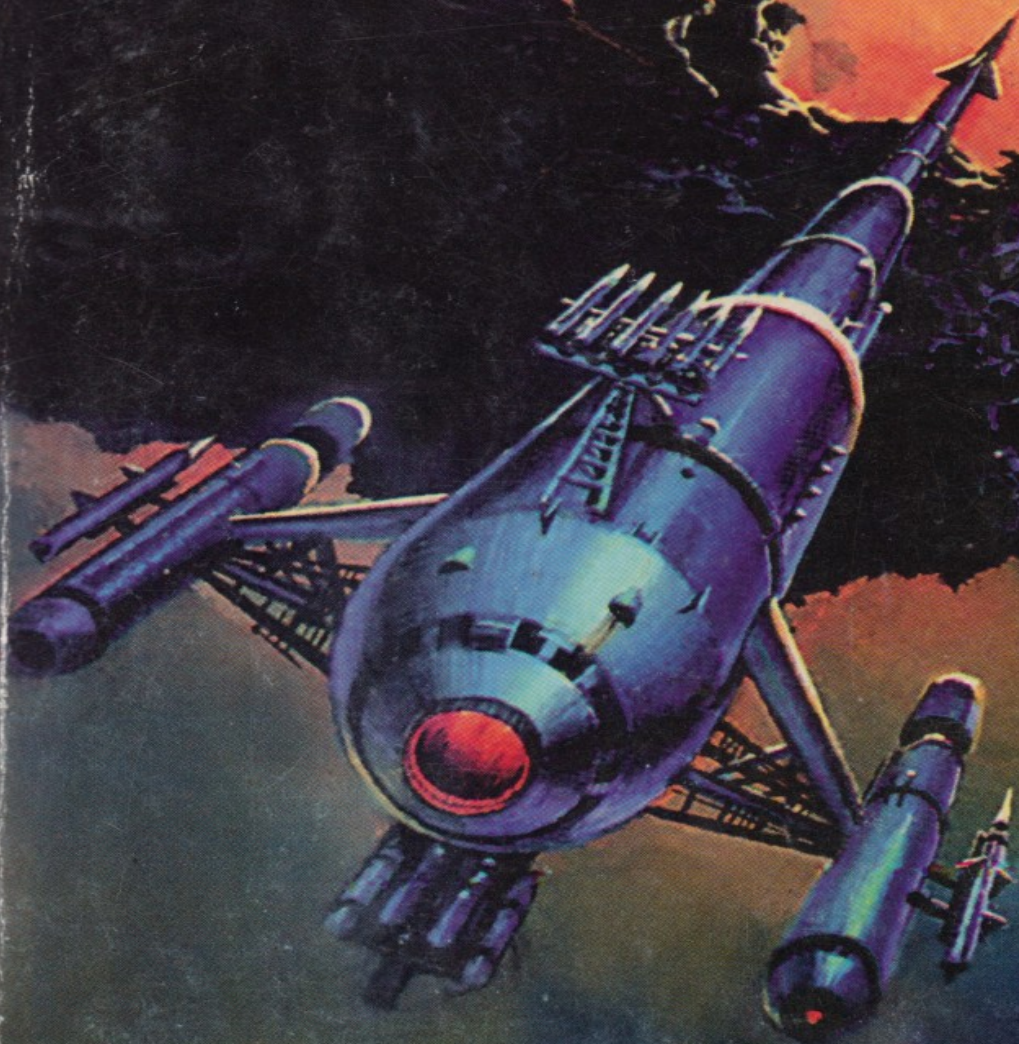

ФАНТАСТИКА

САЙМЪН ГРИЙН
СВЕТЪТ НА
ПРИЗРАЦИТЕ

САЙМЪН ГРИЙН СВЕТЪТ НА ПРИЗРАЦИТЕ

Превод: Владимир Зарков

chitanka.info

В Тринадесета база нищо не помръдва. Вратите си остават затворени, асансьорите са заседнали, никой не пресича сенките. Примигващите лампи мъждукат и гаснат една по една, все по-плътен мрак се прокрадва по стоманените коридори. Малкото компютри, които още са включени в мрежата, бърборят свадливо помежду си в чернеещата тъма и накрая замлъкват сред спусналата се нощ.

В тишината, в мрака нещо шава.

ПЪРВА ГЛАВА

НЕЩОТО В БУРЯТА

Катерът на „Тъмен вятър“ пропадна под кораба-майка — проблясваща сребриста игла, забита в безкрайната нощ. За момент увисна над Граничния свят, наречен Ансилай, после носът му се наклони надолу, двигателите зареваха безмълвно и катерът се плъзна в бушуващата атмосфера като нож, проникващ в търбух. Соплата на двигателите пламтяха ослепително и с неудържимата си мощ тласкаха изящния кораб през освирепелите вихри. Мълнии се виеха край корпуса му, ветрове налитаха злобно отвсякъде, но нищо не успяваше да го тласне встрани от избрания курс. Той пронизваше кипящите облаци със самоуверена лекота, сякаш камък падаше към металната гора.

На Ансилай нямаше океани и планини, само безгранична суха равнина, покрита с ярко блестяща гора, която се простираше от полюс до полюс. Нейните великански метални дървета не познаваха листака и цвета, нито пролетта и есента. Надигаха се с милиони от сивата пръст, студени и безчувствени като безбройни лъснати пирони. Тук-там почти достигаха края на атмосферата, извисяваха се твърди и непоклатими сред нестихващите бури. Ветровете плющяха със злост по голите клони — щръкнали копия върху гладките безлични стволоче. Виолетови и лазурни, златисти, сребристи и бронзови, дърветата сякаш се протягаха сред тътена и мълниите, за да посрещнат спускащия се кораб.

Капитан Джон Сайлънс седеше прегърбен в командирското си кресло и наблюдаваше сензорните монитори на таблото пред себе си. Данните се променяха зашеметяващо, твърде бързо, за да ги следи. Точно затова корабният ИИ^[1] управляваше спускането и Сайлънс нямаше какво друго да прави, освен да напряга очите си пред мониторите. Плътните кълбящи се облаци скриваха от погледа му дърветата, но ИИ ги засичаше чрез сензорите на катера и съответно променяше посоката и скоростта, преценяваше и решаваше, което

продължаваше нищожна частица от секундата. И понеже ИИ можеше да обмисля и решава несравнимо по-бързо от Сайлънс, дори ако той бе в психовръзка с бордовите компютри, въобще не възникна съмнение кой от тях да пилотира катера. Но ИИ бе програмиран да щади човешките чувства и току-виж, накрая му позволи да го приземи, ако задачата не му се стори прекалено трудна.

Сайлънс се съсредоточи и се включи в корабните сензори чрез комуникационната си присадка. Внезапно стените на кабината около него избледняха — сензорите му предаваха симулация в реално време на заобикалящото. Мрачни, сякаш подпухнали облаци фучаха край катера със спираща дъха скорост, мълниите бясно целеха корпуса. Сайлънс трепна неспокойно, но запази невъзмутимото изражение на лицето си, за да не притеснява спътниците си. Бурята можеше да си беснее и бълва ярост колкото иска. Нищо не би могло да навреди на катера, докато е издигнат силовият щит. Лъщящите очертания на дърветата се появяваха и изчезваха по-бързо от мигване — според мятането на катера насам или натам по виещ се курс между металната гора към площадките за кацане около Тринадесета база. Вихрите на бурята бяха твърде плътни и тъмни, за да може да се различи самата гора, но въображението на Сайлънс му я представяше като гадна, безкрайна възглавничка за игли. Твърдите метални шипове сякаш го очакваха, същински колове, забити по дъното на ловен трап.

Тази представа го разтревожи, той изключи мониторите и завъртя креслото си, за да провери как се справят неговите спътници. Един добър Капитан никога не престава да се грижи за поверените му хора. На теория верността и подчинението вече бяха програмирани у тях, но вниманието никога не беше излишно.

Диана Вертю, младата есперка^[2] на кораба, явно страдаше от пристъпи на прилошаване заради внезапните промени в курса. До нея беше Изследователката Фрост, хладнокръвна и сдържана както винаги, едва ли не скупаеща. Двамата щурмоваци Стасяк и Рипър седяха зад жените и отпиваха поред от сива метална манерка. Сайлънс сви устни. Надяваше се тя да съдържа обикновен алкохол, а не някоя нова бойна дрога, забъркана в медицинските лаборатории. Официално от него изискваха да поощрява употребата им, но Капитанът така и не можа да повярва във вдъхваната от химикалите смелост. Винаги предпочиташе истинската. С времето действието на химикалите отслабваше.

— Скоро ще кацнем — изрече той с беизразен глас. — Не би трябвало да очакваме непосредствена заплаха, но все пак си отваряйте добре очите и ушите. Поради извънредното положение се наложи да тръгнем почти без разузнаване. Самата ни задача е достатъчно проста. Тринадесета база не отговаря на всички сигнали и повиквания. Работата ни е да разберем защо.

— Имам въпрос, Капитане.

— Да, еспер Вертю?

— Според данните в компютрите Ансилай е мъртъв свят. Тук не е останало нищо живо, след като всички местни видове са били изтребени по време на Ащрайския бунт преди десет години...

— Вярно е — потвърди Сайлънс, когато еспата се запъна.

— Но, Капитане, ако е вярно, ако на тази планета не е останало нищо потенциално опасно, за какво е цялата тази паника? Може би просто ги е хванала „ковчежната треска“^[3]? Тук, в покрайнините на Империята, това се случва.

— Добър довод, еспер. Но преди четири дни Тринадесета база обяви висша степен на извънредно положение, издигна силовия екран и отрязва съобщителните си връзки с Империята. А пък Империята въобще не обича да я отрязват. Така че ние отиваме да проверим какво се е случило. Не се мръщете, еспер, рано ще се набръчкате.

— Само недоумявах, Капитане — какво ще прави там Изследователката?

— Тъхъ — обади се Фрост, — и аз това се чудя.

Сайлънс се позабави с отговора, откровено оглеждаше двете жени. Те рредставляваха любопитна противоположност. Диана Вертю беше нисичка, стройна и златокоса и според Сайлънс много приличаше на своята майка — Илейн. Младата есперка току-що бе навършила деветнадесет години и излъчваше леко нахална невинност, каквато само юношите могат да си позволят. Но скоро щеше да се прости с това си качество в опитите да поддържа реда, законността и разума в покрайнините на Империята, из отскоро заселените Гранични светове. По новите граници бе трудно да срещнеш признаци за цивилизованост, още по-рядко законност, да не говорим пък за справедливост.

Изследователката Фрост беше само с няколко години по-възрастна от есперката, но разликата между двете беше също като

между ловеца и неговата жертва. Фрост беше висока и с жилави мускули, дори отпусната в креслото изглеждаше опасна. Тъмносините ѝ очи горяха на бледото, безучастно лице, оброчено от късо подстригана кестенява коса. Друсането и тласъците при спускането в атмосферата като че въобще не я притесняваха, но така и трябваше да бъде. Изследователите бяха тренирани да понасят несравнимо по-тежки изпитания. И това отчасти обясняваше защо бяха толкова боеспособни убийци.

Сайлънс усети, че проточи паузата по-дълго, отколкото искаше. Приведе се напред в креслото и се намръщи, сякаш просто подреждаше мислите си, макар и да знаеше, че въобще няма да заблуди Изследователката.

— Вие сте тук с нас, защото не знаем какво ще заварим след кацането. Винаги съществува възможност някоя непозната чужда раса да е слязла на Ансилай. В края на краищата това е Границата и е известно, че тук звездните кораби понякога изчезват в мрака и никой повече не ги вижда. А чуждите раси са вашата специалност, прав ли съм?

— Тъхъ — потвърди Фрост. — Може и така да се каже.

— От друга страна — продължи Сайлънс, — Ансилай е планета, на която се добиват метали. А те пък са жизненоважни за Империята. Доста политически фракции биха спечелили, ако попречат на тукашното производство. И именно затова аз лично ръководя операцията.

— Щом е толкова важна, защо сме само петима? — попита щурмовакът Стасяк. — Защо да не нахълтаме с пълен екип от Сигурността, да обкръжим базата, да си пробием път и да смажем всичко, което мръдне?

— Защото Тринадесета база контролира цялото минно оборудване, разположено на Ансилай — спокойно отвърна Сайлънс. — Дори и в момента всички системи работят едва с трийсетина процента от капацитета си. Не бихме искали да рискуваме базата и още повече да влошим положението. Както есперката вече изтъкна, винаги може да се окаже, че това е обикновена разновидност на „ковчежната треска“ и целият екип на базата се нуждае само от малка приятна размисълка с психосектора на „Тъмен вятър“. Тук сме, за да открием

какво става и да докладваме, а не да провеждаме изстребителна мисия срещу единствените хора, които могат нещо да ни обяснят.

— Разбрахме, Капитане — обади се Рипър, другият щурмовак. — Ще пипаме леко и меко, точно по инструкцията. Няма проблеми.

Сайлънс кимна отсечено и плъзна поглед по двамата щурмоваци. Люис Стасяк не се отличаваеше нито с ръст, нито с тегло, беше само на двайсет и няколко години, но вече имаше вид на претоварен и похабен човек. Косата му беше малко по-дълга от обичайното, униформата му омачкана, а по лицето му се забелязваше някаква отпуснатост. Капитанът не пропусна тревожните признаци — Стасяк твърде дълго е бил далеч от истинска опасност или предизвикателство, загубил е закалката си и е станал безгрижен. Това беше и една от причините Сайлънс да го включи в разузнавателната задача. Ако нещо се объркаше, Стасяк нямаше да е кой знае каква загуба. Винаги си струваше да имаш подръка някой, когото да пожертваш, да го натикаш в опасното положение, преди сам да тръгнеш напред. Все пак по-добре беше да държи под око този човек. Мърлявите щурмоваци имат склонността да се пречупват при по-голямо напрежение, а когато това стане, проявяват гадния си навик да повличат със себе си на дъното всеки, озовал се наблизо в момента.

Алек Рипър обаче беше всичко, което липсваше на Стасяк. Личеше му, че е щурмовак от кариерата. На двадесет и девет години, четиринадесет от тях на служба, грамаден като градински клозет и двойно по-гаден. Стегнат и спретнат от остриганата глава до сияещите ботуши. Четири медала и три служебни благодарности за проявена храброст на бойното поле. Би могъл да стане и офицер, ако неговият Род имаше необходимите връзки. Вече два пъти проваляха повишението му, все за дързостта да настоява гласно, че по-висш военнослужещ е взел неправилно решение. А подобни постъпки не са проява на благоразумие, когато си в Службата. Особено пред свидетели. Според досието му Рипър беше добър войник и още по-добър боец, имаше изявена дарба за оцеляване. Ако някой се върнеше жив от тази задача, това щеше да е Рипър.

При условие, че изобщо има оцелели.

Другите не познаваха Ансилай. Ала Сайлънс я знаеше. Бе тук преди десет години, когато Ашраите изригнаха от гората в безбройни вълни, избивайки по пътя си всеки мъж и жена. Той помнеше ужасите,

извършени от тях, но помнеше и още по-страшните неща, които направи, за да ги спре. Сега Ашраите бяха мъртви. Изтребени. Заедно с всяко друго живо същество на планетата.

Катерът внезапно се наклони, ревът на двигателите сякаш прекъсна за миг, преди да поднови обичайния си ритъм. Сайлънс свекавично завъртя креслото си и впи поглед в мониторите. Навсякъде грееха тревожни червени светлини, но още нямаше данни за някаква повреда. Той отново се свърза със сензорите и се озова сред привидно прозрачните стени на кораба. Тъмните облаци на бурята кипяха около катера, носеха се назад с почти недоловима бързина. Корабът пак се разтресе и стомахът на Сайлънс се сви от промяната на направлението и скоростта, извършена с безгрижно равнодушие към слабите сетива на хората. Лъскавите метални дървета се появяваха и изчезваха наоколо в един незабележим миг, но Капитанът вече долавяше, че катерът се стреми да избегне не само тях. Имаше още нещо в бурята. Нещо, което отдавна чакаше възможност да си отмъсти и въобще не се интересуваше от факта, че вече десет години е мъртво.

Свят на призраци.

— Щурмоваци, заемете се с оръдията! — остро заповяда Сайлънс. — Изследователко, включете се в сензорите и ми кажете какво виждате. Еспер, искам пълно псионно сканиране, докъдето се простира вашият обсег. Непременно трябва да знам какво има навън.

Лицата на щурмоваците станаха безизразни, щом двамата се включиха с присадките си към оръжейния контрол — вече виждаха само онова, което им показваха прицелните устройства. Студеното лице на Изследователката почти не се промени, докато се озърташе през внезапно изчезналите за нея стени на кабината. Есперката неуверено се обърна към Сайлънс.

— Капитане, какво точно да търся при сканирането?

— Нещо, каквото и да е, стига да е отвън.

— Но... там няма нищо, Капитане.

— Не е така — сръза я Сайлънс. — Там не е само бурята. Еспер, започвайте сканирането. Това е заповед.

— Слушам, сър.

Отведнъж очите на есперката се приковаха в една точка, лицето ѝ остана безучастно, а съзнанието изскочи извън катера.

Бурята бушуваше около нея, безсилна да я докосне. Металните дървета пламтяха в мислите ѝ като ослепителни фарове, пробихи облаците, но тук-там гаснеха, когато управляваните от автомати машини изгризваха корените им. Освен дърветата в обсега на нейния есп^[4] нямаше нищо живо и все пак ѝ се струваше, че усеща нещо до границата на съзнанието си, просто мигновени проблясъци на движение. Понякога чувстваше, че я наблюдават. Диана напрегна своя есп до предела на възможностите си, шареше до края на обсега, но така и не можа да види ясно онова, каквото и да беше. Ако въобще имаше нещо...

Стасяк се ухили неприятно, усещайки оръдията на катера, които се завъртаха в една или друга посока, покорни на мислените му заповеди. Четири разрушителя, последната дума на техниката и с пълен заряд, бяха разположени по корпуса на катера, готови да избълват унищожение по негова заповед... или каприз. Но отвън бяха само бурята, вихрите и неизброимите проклети дървета. Според данните на сензорите там нямаше нищо, по което си струваше да стреля. Потърси линия, която да не се подслушва, и се включи към присадката на Рипър.

— Ей, Рип, ти виждаш ли нещо?

— Не. Но това не означава, че то не е там.

— А, как пък не. Ако питаш мене, Капитанът щурее за глупости. Тоя свят е мъртъв бе, Рип, всеки го знае.

— Може. Сензорите нищо не показват. Но все пак усещам, че не сме сами тук. Искам те нащрек, Лю. Никак не ми харесва тая история. Почне ли някоя дивотия, не хаби изстрелите, прицелвай се внимателно. Да не забравиш, че тия оръдия се презареждат четири минути. А през това време всичко може да стане.

— Добре де.

Стасяк се размърда недоволено в креслото, опитваше се да гледа едновременно във всички посоки. След като Рипър спомена за това, той също започна да долавя нещо. То чакаше, гледаше, прокрадваше се на косъм извън обсега на сензорите. Съзнанието му леко докосваше командните системи на оръдията и чувстваше как отвързват на контакта като тръпнещи хрътки, изпънали докрай поводите си. ИИ на катера бе програмиран да не се включва в управлението на оръдията, освен при най-тежки и опасни положения, за да не му хрумнат разни

идеи. Но кибермозъкът също усещаше нещо и по свой начин жадуваше да предприеме някакво действие не по-малко от самия Стасяк.

Изследователката Фрост погледна Капитана.

— Всички данни от сензорите отрицателни. Не регистрират признаци на живот.

— Не съм и очаквал друго — каза Сайлънс, зареял немигащи очи в бурята. — Един, колко ни остава до кацането?

— Дванадесет минути и четиридесет секунди, Капитане — веднага отговори ИИ. — При условие, че нищо не наруши плана ми за полета.

— Един, спусни ни по-бързо — заповяда Сайлънс. — Щурмоваци, пълна готовност. Нещо идва.

И катерът неочаквано бе тласнат встрани, отхвърлен от пътя си, сякаш гигантска ръка се пресегна от нищото и му нанесе удар. Корабът се завъртя и затрепери, докато ИИ се бореше да предотврати сблъсък с плътно скупчените дървета. Тъмните им великански силуети заплашително изскачаха от бушуващите облаци.

— Един, издигай силовия щит — добави Сайлънс спокойно и уверено, макар че кокалчетата на стиснатите му юмруци побеляха. — Щурмоваци, избирайте си мишените по-внимателно. Изследовател, какво виждате?

— Все още нищо, Капитане. Сензорите упорстват, че навън няма нищо.

— При нас е същото — напрегнато съобщи Стасяк. — Няма в какво да се целим!

Катерът се раздрусва — нещо невероятно огромно блъскаше по силовия щит, отново и отново. Сайлънс впи поглед в мониторите, показващи нарастващия натиск от всички страни. Блестящите дървета профучаваха още по-бързо, ИИ бързаше да насочи кораба към площадките за кацане. Но въпреки нарасналата скорост невидимото мрачно присъствие не изоставаше и със злокобна решимост стоварваше удар след удар по силовия щит. Сайлънс се озъби и облиза сухите си устни.

— Щурмоваци, искам огнева бариера и от двете страни. Без прицелна стрелба. Веднага.

Отговорът на двамата бойци потъна в грохота на разрушителите, заслепяващи енергийни потоци изригнаха от катера, пробиха щита и

пръснаха дърветата наоколо. Големи метални парчета се разлетяха като шрапнели. Но лишените от живот незнайни неща притискаха щита отвсякъде и устремът им нарастваше неимоверно с всяка изминала секунда.

— Сега оръдията ни са безполезни, докато се презаредят енергийните кристали — невъзмутимо отбеляза Изследователката. — Силовият щит обаче няма да издържи до кацането. Изчерпва все повече от мощта на кораба, а ние не разполагаме с достатъчно резерви. Освен ако не искаме да заседнем на тази планета. Капитане, какво е това отвън? Защо се изплъзва на сензорите?

Сайлънс се обърна към нея.

— Защото са мъртви. Мъртви са. Один, колко ни остава до кацането?

— Десет минути и двадесет и две секунди, Капитане.

— Когато ти дам сигнал, спусни силовия щит и насочи цялата мощност в двигателите. Прави каквото искаш, Один, но трябва да кацнем. Ако оцелеем дотогава, ще презаредим в Тринадесета база. Щурмоваци, готови за стрелба по моя заповед.

— Но там няма нищо! — възкликна Стасяк. — Няма по какво да стреляме!

— Лю, не вдигай шум — тихо го прекъсна Рипър. — Не забравяй, че на нас не ни се полага да разсъждаваме. Просто прави каквото ти казват офицерите. Този поне май има представа на какво сме се натъкнали.

Стасяк подсмръкна недоволено.

— Не ми плащат достатъчно, за да се забърквам в тия истории.

Сайлънс яростно се взираше в бурята, след малко се озърна към Изследователката.

— Нещо на сензорите?

— Нищо, Капитане. Никакви познати признаци на живот. Ако вярваме на уредите, тук сме сами. — Изследователката не отместваше от него студения си поглед. — Очаквахте това, Капитане, права ли съм? Затова и вие дойдохте с нас. Знаете какво е онова отвън.

— Да. Знам.

— Оръдията са почти презаредени, сър — събщи Рипър. — Скоро отново ще бъдем готови за стрелба. Само ни посочете целта.

— Останете в готовност. Еспер, какво виждате? Еспер!

Бяха огромни и ужасни, запълваха съзнанието ѝ, ослепителни като слънцето. Твърде странни, за да ги опознае, твърде неизмерими, за да ги възприеме. Сбираха се в бурята като древни богове на възмездието и блъскаха катера с мълнии. Диана Вертю се силеше да опази собствената си личност сред тази бясна ярост, но човешкото ѝ съзнание беше само дребна и незначителна пращинка, попаднала в поле от неукротима, горчива ненавист. Тя се отдръпна зад психощитовете си, бореше се да отблъсне нечовешките мисли, които ревяха и виеха в бурята. Една по една нейните защитни бариери заставаха по местата си и тя отведнъж се върна в кораба. Капитан Сайлънс ѝ крещеше.

— То е живо — промълви тя унило, умът ѝ като че работеше бавно и тромаво, отново на обичайното човешко равнище. — Бурята е жива и ни мрази.

— Установихте ли контакт? — попита Сайлънс. — Можете ли да влезете във връзка?

— С какво да влезе във връзка? — остро се намеси Изследователката. — Ако навън имаше нещо живо, сензорите щяха да го засекаат!

— Те са страшно големи — шепнеше Диана Вертю. — Огромни. Необхватни. Никога не съм се сблъсквала с такава ненавист.

— Опитайте се — настоя Сайлънс. — Точно затова ви взех. Да говорите с... с онова навън.

— Не — отказа Диана Вертю, в очите ѝ горяха сълзи. — Моля ви. Не ме принуждавайте... толкова боли от омразата...

— Направете го! Това е заповед!

И Диана отново устреми съзнанието си навън, в бурята. Есперите винаги се подчиняват на заповедите. Обучението им имаше грижа за това. Онези, които не можеха или не искаха да се научат, просто не живееха достатъчно дълго, за да пораснат. Бурята беснееше. Колосалните тъмни мисли бяха навсякъде около нея и тя беше сигурна, че все още е жива, само защото е твърде дребна да я забележат. Но съзнаваше и как те бавно, тромаво започваха да долавят, че някой ги наблюдава.

Сайлънс се взираше в лицето на младата есперка, разкривено от ужаса, който съзираше вътрешният ѝ поглед. Не си позволяваше да извърне глава. Ако тя умре или полудее, вината ще тежи на неговата

съвест. Той разбираше какви рискове пое, когато настоя да я включат в неговата група. Тъничка струйка слюнка протече от ъгълчето на устата ѝ, есперката изстена тихо. Сайлънс не откъсваше поглед от нея.

— Щурмоваци, искам още един прикриващ залп без прицелна стрелба. Один, свали силовия щит. Всички се дръжете здраво. Сега малко ще ни пораздруса.

Оглушителен грохот, разтърсващ ума по-силно от слуха — мрачните сенки се пресегнаха, без да ги спира силовият щит. Разрушителите изригнаха огъня си в бурята, но дори не ги докоснаха. Катерът се тресеше и подскачаше, подхвърлян като сухо листо в ураган. Метални дървета, дебели по три-четири метра, се стрелкаха през облаците и блъскаха по корпуса, но той бе проектиран да издържа преки попадения на разрушители и атомни взривове с ниска мощност, затова катерът лесно се справяше с ударите. Тътенът на двигателите ту се усилваше, ту замираще, докато ИИ се бореше отчаяно да следва определения курс. Капитанът се включи направо в уредите за управление и прехапа устни — оставаха им цели четири минути до Тринадесета база и площадките за кацане.

Носът на катера рязко се наклони, сякаш го притисна невъобразима тежест. Запищя разкъсан метал и корпусът отдясно се раздра, като че бе от хартия. Назъбени процепи плъзнаха по стената, сякаш оставени от великански нокти. Нещо се стовари върху корпуса и таванът на кабината хлътна навътре.

— Но там няма нищо! — закрещя Стасяк, юмруците му сляпо налагаха облегалките на креслото. — Няма нищо! Така показват уредите!

Рипър трескаво въртеше глава, устата му се отвори в беззвучно „не“. Погледът на Изследователката яростно се мятеше из беснеещата буря, едната ѝ ръка се вкопчи в дръжката на оръжието, окачено на хълбока ѝ. В бурята се носеха неясни форми, черни, изплъзващи се и невероятно огромни. Целият скелет на катера изпъшка, когато таванът хлътна още повече, притиснат от непоносим товар.

— Капитане, налягането спада — тихо съобщи ИИ в ухото на Сайлънс. — Нарушенията в целостта на корпуса надхвърлят възможностите ми да ги компенсирам. Вече не съм сигурен дали ще успеем да достигнем площадките за кацане. Разрешавате ли да прибегна до аварийно кацане?

— Не — отсече Сайлънс през присадката си. — Още не.

— Трябва да слезем, преди корабът да се разпадне! — настоя Изследователката.

Сайлънс я изгледа неприязнено. Досега не подозираше, че тя има достъп до командната линия.

— Още не — повтори той непоколебимо. — Еспер, говорете им, по дяволите! Накарайте ги да ви чуят!

Диана Вертю изключи остатъците от психозащитата си, остана гола и уязвима пред чуждото присъствие. Онези неща се струпаха край нея. Катерът изскочи от облаците и се понесе напред. Металните дървета летяха към кораба и изоставаха със замайваща бързина. Зловещи назъбени остриета сякаш минаваха на косъм, готови да изкормят корпуса като риба. След миг дърветата останаха назад, катерът вече летеше над обширно открито пространство, над гладко поле, към площадките около Тринадесета база.

— Спря — спокойно каза Изследователката. — Чуйте. Спря.

Сайлънс бавно се огледа. Вече нищо не блъскаше по корпуса, нямаше и следа от мрачната заплаха. Скелетът на кораба тихо скърцаше от опитите му да се самовъзстанови. Двамата щурмоваци се изключиха от оръжейните системи и зяпаха неразбиращо — едва сега забелязаха повредите. Рипър извъртя креслото си към капитана, готов да го засипе с въпроси, но Сайлънс му махна да мълчи. Стана от креслото и коленичи до есперката, която се бе свлякла на пода. Усети го до себе си и с мъка вдигна глава.

— Отидоха си, Капитане. Те просто... си отидоха.

— Какво видяхте? — попита Сайлънс, като с усилие запазваше гласа си спокоен.

— Лица. Кошмарни муцуни, целите от плоскости и ъгли. С остри зъби и извити нокти. Не знам. Не ми се вярва да е било нещо истинско. Не би могло да е истинско. Толкова много лица, а на тях само бяс и омраза. Сигурна бях, че ще ме убият, но когато свалих защитата си, те само ме погледнаха... и се магнаха. Не знам защо.

— Но вие знаете, Капитане — каза Изследователката. — Нали?

— Моля всички да седнат в креслата — обади се ИИ. — Подготвям катера за кацане.

Сайлънс помогна на есперката да стане и я настани в креслото, преди да се върне на мястото си. Изследователката се озъби зад гърба

му и след това се престори, че не го забелязва. Щурмоваците се спогледаха и нищо не казаха, макар и лицата им да бяха твърде красноречиви.

— Направих опит да се свържа с Тринадесета база — събщи ИИ, — но никой не отговаря. Силовият екран около базата все още е включен и в обсега на моите сензори няма признаци на живот или движение. Следователно смятам, че е безопасно да кацнем, Капитане, освен ако вие не отмените решението ми.

— Не, Один. Спусни ни колкото може по-близо до базата. После поддържай сензорите в най-чувствителния режим, а бойните системи в пълна готовност, докато не издам друга заповед.

— Разбрано, Капитане.

Катерът забави движение и спря само на десетина метра от трепкащия силов екран, затворил плътно базата. Корабът меко докосна площадката. Сайлънс се взираше напрегнато в компютърната симулация, която сега заместваше стените на кабината. За пръв път бе поразен от огромната площ на космодрума. Поначало той бе създаден за нуждите на великанските товарни кораби при построяването на базата. Тогава Сайлънс бе Капитан на един от тях и ясно си спомняше непрекъснатото оживление около Тринадесета база, корабите прииждаха от всички краища на Империята. Огромните сребристи туловища покриваха площадките за кацане, докдето стигаше погледът, приличаха му на склад за абстракционистки скулптури. Но сега ги нямаше и катерът стърчеше самотно, също като някакво джудже сред необятното разчистено поле и извисяващите се дървета край него.

Той се изключи от сензорите и образът изчезна, заместен от безлични стоманени стени. Сайлънс завъртя креслото си и кимна рязко на своята група.

— Знам, че всички сте натрупали доста въпроси, но ще трябва да ме изчакате още малко. Положението тук е много сложно и скапаният полет беше само началото. Доколкото виждам, няма сериозно пострадали. Добре. Один, какви са повредите?

— Нищо съществено, Капитане, но корабът ще бъде годен за излитане чак след няколко часа. Най-тревожно е разкъсването на корпуса. Възможностите ми са ограничени, тъй като нямам на разположение ремонтната база на кораба-майка.

Сайлънс кимна леко.

— Най-лошата вероятност?

— Капитане, ако не мога да възстановя корпуса, няма да помръднем оттук. Разбира се, винаги можете да повикате друг катер от „Тъмен вятър“, но никой не е в състояние да гарантира, че ще кацне по-успешно.

— Чакайте малко — намеси се Стасяк. — Значи заседнахме тук, а?

— Не се вкисвай — бързо го отрязва Рипър. — Това е най-лошият вариант. Нещата още не са толкова зле. Засега.

— Капитане, аз също имам някои въпроси — прозвуча студеният глас на Изследователката. — Тази планета официално е включена в списъка на изгорените светове. Тук не би трябвало да е останало нищо живо. Но нещо в онази буря се опита да ни убие, макар и сензорите да не го забелязваха. Вие знаете какво беше то. Познахте го. По всички въпроси, засягащи чуждите раси, аз съм представител на Империята. Настоявам да дадете обяснение. Какво беше нещото в бурята?

— Ашраите — отговори Сайлънс.

— Но те са мъртви. Изтребени.

— Да. Знам. Казах ви, че положението е сложно.

— Ама какво, по дяволите, ни вадеше душата по пътя насам? — намеси се Стасяк. — Призраци ли бяха?

Сайлънс се усмихна едва забележимо.

— Може би. Ако има планета, обитавана от своето минало, това е Ансилай. — Той се запъна и бързо огледа лицата пред себе си. — Някой от вас дали... почувства нещо, докато слизахме?

— Че как — изръмжа Стасяк. — Съвсем си ми беше ясно, че ще ни пречукат.

Рипър сви рамене. Изследователката се озъби, но поклати глава. Сайлънс насочи вниманието си към есперката.

— А ти, Диана? Ти какво усети?

Младата есперка не вдигаше поглед от сплетените в скута ѝ пръсти.

— Можеха да ни смажат. Нашият силов щит не ги спря, а оръдията не им навредиха с нищо. Но в последния миг те ме видяха и си отидоха. Не знам защо. А вие знаете ли, Капитане?

— Да — заяви Сайлънс. — Защото си невинна. — Вдигна ръка, за да спре въпросите и възраженията. — Добре, сега внимавайте. Натовариха ни с тази задача малко набързо, затова не сте получили кой знае какви инструкции. Отчасти защото никой не знае какво става на тази планета. И отчасти защото исках да се озовете тук, без да сте обременени с предубеждения.

Преди десет години Империята откри, че Ансилай е богата на важни за нас метали, и започна добива им. Ашраите — местният разумен вид — имаха сериозни възражения. Дотолкова, че се вдигнаха на бунт срещу Империята, подпомогнати от предател. Този човек се обърна срещу собствената си раса. Бойните части на Империята бяха малобройни и не бяха в състояние да устоят на страшната свирепост на Ашраите, макар и да имаха превъзходство във въоръжението. Не можехме да си позволим поражение. Металите са твърде важни за нас. Така че войските се оттеглиха на околопланетна орбита, повикаха междузвездните кръстосвачи и цялата прокълната планета беше изгорена от полюс до полюс. Металните дървета оцеляха. Но нищо друго. Скоро след това добивът на метали бе възобновен.

Историята обаче не свършва дотук. Това не са обикновени дървета. Те покриват деветдесет процента от повърхността на планетата и изцяло се състоят от метал. Въобще не съдържат органични вещества, но извън всякакво съмнение са живи. Те са израсли, а не са направени. Корените им извличат метали от недрата на този свят, отделят по-тежките от тях и ги струпват в стволовете си. Не знаем как го постигат. Има основания да се предполага, че дърветата са създадени с генно инженерство. И наистина е доста пресилено да вярваме, че нещо толкова изумително полезно се е развило случайно. Особено като си припомним, че точно тежките метали, които дърветата извличат, идеално подходат за гориво на междузвездните двигатели. Известно е колко са редки тези метали и затова ще разберете защо Империята бе готова на всичко, за да не ѝ се пречка никой в преработването на тази уникална гора.

— Я спрете за момент — прекъсна го Фрост. — Нима искате да кажете, че Ашраите са създали тези дървета?

— Не. Цивилизацията им никога не е достигала такова равнище. Всъщност първият екип Изследователи събрал доказателства, че

цивилизацията на Ашраите възникнала много след засаждането на дърветата. А това ще ви подсказва колко отдавна гората си стои тук.

— Но ако Ашраите не са били генинженерните творци на дърветата — бавно изрече Рипър, — тогава кой?

— Уместен въпрос — кимна Сайлънс. — Който и да е, нека се надяваме, че няма да се върне, за да види как му съсипваме градинката. Та докъде бях стигнал? Аха. На Ансилай има двадесет подстанции, управляващи автоматизираното оборудване, което подкопава корените на дърветата, за да бъдат лесно съборени и обработени. Тринадесета база пък управлява всички подстанции и е единствената, в която работят хора. Персоналът тук си прекарва времето в очакване някъде нещо да се повреди, за да излязат навън и го оправят. За последен път са се свързали с Империята преди четири дни. Оттогава не сме получавали от тях дори думичка. В момента положението е дразнещо, да не кажа и малко тревожно. Ако продължава така и добивът на метали спада поради повреди в машините, Империята може сериозно да закъса. Боя се, че всички изпаднахме в прекалена зависимост от тукашните метали. Някакви въпроси?

— Има — отвърна Рипър. — Капитане, вие какво правите тук? Не е обичайно един Капитан на кораб да се излага на такава опасност.

— Но и положението не е от обичайните — напомни Сайлънс. — Аз... имам лични причини да сляза тук. Засега обаче не смятам да ги обсъждам с вас.

— Добре — обади се Фрост. — Тогава да поговорим за Тринадесета база. Силовият екран е последното спасение на всяка нападната база. Какво ги е застрашило и ги е уплашило дотам, че да се скрият зад силовия екран?

— Може и те да са видели призраци — каза Диана Вертю.

Сайлънс се усмихна едва-едва.

— Когато влезем в базата, ще ги попитате.

— Как обаче ще проникнем вътре? — остро попита Фрост. — Не разполагаме с нищо достатъчно мощно, че да пробием силовия екран. Разрушителните оръдия на „Тъмен вятър“ може и да свършат работа, но с подобна огнева мощ само ще сплескаме всичко в радиус от една миля — несъмнено ведно с всички вътре в екрана. После ще отнесем остатъците от Тринадесета база, побрани в не особено голяма кофа.

— Вярно си е — Стасяк се ухили унило. — Има само един начин — някой да влезе в командния център на базата и да изключи екрана. Ама не ми се вярва това да стане, както е тръгнало. Капитане, ако не сте си осигурил някакво супероръжие, за което Империята даже не е чувала, май сме били път напразно.

Сайлънс го изглежда невъзмутимо.

— Стасяк, бъди добро момче и не ми повишавай глас. Знам какво правя. Компютър, има ли признаци на враждебен живот извън кораба?

— Никакви, Капитане — веднага отговори ИИ. — В обхвата на сензорите ми липсват всякакви признаци на живот. Според данните в моите файлове персоналът на Тринадесета база се състои от сто двадесет и седем души, но за съжаление не мога да потвърдя това. Силовият екран блокира достъпа на сензорите ми.

— А какво ще кажеш за нещата, които ни нападнаха по време на спускането? — попита Диана Вертю. — Не може да са изчезнали ей така.

— По време на спускането сензорите ми в нито един момент не отбелязваха признаци на живот — съобщи ИИ. — Ако е имало нападатели, щях да забележа присъствието им и да ви уведомя. Ако позволите да ви напомня, еспер Вертю, това е изгорен свят. Тук няма нищо живо.

— Е, все пак нещо замалко да му види сметката на този кораб — възрази Фрост. — Доста си личи, като го гледам.

— Съгласен съм, че катерът получи сериозни повреди от бурята — спокойно отвърна ИИ. — И въпреки това съм принуден да настоявам, че в нея не бяха забелязани никакви форми на живот. Ако имаше такива, моите сензори щяха да ги открият.

— Видях ги с моя есп — настоя Диана. — Почувствах яростта им.

— Вероятно халюцинации — предположи ИИ. — Възможно е да са били причинени от претоварването по време на полета. Ако е необходимо, ще ви дам транквилизатори.

— Не сега — прекъсна го Сайлънс. — Хайде, хора, готови за излизане. Пълен полеви комплект за всеки, това се отнася и за вас, еспер. Размърдайте се!

Групата веднага се раздвижи, събраха се около Изследователката. Тя счупи печата на оръжейния сектор и раздаде на всеки необходимото. Двамата щурмоваци се спогледаха замислено. Пълният полеви комплект включваше туника от гъвкава стоманена броня, ударни и запалителни гранати, мечове и енергийни пистолети, както и личен силов щит. Обикновено се използваше само при преки въоръжени сблъсъци и като крайна мярка при потушаване на бунтове. Стасяк награби комплекта си и се дръпна възможно по-далеч от Капитана и Изследователката в тясната кабина. Рипър го последва и двамата допряха глави, привидно подреждайки принадлежностите си.

— Мразя тая история — тихо промълви Стасяк. — Мразя я и тая планета, и тая мисия. Пълен полеви комплект за мъртва планета, а? И един Капитан, който дрънка за призраци и супероръжия. Рипър, на тоя мъж нещо му има. Майната му на всичко, ама след пет месеца ми изтича срокът. Някакви си пет месеца и вече не съм в Службата, а сам съм си господар. Само дето никога нищо не ми потръгва като на хората, та затова ето ме натикан в тая скапана бъркотия. Побъркан Капитан и идиотска задача. Халюцинации, а? На гъза ми да ги разправя тия. Хич не ми пука дали това тук се води изгорен свят. Има си нещо живо и то никак не ни обича.

— Тогава защо не намерихме мишени за оръдията? — промърмори Рипър, докато с уверени движения навличаше бронята си. — Няма съмнение, че светът е бил изгорен. Проверих в компютрите на кораба, преди да слезем. Десет години, откак шест звездни кръстосвача ударили по Ансилай с всичко, което имали. Прочистили планетата от полюс до полюс.

— Шест кораба? — учуди се Стасяк. — Нали стандартната операция включва два, най-много три, ако яйце ти се пече на гъза. Какво е имало тук долу, щом са решили да съберат шест кораба?

— Има още нещо — каза Рипър. — Я познай кой е командвал изгарянето на Ансилай?

Стасяк престана да се бори със закопчалките на бронята си.

— Сайлънс?

— Улучи. На него възложили да смаже бунта на Ашраите. И когато станало съвсем смахнато, той поискал разрешение за изгарянето.

Стасяк бавно завъртя глава.

— Става все по-свежо. Рип, тук лошо ни се пише. С костите си го усещам.

— Не се спичай, остави на стария Рип да те измъкне от дупката. Стасяк само го изгледа.

Диана Вертю се мъчеше да си сложи гъвкавата броня. Етикетът твърдеше, че размерите бяха подходящи за нея, но това се оказа лъжа. Накрая едва намъкна бронята върху тялото си и през отвора се показа зачервеното ѝ лице. Дългата метална туника ѝ пречеше, никак не ѝ се искаше да мисли какво щеше да усеща след още няколко часа. Погледна меча и ръчния разрушител, поколеба се и тръгна към оръжейния сектор, за да ги върне.

— Не те съветвам да ги оставяш — предупреди я Изследователката Фрост. — Вероятно ще ти потрябват.

— Не използвам оръжия — твърдо отсече есперката. — Не съм убиец. Ще задържа силовия щит и това е всичко.

Изследователката вдигна рамене.

— Както искаш. Главата си е твоя.

Тя намести удобно кобура с разрушителя на дясното си бедро и взе меч с ножни. Беше дълъг, доста различен от стандартната изработка и Изследователката го праметна през лявото си рамо, за да го закопчае зад гърба си. Върхът на ножницата почти докосваше пода. Фрост забеляза пълния с любопитство поглед на есперката и се усмихна.

— Това е клеймор. Меч от старата Земя. От много поколения се предава в моя клан. Добро острие.

— Убивала ли сте с него? — попита Вертю.

Тонът ѝ беше съвсем любезен, но Изследователката застана нащрек, защото ѝ се стори, че долови неодобрение.

— Разбира се — заяви тя. — Това ми е работата.

Пъхна се в оръжейния сектор и извади препаска с гранати. Нагласи я стегнато през дясното си рамо и сви ръце няколко пъти, за да се увери, че нищо не пречи на движенията ѝ. Озърна се към есперката.

— Ако нямаш желание да се биеш, поне не ми се пречкай в краката. И не очаквай да те пазя. Това не ми влиза в работата.

Затръшна люка и се присъедини към Капитана и щурмоваците, застанали пред въздушния шлюз. Вертю я проследи с поглед, но нищо не каза. Сведе очи и отиде при другите. Сайлънс огледа всекиго,

веждите му леко се повдигнаха, когато видя, че есперката не е взела оръжия. Набра защитните кодове за люка на въздушния шлюз. Той се отвори със съскане и Сайлънс влезе пръв. Шлюзът едва побра всички и когато люкът се плъзна на мястото си, малката камера стана неприятно претъпкана. Вертю силно притисна ръце към тялото си, за да спре треперенето им. Не понасяше затворени пространства.

— Один, тук е Капитанът — повика Сайлънс през комуникационната си присадка. — Моля, отговори.

— Контактът потвърден — промърмори ИИ в ухото му. — Данните от сензорното сканиране са нормални. Никакви форми на живот. Въздухът, температурата и притеглянето са в границите на допустимото. Остават още седем часа до залеза.

— Компютър, отвори външния люк.

Той също изсъска от разликата в налягането. Сайлънс тръгна напред, но се спря, когато бризът довя миризмата на Ансилай. Остър дъх на дим. Макар че не бе го вдишвал вече десет години, веднага му се стори познат, сякаш никога не бе напускал планетата. Вирна брадичка и стъпи на площадката, последван от останалите. Сивият следобед бе хапещо студен, от устата на Капитана излитаха облачета пара. Чу серия слаби прещраквания — включваха се нагревателни елементи в дрехите му. Високите метални дървета ограждаха целия космодрум, запълваха хоризонта във всички посоки. За последен път видя металната гора на Ансилай преди десет години. Като че беше вчера.

Тринадесета база бе разположена по средата между площадките за кацане, скрита зад силовия си екран. Защитният купол сякаш се въртеше и трепкаше — същински великански бисер в мътен метален обков. Лесно беше човек да си представи как нещо черно и незнайно се е притаило зад екрана, вира се в екипажа на катера и изчаква. По гръбнака на Сайлънс полазиха ледени тръпки, които нямаха нищо общо със студа. Той се усмихна кисело, вдигна рамене и прогони тези мисли от съзнанието си. Огледа се през рамо да провери как хората му реагират на новата обстановка. Двамата щурмоваци държаха разрушителите си в ръце, очите им трескаво се стрелкаха наляво и надясно, търсеха възможна опасност и свикваха с околността. Изследователката стоеше малко встрани, невъзмутимо се вглеждаше в силовия екран. Есперката бе скръстила ръце на гърдите си от студ,

обърната към гората, очите ѝ изглеждаха големи на бледото изпито лице. Май никой не се безпокоеше особено. Това скоро щеше да се промени. Сайлънс се прокашля, за да привлече вниманието им.

— Налага се да ви оставя замалко. Докато ме няма, Изследователката командва. Ако се появи проблем, тя може да се свърже с мен по командната линия. Но не искам да ме безпокоите, освен при извънредно важна промяна в положението. Имаме нужда от помощ, за да пробием силовия екран, и мисля, че знам къде да я намеря.

Фрост присви очи насреща му.

— Помощ ли? На Ансилай? Капитане, не мислите ли, че е време да ни просветлите какво става тук?

— Не. Има време.

— Е, няма ли поне да ни кажете къде отивате?

— Разбира се. Отивам да поговоря с предателя, известен като Гарвана. Той ще ни преведе през силовия екран. Стига да не реши, че е по-добре да ни избие.

---

[1] Изкуствен интелект. Бел. прев. ↑

[2] Еспер — човек с екстрасензорно поле, способен да долавя и съпреживява чувствата на живи същества. Бел. прев. ↑

[3] Вид клаустрофобия. Бел. прев. ↑

[4] Екстрасензорно поле. Бел. прев. ↑

ВТОРА ГЛАВА

ПРИЗРАЦИ

Предполагаше се, че Рипър и Стасяк ще създават отбранителен периметър около площадката, но те прекарваха повечето време в зяпане на загадъчната гора през виещите се езици на мъглата. Сами предложиха да се занимават с това. Рипър — защото вярваше в ползата от един добре очертан периметър на сигурност, а Стасяк — защото се възползва от възможността да бъде по-надалеч от Изследователката. Бе слушал прекалено много истории за най-прочутите професионални убийци на Империята и след като срещна Фрост, вече по-охотно вярваше на повечето подробности. Изследователите бяха сред елита на Империята, обучени да се справят с положения или твърде сложни, или твърде опасни за обикновените войски. Специално на тях поверяваха отношенията с новооткритите чужди раси. Те задълбочено изучаваха непознатата цивилизация, после разработваха най-добрите похвати за нейната експлоатация, поробване или унищожение. Накрая пак те повеждаха екипите, натоварени да приобщят новия разумен вид към Империята по един или друг от изброените начини. Бяха бойци, нямащи равни на себе си, хладнокръвни и пресметливи стратегии, които можеше да възпре само смъртта. Разправяха за тях, че са особняци, че се различават от хората точно толкова, колкото и изучаваните от тях странни раси. Стасяк вярваше на тези приказки. Само като се въртеше около Фрост, и му настръхваше косата.

Двамата щурмоваци бавно се придвижваха по границата на космодрума, зареждаха мини, които щяха да се взривят, щом нещо ги доближи на определено разстояние. Рипър беше убеден привърженик на този вид мини. Те не само лишаваха врага от желание да се промъква незабелязано към тебе, но и гръмко предупреждаваха, че той е решил да се навърта наоколо. Рипър нежно потупа мината пред себе си, без да поглежда подскочилият Стасяк. Наглед устройството не беше особено внушително, но в него беше натъпкан достатъчно експлозив, за да развали настроението на когото и да било.

Очертаването на периметъра им отне повече време, отколкото очакваха не само защото предимно наблюдаваха гората. Площадките за кацане бяха още по-обширни, отколкото изглеждаше, направо безкрайни. Рипър опита да си представи какво ли е било това поле, когато са създавали Тринадесета база, когато звездните кръстосвачи са кацали и излитали всеки час като невероятни безтегловни планини. Не му стигаше въображението. Мащабът беше твърде голям. Понечи да заговори за това на Стасяк, но се отказа. Добре беше да имаш Лю зад гърба си в бой, но иначе човекът не си напругаше ума. Ако не можеше да изяде, изпие или натисне нещо, въобще не проявяваше интерес към него.

В момента пак се зъбеше на мъглата и Рипър с нежелание проследи погледа му. В Ансилай и най-вече в Тринадесета база имаше нещо, което тревожеше съзнанието му на някакво първобитно, инстинктивно равнище. Самите размери на металните дървета смазваха, караха го да се чувства дребен и нищожен, също като църковна мишка, втренчила се в могъща катедрала. А и тази мъгла, обгърнала гората като прояден мръснобял парцал. Рипър все си мислеше, че когато примигва, успява да долови някакви смътни сенки, движещи се из гората. Не можеше да се отърве от усещането, че някой го наблюдава — почти физически натиск от невидими внимателни очи. Чужди очи.

Тишината също му опъваше нервите. Единствените звуци в неподвижния въздух идваха от самите щурмоваци, но и те бързо потъваха в безмълвието. Не ревяха зверове, не пееха птички, въздухът беше мъртвешки спокоен. Свят на мъртъвци. Свят на призраци. Рипър стисна устни и опипа дръжката на разрушителя, пъхнат в кобура на хълбока му. Стасяк вече привършваше с разполагането на последната мина. Наоколо витаеше неизбежност, нещо изключително важно трябваше да се случи след толкова години очакване. Но докъдето виждаха очите им, всичко си оставаше неподвижно и тихо. Мъртво.

Стасяк набързо изпълни процедурата по включването, зареди мината и се върна при Рипър. Сега всеки, който тръгнеше към периметъра без необходимите кодове в присадката си, щеше да се разхвърчи на доста обширна площ. Стасяк подсмръкна нещастно и намести кобура с оръжието си. Надяваше се да се почувства по-сигурен след очертаването на периметъра, но не стана така. Един

поглед към гората му стигаше, за да настръхне. Чудати цветове блещукаха в мъгливите дълбини, непознати и дразнещи оттенъци, които бавно се въртяха като боя във вода. Просветваха и избледняваха, техните бавни, волни движения сякаш ей сега щяха да подскажат смисъл или намерение, чужда цел, недостъпна за човешкия ум. Рипър го плясна по ръката, за да привлече вниманието му, и Стасяк само дете не изскочи от собствената си кожа. Извъртя се сърдито към колегата си, който спокойно стоеше насреща му.

— Ако си свършил с опитите да ме докараш до инфаркт, да се разкараме оттук и да се прибираме към катера, става ли?

Рипър май се развесели.

— Аз пък си мислех, че ти олекна, защото си далеч от голямата лоша Изследователка.

Стасяк леко вдигна рамене и пак се зазяпа в гората.

— Така си е, само че това тук е по-страшничко и от нея. Все ми се привиждат едни... Чувам ги. Хайде де, Рип, и ти си усетил, личи ти. Има нещо в мъглата и то ни следи.

— Компютърът ти каза съвсем ясно — безизразно отвърна Рипър. — Според уредите на катера единствените живи същества на планетата сме ние. Освен ако не искаш да кажеш, че тук витаят духове...

— Що пък не? — Стасяк сериозно се взираше в него. — Тук, по Границата, стават смахнати неща. Помниш ли Призрачните воители и Вълчето в Лудия лабиринт? По Границата на всичко можеш да се натъкнеш. На всичко.

— И така да е — възрази Рипър, — чак до духове няма защо да стигаме.

— Ама нещо ни нападна при спускането, обаче сензорите направо се заклеваха, че го няма. А какъв е тоя Гарван, дето Капитанът отиде да го търси? Щом не е призрак или станал от гроба мъртвец, значи е измислил как да се крие от сензорите на Империята. Случи ли се такава работа, откъде знаеш, че и други няма да се сетят? Мнозина други, тежко въоръжени, дето само чакат да ни връхлетят, като се поотпуснем малко.

— А, ти твърдо си решил да се радваш на живота. Добре де, и аз усещам нещо гадно в това местенце, но не си изпускам нервите. Хич не ми пука, докато не видя нещо, по което да се целя. Лю, много се

грisez отвътре. Тия мини спират всичко, чак до препускащ с пълна сила Хаденец.

— Ами ако бъркаш и там наистина има нещо гнусно?

— Значи ще има за какво да ми натякваш — невъзмутимо отвърна Рипър.

Стасяк врътна глава недоверчиво.

— Трябва да е имало нещо гнусно, щото иначе ония от базата нямаше да издигнат силов екран. Нали разбираш, това е последната защита. Правиш го, като си опитал всичко друго и нищо не ти върши работа. Не ми харесва, Рип. Цялата тая мисия не ми се нрави.

— На мен също — изрече хладен женски глас зад тях.

И двамата щурмоваци се обърнаха рязко и откриха, че Фрост едва ли не е опряла нос в гърбовете им. Рипър и Стасяк се спогледаха за миг — никой не бе чул приближаването ѝ въпреки неестествената тишина.

— Все още нямаме никакъв отговор от базата — съобщи тя. — Нашите уреди са в пълна изправност, значи хората или не искат да говорят с нас, или не могат. А това поне означава, че има нещо, способно да изкара акъла на цяла една база. Е, въпреки това нашите технически помощници все ни уверяват, че тук няма никой освен нас.

— Ами Гарвана? — обади се Стасяк и Изследователката кимна полека.

— Да, Гарвана. Някой от вас да е чувал това име досега?

— Не — отрече Рипър. — А вие?

Фрост се намръщи замислено.

— Повечето данни за Ансилай са блокирани с кодове на Сигурността и дори аз нямам достъп до тях, но успях да изровя някои подробности, които съвсем не са общоизвестни. Предателят, наричан Гарвана, някога бил високопоставен офицер, служил под командването на Капитан Сайлънс по времето, когато Империята водила война срещу местната раса. Гарвана изменил на своите и минал на страната на Ашраите, за да воюва срещу човечеството. И то доста успешно, ако се съди по някои факти. При сраженията проявил мощна дарба на еспер, но интересното е, че преди да стъпи на Ансилай, в досието му не е регистрирано нищо подобно. Предполага се, че е умрял заедно с Ашраите при изгарянето на планетата.

Стасяк решително завъртя глава.

— Значи си е мъртвец. При такова прочистване нищо не оцелява.

— Досега — напомни Фрост. — Капитанът обаче ми се видя напълно убеден, че Гарвана е оцелял и че ще съумее да го открие. Любопитно.

— Друг път служила ли сте с Капитан Сайлънс? — попита Рипър.

— Не. Досието му е впечатляващо, ако не броим историята с Ансилай. А вие?

— Вече две години съм при него — обясни Рипър. — За Капитан никак не е лош. Служил съм и при по-скапани. А ти, Лю?

— Всичко си му е наред — Стасяк сви рамене. — Поне така ми се виждаше преди тая мисия. Откак получихме заповед да слезем тук, взе да прави чудновати неща.

— Ако вземем под внимание как при предишното си идване оплескал всичко дотам, че да се наложило пълно изгаряне, не съм изненадана. — Фрост зарея поглед в металната гора, сякаш очакваше някакъв отговор. — Обаче съм принудена да спомена, че поведението на добричкия Капитан може да ни създаде грижи. Всъщност той прави впечатление на човек, който съвсем определено е изгубил душевното си равновесие.

Рипър сякаш задълба с очи Изследователката. Тя явно подбираше грижливо думите си.

— И така — предпазливо подхвана той, — ако се наложи официално да обявим, че Капитанът е с разстроена психика, кой ще поеме командването на мисията? Вие ли?

Изследователката се усмихна.

— Бих могла. В името на успеха ни.

— Да — съгласи се Рипър. — В името на мисията.

— Длъжен съм да напомня на всички — внезапно се намеси ИИ през комуникационните им присадки, — че наказанията за бунт и измяна са изключително сурови.

— Измяна ли? — припряно вметна Стасяк. — Че кой ти приказва за измяна? Не съм аз.

Фрост се засмя, без да се смущава. Рипър направи кисела гримаса.

— Знаех си аз. И на опустошена планета не те оставят на мира.

— При настоящото извънредно положение от мен се изисква да следя всички разговори — заяви ИИ. — Разбира се, принуден съм да повторя думите ви на Капитана, когато се върне.

— Разбира се — сговорчиво повтори Фрост. — Когато се върне. А дотогава ще престанеш да следиш всеки разговор, в който участвам, освен ако аз ти разреша. Това е пряка заповед според код „Червено Седем“. Искам потвърждение.

— Потвърждавам код „Червено Седем“ — почти с нежелание промълви ИИ и замлъкна.

Едната вежда на Рипър се надигна.

— Не знаех, че някой може да отмени нареждания на Сигурността, заложи в един ИИ.

— Ей това му е хубавото на Службата — сподели Фрост. — Всеки ден научаваш нещо ново. Колкото и да ми е приятно да си бъбрим обаче, ще взема да се поразходя из тази горичка. Да го усетя това място. Ако пак пожелаете да обсъждате Капитана, предлагам да изчакате, докато се върна.

Тя се отдалечи към металната гора, без дори да се озърне, и щурмоваците мълчаливо наблюдаваха как изчезна в кълбящата се мъгла. Стасяк се обърна към Рипър.

— Да знаеш, въобще не съм сигурен кое ме дразни повече — планетата или тая жена.

Сайлънс вървеше през мъглата, без да бърза, гледаше само напред. Великанските дървета надвисваха от белезникавата пелена и познати някога лица като че надничаха от нищото, но той така и не обърна глава. Гората бе пренаселена с отдавнашни спомени и твърде малко от тях бяха приятни. Сайлънс се съсредоточи върху човека, когото трябваше да намери — предателя на име Гарвана. Неговият приятел отпреди дълги десет години.

Нагревателните елементи приятно затопляха тялото му, но острият студ изгаряше голите длани и лицето му. Империята непрекъснато обещавахе да допълни бойната униформа с ръкавици, но бюджетът все се оказваше и без това претоварен. Сайлънс сбърчи лице и се постара да не забелязва студа. Вече не беше далеч от целта си. На теория Гарвана можеше да се намира във всяка точка на

Ансилай, защитен от сензорите на катера с неестествената си мощ на еспер. Имаше на разположение цял свят, за да се скрие, но Сайлънс знаеше къде би могъл да го открие. Гарвана го чакаше на поляната, половин миля по-навътре от космодрума, където преди живееше с Ашраите в техните подземни тунели. Това място наричаше свой дом.

Той поспря и включи комуникационната си присадка.

— Гарван, тук е Джон Сайлънс, Капитан на „Тъмен вятър“. Чуваш ли ме?

Почака, но не получи отговор. Не се учуди. Гарвана не беше толкова глупав, че да се издаде лесно. Всеки можеше да подслуша открита линия и той добре знаеше това.

Нещо изведнъж премина по самата граница на периферното му зрение и Сайлънс рязко се обърна с разрушител в ръка. Нямаше нищо, но у него остана впечатлението, че допреди малко е имало. Онова, което нападна катера по време на спускането, отново го бе открило. В мъглата се забелязваха светкавични движения — вляво и вдясно, отпред и отзад. Сайлънс отново тръгна към целта си, внимаваше да върви бавно и равномерно. У него все по-силно напираше желание да се втурне напред, защото сенките неумолимо стесняваха кръга. Не би било разумно да им покаже, че бяга от тях. Нито пък безопасно. Вече не беше далеч от поляната. Хрумна му, че те може би имат намерение да не позволят срещата му с Гарвана, и първото бодване на несигурността пролича по капките пот на лицето му въпреки студа. Трябваше да стигне до Гарвана. Трябваше.

Пред него в мъглата се виеха светещи ленти с бързо променящи се цветове, невидим вятър ги теглеше и буташе. Неочаквано се чу сух пукот, дълъг клон се откъсна от близкото метално дърво. Сайлънс се метна настрани и назъбеното копие се заби точно където той стоеше преди секунда. Пукотът вече ехтеше отвсякъде, все повече клони се откъсваха от дърветата и валяха като остър дъжд край него, а той тичаше на зигзаг по пътеката към поляната. Ботушите му трополяха по твърдата пръст. Хвърляше се встрани, дробовете му се напъваха в студения въздух, а металните шипове пронизваха земята навсякъде около него. Сайлънс тичаше, решен да не спира и да не дава воля на страха си. Твърде далеч беше стигнал, за да се откаже. Неравно острие разкъса униформата му и се плъзна болезнено по ребрата му, преди да падне. Сайлънс помисли, че се е отървал само с драскотина, но

погледна надолу и видя широка кървава следа по тялото си. Друг клон се насочи към лицето му — в последния миг го възпря с вдигната ръка. Ръкавът се разпра, кръв пръсна във въздуха и пръстите му изтръпнаха.

Сега в гората и други неща следваха неговия бяг. Чуваше как земята между дърветата се тресе от стъпките им. Сайлънс препускаше с все сила, гърдите му горяха от задъхване. Още стискаше оръжието си, но не виждаше по какво да стреля. Изведнъж пътеката свърши, препречена от осеяни с игли храсти, израснали край паднало дърво. Сайлънс залитна и спря, свлече се на колене до внушителния златист дънер. Опря гръб в дървото и се огледа диво. Храсталакът бе напълно непроходим, а друга пътека нямаше. Хванаха го.

Някъде в дълбините на металната гора нещо нададе вой. Беше чегъртащ неестествен звук без нищо човешко, но болката, яростта и споменът за загубата личаха ясно. Смразяващият вой се носеше сред дърветата, усилваше се, приближаваше. Отвсякъде се надигаха нови гласове, оглушителният хор режеше душата на Сайлънс като нож и той се свлече по дънера, макар и да вдигна оръжие в безсмислен жест на предизвикателство. Никакви оръжия не биха спрели онова, което идваше за разплата. Сенки се гърчеха в неспокойната мъгла, обикаляха го и Сайлънс за миг мяркаше ноктести лапи, ръмжащи уста, големи грациозни тела и плоски кошмарни муцуни.

Прицели се в най-близкото лице и натисна спусъка на разрушителя. Енергийният лъч прониза с пращане въздуха, мина през чуждото лице и пръсна ствола на дървото отзад. С рязък трясък на разкъсан метал то се наклони и се стовари на земята. Металните парчета падаха още няколко секунди, но нищо не показваше, че е наранил или дори уплашил врага. А и не очакваше това. Враговете му бяха мъртви от цели десет години. Те просто не искаха да признаят това и да легнат в гробовете си. Устата на Сайлънс се разкриви. Не играеха честно. Не спазваха правилата. Само че това беше Ансилай, светът на Ашраите, и те измисляха свои правила.

Вече бяха навсякъде. Мощен вой се надигаше и затихваше, докато ушите му писнаха. Знаеше какво го бе връхлетяло, въпреки че увереността му бе подигравка с всякакъв разум и логика. Ашраите кръжаха бавно, непоколебимо през мъглата и край дърветата, обикаляха, обикаляха — всички изтерзани души, които обрече на

гибел преди десет години. Сега витаеха около него, както споменът за ужасното му дело не го напускаше през тези години.

Воят спря, в един миг го чуваше, в следващия — не, изпълнена с жадно очакване тишина настъпи в гората. Сайлънс се помъчи да седне малко по-изправен, за момент лицето му се сви от изгарящата болка в ребрата. Вдигна разрушителя, но веднага го остави. Дори и да имаше цел пред себе си, оръжието не можеше да стреля, преди енергийният кристал да се презареди. Оставаше му мечът, но най-много би могъл да се пониже сам с него, за да отнеме на Ашраите сладостта на отмъщението. Само че и това не би направил. Не му беше присъщо да се предава, дори и в на пръв поглед безнадеждни положения. Той непохватно изтегли меча от ножницата и яростно огледа гората. Нещо се движеше съвсем наблизо.

Внезапно от мъглата излезе мъж и застана до него. Всичко бе замряло, съдбата на Сайлънс сякаш бе сложена на везните, после натискът на безбройните внимателни очи изчезна отведнъж, гората беше празна. Капитанът си позволи дълга треперлива въздишка и пусна меча на земята до себе си. По лицето му се стичаше пот и той избърса очите си с ръкав. Вдигна поглед към застаналия неподвижно мъж. Тъмната му фигура беше висока и жилава като камшик, облечена в черна кожа и издуто черно наметало. Гарвана винаги носеше черно като злокобната птица, на която го нарекоха. Държеше в ръка дълъг жезъл от полирана кост, по-скоро както се държи оръжие, а не за да си помага при ходенето. Лицето му оставаше скрито в сянката на качулката и Сайлънс не знаеше дали трябва да е доволен от това.

— Здравей, Шон — каза той накрая и с облекчение установи, че гласът му отново е спокоен и равен. — Отдавна не сме се виждали. — Фигурата се взираше мълчаливо в него и Сайлънс се размърда неловко. — Какво има? Не ме ли помниш?

— О, да, Капитане — тихо изрече Гарвана. — Помня. Те също.

— Кой са те? — попита Сайлънс.

— Миналото. Може би призраци.

— Не вярвам в призраци.

— Така да бъде — каза Гарвана. — Но те вярват в тебе.

ТРЕТА ГЛАВА

В ТЪРСЕНЕ НА ОТГОВОРИ

Стасяк и Рипър се изтягаха в креслата си, сякаш бяха останали без кости. Наблюдаваха почти равнодушно как есперката Диана Вертю се опитваше да установи връзка с компютрите на Тринадесета база. От доста време се мъчеше да включи компютъра на катера към системите на базата, но без особен успех и вече започваше да си мърмори нещо под носа. Накрая, обединила усилията си с Один и с дивашки импровизации тя закрепил несигурна линия между бордовите системи на катера и компютърната мрежа на базата. Диана внимателно следеше постъпващите данни и се уплаши от състоянието на системите, които неохотно отговаряха на разнообразните ѝ опити да проникне в тях. Компютрите на Тринадесета сякаш са били обстрелвани. Половината системи машина-оператор бяха унищожени и никъде нито следа от ИИ, който би трябвало да ги опази от такова опустошение.

Диана се мръщеше, а пръстите ѝ пробягваха по командното табло. Мониторите на катера оживяваха един след друг, информацията течеше в нескончаеми поредици по светещите екрани. Пръстите ѝ шареха, насочвани от усилието да отдели важните данни от безсмислиците, а лицето ѝ все повече се сгърчваше от безнадеждната картина, открила се пред съзнанието ѝ. Каквото и да се бе случило в Тринадесета база, не е било злополука. Някой съвсем съзнателно бе причинил повредите. Но все още оставаше въпросът, дали атаката е дошла отвън или отвътре. Тя замалко не се усмихна, когато чу зад гърба си тежката въздишка на един от щурмоваците. Вероятно Стасяк. Не ѝ се стори човек, който задълго може да задържи вниманието си върху едно нещо.

— Не е задължително да стоите тук — отсечено каза тя, без да се обръща. — Няма с какво да ми помогнете.

— Нали трябва да те наглеждаме — отвърна Стасяк. — Да сме сигурни, че нищо няма да ти се случи. И ако това означава да си седя в топлатата хубава кабина, вместо да се мъкна в студа и да чакам кога ще

ми окапят ръцете и краката, непременно ще си изпълня дълга. В края на краищата щом Капитанът и Изследователката се шляят някъде, само Рип и аз можем да те опазим от разните ужасии, дето се спотайват зад дърветата. Нали така, Рип?

— Точно така.

— Мините са достатъчна защита — сопна се Диана. — Пък и катерът си има собствен силов щит за крайни случаи. Вижте какво, още дълго ще се занимавам с това и няма да стане по-интересно.

— Поне напредна ли малко? — попита Рипър и интересът в гласа му леко промени мнението на Диана за него.

— Няма с какво да се похваля — призна тя и се облегна назад в креслото, за да даде малко почивка на пръстите си.

Всичко би потръгнало несравнимо по-бързо, ако ѝ бе позволен пряк достъп до компютрите, вместо да се мъчи с командното табло. Но не заемаше достатъчно високо положение за подобна привилегия, освен това беше еспер, следователно не биваше да ѝ се вярва. Никога. Усети, че Рипър още чака да му отговори, и се съсредоточи.

— Повечето компютри на базата са изключени от мрежата и явно ще продължава да бъде така, каквито и усилия да полагам. Не отговарят на стандартните кодове и процедури за достъп, а аз дори не мога да открия ИИ на Базата. Ако не знаех, че не би трябвало да е така, щях да кажа, че се крие. Като че някой или нещо е изключил всичко и е изтрил половината паметни кристали. Подсистемите, управляващи минното оборудване, явно са почти невредими, но малкото сведения, които измъкнах от тях, са твърде потискащи. В момента тези машини работят едва с двайсетина процента от капацитета си и става все по-лошо. Ако не измислим нещо да обърнем този процес или поне да го забавим, всичко ще замре след по-малко от две денонощия. А спрат ли машините, и демоните от ада трудничко биха ги пуснали отново. Ако ни очаква точно това, Империята доста ще се разсърди, а сещате ли се кои трима души, седнали сега в тази кабина, ще отнесат наказанието?

— Има ли с какво да ти помогнем? — попита Рипър.

— Освен да ме вкарате в базата, за да се докопам до главните терминали, друго не се сещам. Един направо си изкривява електронното мозъче, за да пробие в главните компютри, но нещо вътре върти адски игрички с нашите сигнали. Следователно Един въобще не може да се развихри и да ни покаже на какво е способен.

Отгоре на всичкото има нещо съвсем сбъркано в компютрите, до които успях да стигна. Информацията, която измъквам от тях, е пълна безсмислица. Половината са налудничави дрънканици, другата половина са просто невъзможни неща. Ако смеех да допусна това, значи някои от системите са препрограмирани отгоре додолу.

Стасяк и Рипър си размениха погледи, Рипър се приведе напрегнато в креслото.

— Значи смяташ, че някой в базата нарочно е разпердушинил системите?

— Да. Вероятността е твърде голяма.

— В такъв случай — бавно изрече Рипър — навярно си имаме работа с вражеска акция.

— Може би — съгласи се Диана. — Още не съм съвсем сигурна. Някои от тези промени ми се струват напълно безполезни.

Рипър се изправи.

— Лю, май е по-добре да се поразходим из периметъра. Да сме сигурни, че всичко държим под око.

Стасяк изпружи крака.

— Стига бе, Рип, ти душа нямаш ли? Навън е студено. Много съм привързан към пръстите си и не искам да се отчупят по някое време. Ти се разхождай, щом толкова ти припира. С Диана все нещо ще измислим да си уплътним времето, докато те няма. Нали, Диана?

— Само насън ще ти се случи — безгрижно отвърна есперката. — Лю, не си мой тип. Предпочитам моите гаджета да са малко по-нагоре в еволюционната стълбица.

— Да приема ли това като „може би“? — попита Стасяк, докато неохотно ставаше от креслото.

— По-скоро като „я се омитай“.

— Добре де — промърмори Стасяк. — Разбирам от намеци. Води ме, Рип. Просто си умирам от нетърпение да трамбовам навън при температури под нулата и да гледам как носът ми посинява.

Загледана в мониторите, есперката се засмя, но не си отдъхна, преди да чуе как люкът се затвори зад двамата щурмоваци. Стасяк беше добър човек посвоему, ала тя трябваше да внимава кого допуска до себе си. Все се намираха хора, желаещи да се възползват от способностите ѝ на еспа. Но не беше разумно и да си остане необвързана. Есперите се нуждаят от някого, който да застане между

тях и Империята, достатъчно силен да защитава един второкласен гражданин от недоволството на началниците и от политически погроми. Стасяк беше с твърде нисък ранг, за да ѝ помогне с нещо, Рипър не се отличаваше много от него... Осъзна, че е оставила мислите си да блуждаят безцелно, и се принуди да насочи вниманието си към екраните. По тях течеше безкраен поток информация от Тринадесета база — повече загадки и нищо, което да ѝ послужи.

— Засякох нещо... необичайно — внезапно се обади Один. — Отначало предположих, че са остатъци от ИИ на базата, но вече не съм уверен. Сякаш нещо вътре се опитва да отговори на запитванията ми, но по начин, какъвто досега не съм срещал.

— Пусни го на големия екран — поиска Диана.

Сбърчи чело, когато видя въпросите на ИИ и отговорите от базата. Отговорите бяха накъсани и неясни, все на границата да изразят някакъв смисъл, но без да я пресминваат. Диана пусна няколко прости тестове, за да провери дали в това плямпане се криеше код, но и така да беше, той бе скрит твърде дълбоко, за да го разгадае. И все пак думите я дразнеха, опитвах се да ѝ кажат... незнайно какво.

— Один, направи пълен анализ — нареди тя накрая. — Търси повторение на думи и фрази или теми, на които се набляга, както обикновено. Но ако не е ИИ, може ли да е някой жив човек от базата?

— Ако догадката ви е вярна — отговори Один, — принуден съм да направя заключение, че той е напълно полудял.

Извън катера беше още по-студено, отколкото Стасяк си представяше. Той силно притисна ръце към гърдите си и затропа яростно с подметки по площадката в очакване да се включат нагревателните елементи на униформата. Вече започваше да се укорява, че не е проверил открай докрай екипировката си преди слизането на планетата. Отдавна беше време да се заеме с това и Стасяк с нежелание стигна до извода, че малко е прекалил с небрежността. Сви рамене и потри длани. Ще оцелее и така. Естествено, Рипър дори не забелязваше студа и се взираше в границата на гората с беизразни, внимателни очи. Стасяк също се загледа, но проклет да е, ако виждаше нещо важно или дори само интересно. Подсмръкна шумно и с копнеж се озърна към катера.

— Рипър, кажи ми, че не ме извлече само да се поразкърша. Кажи ми, че има сериозна причина да стоя тук на студа, преди да съм решил, че непременно ще ти стоваря нещо тежко и тъпо по главата и ще изтанцувам една джига върху останките ти.

— Нямах нищо тежко и тъпо подръка — изрече Рипър, без да се обръща.

— Все ще измисля нещо!

Рипър се усмихна, но не отклони погледа си от гората.

— Не си се сетил за сензорните датчици, нали? А според сензорите в мините, които поставихме, нещо или някой неведнъж е доближило и пресякло периметъра, преди да се оттегли в гората.

— Майтапиш се — възкликна Стасяк. — Сигурно се майтапиш. Щом някой е навлязъл в периметъра, как така мините не са го гръмнали?

— Хубав въпрос — одобри Рипър. — Има и още по-хубав — защо сензорите на мините са засекали нещо, когато приборите на катера още твърдят, че ние сме единствените живи същества на планетата? Лю, трябва да признаеш, че Капитанът ни доведе на много интересно място.

— Ще му дам аз едно интересно място — мрачно промърмори Стасяк.

Застана до Рипър и сърдито се вторачи в мъглата и дърветата.

— Рип, а знаеш ли защо ни доведе? Защото нас може да ни пожертва. Тук сме само да му опитваме водата, преди да се опари. Ако нещо се прецакаме, той само ще свие рамене и ще каже колко съжалява, после ще се обади на „Тъмен вятър“ да пратят още две парчета пушечно месо.

— То си върви със занаята — вдигна рамене Рипър. — Това е да си щурмовак. Ако не ти изнася, да не си се захващал.

— Само да оцелея още пет месеца и край на договора — увери го Стасяк. — После с такава скорост се изнасям, че свят ще ти се завие. Още не ми се вярва, че хлътнах в такава задача малко преди уволнението. Рип, чуй какво ще ти шушна, ама съвсем безплатно — тук не поемам никакъв риск, освен ако е абсолютно неизбежен, всичко ще карам по устав и по заповед, въобще няма да си слагам главата в торбата. Каквото ще да става с тая мисия, аз се прибирам жив и здрав, можеш да си заложиш парите на това.

Рипър най-сетне го удостои с поглед.

— Лю, а после какво ще правиш? Като напуснеш Службата, къде ще отидеш? Всичките ти знания, обучението и опитът ти са на щурмовак. Извън Службата не се отварят много вратички за един професионален убиец. Да ти предскажа ли какво ще стане? Ще се прехвърляш от една задръстена работа на друга, ще се съсипваш за половината пари, които изкарваш като щурмовак. После, като ти свършат парите и се побъркаш от скука, някоя акула с ей такава усмивка и костюмче колкото годишната ти заплата ще те придърпа за наемник, за да лапне тлъста комисиона, а ти ще изкараш щура екскурзия по най-скапаните дупки на Империята. Накрая на бегом ще се върнеш в Службата и ще приплачеш за нов договор, както правят почти всички бивши щурмоваци.

— И както ти си направил — напомни Стасяк.

— Аха. Както и аз направих. Лю, трябва да свикнеш с това. Само тази работа се предлага на хора като нас.

— Не и за мен — възрази Стасяк. — Щом се измъкна оттук, въобще не могат да ме докопат. Имам си планове. Ще обиколя тук-там. Ще се издигна.

— Непременно, Лю.

— Сериозно ти говоря!

— Знам. Надявам се да успееш. А дотогава си отваряй очите. Между другото, не поглеждай натам веднага, но май нещо мърда извън периметъра, посока „два часът“.

Стасяк се завъртя небрежно, очите му почти мигновено се плъзнаха към означената посока. Там нямаше нищо. Включи инфрачервените си присадки, но по периметъра никъде не забеляза топлинни следи. Свърза се и със сензорите на катера и пряко проучи сигналите им, ала пак нищо не откри по границата на гората. Прекъсна връзката и се обърна към Рипър.

— Рип, вече взе да ти се привижда. Там нищо не се мярка.

— Имаше нещо. Видях го. Продължавай да наблюдаваш, все ще се издаде. Заради ей такива случки ми се ще Империята да не беше забранила всички присадки, освен най-необходимите. На черния пазар съм виждал такива джаджи, че няма и да повярваш. Присадки и вградени бойни системи, с които човек може да стане непобедим. Разбира се, нали точно затова ги забраняват. Империята не иска

малките войничета да си вирят носовете. Не са забравили въстанието на Хейдънците.

— Че как да го забравят — съгласи се Стасяк. — От ония киборги на всеки му се разтреперваха краката. Аз обаче още нищо не виждам там. Може пък Капитанът да се връща.

— Но той щеше да се появи в инфрачервения спектър, нали? Ти ме подсети за още един въпрос, който си струва да си поблъскаме главите. Какво прави добричкият ни Капитан тук и си рискува кожата на опасно място с грухльовци като нас?

— Търси Гарвана, който ще да е той.

— Ъхъ — Рипър се намръщи за пръв път. — Капитанът знае доста повече, отколкото ни казва. Готов съм да се хвана на бас, че тоя Гарван ще излезе някой мощен еспер. Иначе няма как да се опази от сензорите на катера.

Стасяк завъртя глава.

— Не знам. Ако Гарвана е живял все тук десетина години, с какво се е хранил? Нали няма дивеч за лов. Всяко живо същество е изтребено при изгарянето. Пък и да е изнамерил как да оцелее, трябва да е луд за връзване, щом десет години е бил съвсем сам.

— Не е задължително. Може някак да се е споразумял с хората от базата. Ето го. Видя ли?

— Да — тихо потвърди Стасяк. — Точно в края на гората. И точно където ти каза. Ама не мога да разбера какво е. Искаш ли да погледнем отблизо?

— По-полека, Лю. Може да е номер, за да ни отдалечат от кораба. А като е дошло насам, как не е гръмнало някоя мина? Който ще да е, ама е влязъл в радиуса на действие. Току-виж, знае как да ги включва и изключва от разстояние. И само чака да минем покрай някоя, за да я включи. Бам-бум — и ще ти пратят топките вкъщи, щото не са намерили останалото. Не става, Лю. Без истинска мишена пред себе си и без пряка заплаха за катера не мърдам. Поне докато не разбера кой ми стои насреща.

— Адски си прав — одобри Стасяк, който не отделяше уж равнодушния си поглед от мястото. — Ако Капитанът иска да гони призраци, негова си работа. Без заповед не мърдаме. Рип, вече не го виждам. Ти виждаш ли го?

— Не. Пак изчезна.

Стасяк погледна часовника, вграден в китката му.

— Капитанът нещо много се забави. Трябваше вече да се е върнал.

Рипър вдигна рамене.

— Колко време ти трябва да намериш някого, дето официално не съществува? Не се тревожи за Капитана. Отдавна е пораснал и може сам да се погрижи за себе си.

Постояха загледани в мъглата.

— Сетих се — каза накрая Стасяк. — Ако в оная посока има призрак или нещо друго, значи е горе-долу в сектора на Изследователката. Току-виж, се сблъскат в тая мътилка.

— Ако стане, жал ми е за призрака — промълви Рипър.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ГАРВАНА

Капитанът бавно се изправи и изкриви лице от остра болка в ребрата. Гарвана дори не се опита да му помогне и Сайлънс му беше благодарен за това. Не искаше за нищо на света да се чувства задължен на този човек. Иначе намеренията му щяха да станат още по-трудно осъществими. Изтласка болката и смъденето от съзнанието си и насочи поглед към застаналия пред него изменник. За последен път видя някогашния си приятел преди десет години и оттогава не бе и предполагал, че отново ще го срещне. Би трябвало да е загинал заедно с Ашраите. Мъртъв можеше да мине и за мъченик, но жив беше напомняне, трънче в мислите.

Усети се, че само стои и зяпа Гарвана, но думите не искаха да излязат от устата му. Бе обмислил всичко още преди кацането. Знаеше точно какво да каже, какви лостове да натисне, за да манипулира Гарвана и да получи от него необходимото. Но сега стоеше лице в лице със стар приятел, призрак от миналото, усещаше думите като пепел на езика си. Този мъж някога му бе по-близък от брат, ала при последната им среща всеки се опита да убие другия. Сайлънс дълго вярваше, че е успял. После започна да дочува истории, разпространявани от хора, служили на Ансилай — говореха за някакъв човек, който не умираше. Призракът сред дърветата. Гарвана.

Годините отминаваха, но Сайлънс така и не се върна на планетата. Не искаше отново да убива своя приятел. Времето и обстоятелствата все пак го доведоха тук, а старите грехове принадлежаха на миналото. Сега само неговата задача имаше значение, както и средствата, с които да я изпълни. Сайлънс съзнаваше дълга си. Винаги му бе служил. И ако това означаваше пак да използва своя приятел и да го предаде, все някак щеше да го понесе. Бе понесъл и по-тежки товари през живота си.

Гарвана вдигна ръка и бутна назад качулката, закриваща лицето му. Внезапна студена тръпка пробяга по тялото на Сайлънс, усещаше

как косъмчетата по врата му настръхнаха. Гарвана не бе остарял. Десетте години в ужасни условия не бяха оставили и една бръчка по кожата му. Изглеждаше такъв, какъвто го помнеше — млад, горд, несломим. Времето беше безсилно да го докосне. Но нали призраците не остаряват! Сайлънс изведнъж се почувства тромав и засрамен от собствените си промени през това десетилетие. Какъв ли беше в очите на Гарвана с олисялото си чело и понатежалия корем? Дали мъжът срещу него бе забелязал това и дали изобщо имаше значение за него? И най-важното — дали разбираше, че е срещнал не онзи Джон Сайлънс, когото познаваше, който би се поколебал да предаде приятеля си, ако правилата на играта изискваха това от него? Като гледаше невъзмутимия младеж пред себе си, Капитанът се чувстваше по-стар, мръсен и похабен. И не знаеше какво да каже. Накрая Гарвана наруши мълчанието.

— Какво правиш тук, Капитане?

— Имам нужда от твоята помощ — сдържано отвърна Сайлънс.

Гарвана едва раздвижи устни в усмивка, сякаш през годините бе забравил как се прави това.

— Не съм и помислял, че ще изминеш целия този път само за да подновиш една стара дружба. Но знаех, че все някога ще дойдеш. Между нас остана нещо недовършено.

— То може да почака — възрази Сайлънс. — Знаеш ли какво се е случило в Тринадесета база?

— Знам, че преди време издигнаха силовия екран. Това е всичко.

— Установявал ли си контакти с персонала на базата?

Усмивката пак се появи, но не стигна до очите на Гарвана.

— Към мен командирът на базата провеждаше политиката „Стреляй, щом го видиш“. Нямахте защо да си прави труда. Не исках нищо от него. Но те се страхуваха от мен, от това, в което се превърнах. Поне тук бяха прави.

— В което си се превърнал? — повтори Сайлънс. — Как оцеля през тези години без припаси, без снабдяване?

— Не оцелях в точния смисъл на думата. От последната ни среща досега преживях какво ли не, Капитане. Не съм човекът, когото помниш.

Той отмести поглед за миг, като че се вслушваше в глас, достъпен само за него, кимна полека и пак се обърна към Сайлънс.

— Тук не можем да говорим. Нямах приятели сред тези дървета и дори аз не мога да те опазя от цялата гора. Ела с мен. Домът ми не е далеч.

Той се обърна и тръгна, без дори да погледне дали Сайлънс го следва. Капитанът закрачи след него, скърцаше със зъби от чоплещата болка в ребрата. Раната не му изглеждаше особено тежка, но се налагаше скоро да направи нещо за нея, за да не отпадне от загуба на кръв. Позволи на униформата си да вкара в организма му ендорфини, колкото да заглушат болката, без да замъглят съзнанието му. Вървеше до Гарвана през златистобронзовата гора по пътека, която само очите на предателя можеха да забележат. Нищо не помръдваше в мъглата, но Сайлънс долавяше намусено очакване, усещаше дебнещи очи, макар и да не ги виждаше.

Изведнъж гъсталакът свърши и пред погледа му изникна голям хълм от метал, обрасъл с тръни. Металът бе белязан и очукан, тук-там тръните бяха проникнали през външния корпус, но Сайлънс успя да различи очертанията на бойна кола. Предполагаше, че доста от тях са пръснати из гората, където бяха изпопадали, свалени от психобурите на Ашраите. Сайлънс като че помнеше това открито място — едно от малкото бойни полета, където бяха двамата с Гарвана.

Лазерите пламтяха в нощта, ударните гранати разцъфваха в мрака като алени цветя. Проблясваха лъчите на разрушители, гръмко бръмчаха включените силови щитове. Ашраите връхлитаха на безкрайни вълни — огромни, грозни тела, които се движеха с учудваща ловкост и грация. От техните психобури въздухът наоколо припукваше и пращеше, те променяха вероятностите и разкъсваха психозащитата, която есперите на Империята простираха над наземните войски. Нокти и зъби се сблъскваха с мечове и щитове, кръвта се лееше на потоци по разкъртената земя. Бойните коли тромаво цепеха мрака между дърветата, лъчите на разрушители се забиваха в пръстта под ниско прелитащите изстребители. Науката се биеше с дивата ярост, битката клонеше ту към едната, ту към другата страна, но никой не успяваше да надделее задълго.

Сайлънс изведнъж потрепери и се отърси от спомена, толкова жив във въображението му, че почти чуваше бойните викове и писъците на умиращите. Ашраите бяха храбър и хитроумен враг, но нямаха никакъв шанс срещу Империята. Щом Сайлънс разбра, че не

може да настъпи към позициите им, нито да удържи своите, той просто изтегли хората си и повика звездните кръстосвачи да изгорят цялата проклетата планета от полюс до полюс. Милиони загинаха, всичко живо бе изстребено и не останаха дори трупове. Ако не друго, Империята поне се престараваше. Сайлънс победи и това му струваше всичко на всичко неговата чест и един приятел. Имаше дни, когато вярваше, че без тях ще умре, но и те отминаха. Кой ли умира от разбито сърце?

Щом всичко свърши, Империята не знаеше какво да прави с него. От една страна, той бе изтървал положението и се наложи да бъде спасяван с всепланетно изгаряне, но, от друга, реши проблема с Ансилай изцяло. И завинаги. Затова пред хората му се усмихваха, стискаха му ръката и го тупаха по рамото, а в досието му записаха, че няма да го повишават. Можеше да запази своето Капитанство, но никога не биваше да се надява на нещо повече. Сайлънс се отнесе към това с пълно безразличие. На Ансилай загуби всякакви амбиции.

И ето го отново тук, а проблемът като че не бе решен окончателно.

Накрая стигнаха до поляната, където бе домът на Гарвана. Сайлънс изпита почти непоносимо чувство за повторно преживяване на вече познатото. Нищо не се бе променило. Същите дървета, същата поляна, същите нагъсто скупчени метални тръни, прикриващи капака на входа към подземните тунели. Изтръпнал, той наблюдаваше как Гарвана внимателно издърпа тръните настрани и вдигна капака. Миналия път Сайлънс дойде тук, нарушавайки всички заповеди, за да поговори с него в последния момент с надеждата, че ще го убеди да не става предател. Тогава още бяха приятели и бъдещият престъпник не беше назован с новото си име. Срещнаха се като приятели, а се разделиха като врагове. Случилото се се стовари върху тях като тежката неизбежност на провидението. Нищо не спря и двамата да изиграят докрай ролите си. Сега пак бяха тук, само отгласите на стара дружба и вражда ги свързваха и отново трябваше да търсят възможности за компромис. Сайлънс се усмихна кисело. Току-виж, този път им провърви.

Гарвана хлътна надолу по тъмната стълба, Капитанът слезе след него. Забави се за миг, колкото да провери тежестта на капака. Беше си все същата, но приятелят му го вдигна с една ръка, сякаш беше безтегловен. Сайлънс се прокашля и Гарвана го погледна.

— Искаш ли да затворя? — попита Капитанът.

Гарвана се усмихна.

— Всъщност няма нужда. Едва ли някой ще влезе след нас. Но ако така ще се почувстваш по-сигурен...

Той махна с ръка и капакът помръдна сякаш по своя воля. Сайлънс побърза да слезе по тесните пръстени стъпала към мрака на тунела и капакът се затвори с трясък над него, като леко разтърси стените. Капитанът впи поглед в гърба на Гарвана, но онзи вече вървеше по тунела и трябваше да побърза, за да го настигне. Имаше достатъчно място да ходят един до друг, таванът беше две-три стъпки над главите им. Пръстта излъчваше наситен торфен дъх, който не му се стори неприятен. Корени на метални дървета се виеха край тунела и го запълваха със своята топла, равномерна светлина. Затвореното пространство притесняваше Сайлънс и той с големи усилия се стареше да не мисли за все по-притискащия товар на земята с всяка крачка по наклонения надолу под.

Скоро стигнаха до разклонение, после до второ. Широки отвори зейваха към ярко осветени пещери, от тунелите се отделяха странични коридори. Сайлънс скоро се обърка в подземния лабиринт — някогашния дом на Ашраите и на обявения извън закона Гарван. Предишния път остатъците от приятелството им се оказаха достатъчни Гарвана да го изведе до повърхността, щом вече нямаше за какво да говорят. Сега Сайлънс се съмняваше дали пак може да разчита на това, но не го и интересуваше. Принуден бе да поговори с него.

Най-сетне престъпникът спря до един страничен проход и посочи на Сайлънс да мине пред него. Капитанът влезе, без да се колебае. Не искаше Гарвана да помисли, че се е уплашил. Проходът се превърна в доста обширна пещера, осветена от вездесъщите греещи корени, криволичещи по пръстения таван. Домът на Гарвана беше достатъчно просторен, за да не се чувства теснотията, но и пълен с малки удобства, създаващи уют. Имаше два крехки наглед стола, маса и постеля. Пламъчета мърмореха сънено в огнище на едната стена, димът се издигаше през тесен комин, пробит в пръстта. Подът бе покрит с подобие на плетени рогозки, оръфани и зацапани от дълга употреба. Не беше най-доброто жилище, дори и за изгнаник.

Малки изящни изваяния на Ашраите бяха поставени в нишите по стените. Сайлънс пристъпи напред да огледа най-близкото, но формата

не му говореше нищо, от странните извивки го заболя главата. Той се намръщи и отместа поглед, а Гарвана се засмя.

— Капитане, би трябвало да ги пипаш, а не да ги гледаш. Ашраите бяха раса с много развито осезание, пък и очите им се различаваха от нашите.

— Благодаря — промълви Сайлънс. — Ще се откажа от удоволствието.

— Както желаяш, Капитане. Седни. Настани се удобно. Бих ти предложил питие или цигара, но нямам подръка.

Сайлънс се отпусна предпазливо на по-близкия стол, ала izdelieto се оказа по-устойчиво, отколкото изглеждаше — понесе товара с лекота. Гарвана седна отсреща и двамата мъже се втренчиха един в друг. Сайлънс все още не можеше да свикне с липсата на промени у приятеля си. Десетте години самотен живот не бяха прорязали бръчки по лицето му, нито бяха превили гордо изправения му гръб. Престъпникът се държеше вбесяващо учтиво както винаги. След цяло десетилетие самота би трябвало да лази по корем пред Сайлънс, да жадува за звуците на човешки глас. Вместо това седеше невъзмутимо и се задоволяваше да изчаква думите му. Капитанът се размърда нервно на стола. Бе забравил колко студени и пронизващи могат да станат очите на приятеля му.

— Хубаво си се подредил тук — каза накрая, за да не мълчи.

— Харесва ми — отвърна Гарвана.

Внезапно се наведе напред и Сайлънс неволно подскочи. Мъжът срещу него не се усмихваше.

— Не знам какво да ти кажа, Капитане. Отдавна не съм говорил с човешко същество.

— Как успя да оцелееш съвсем сам през тези десет години? — попита Сайлънс.

Гарвана вдигна вежди.

— Нима е минало толкова време? Не съм броил дните. Оцелях, като се променях, приспособявах се. Превърнах се в нещо повече от човек.

— Имаш достатъчно човешки вид — отбеляза Сайлънс. — И въобще не си се променил.

— Така е на Ансилай. Външността може и да заблуждава. Ти поне би трябвало да знаеш това. Но никога не си разбирал Ашраите. Те

поддържаха живота ми през годините.

Сайлънс се вторачи замислено в него.

— Нима твърдиш, че някои от Ашраите все пак са оцелели, скрити в подземните си тунели?

— Не, Капитане. Ашраите бяха изтребени. Ти вложи голямо старание. Всички Ашраи са мъртви и само аз останах, за да разкажа историята им. Оцелях, защото се страхувах от смъртта. Имах на разположение премного време да размишлявам дали това беше грешка. Защо се върна, Капитане?

— След последната ни среща много неща се промениха.

— Не и за мен. Ашраите са все така мъртви, а машините на Империята продължават да ровят, да разкъсват корените да дърветата, за да ги повалят и преработят. Грабежът на планетата продължава ден след ден.

Сайлънс въздъхна уморено.

— Десетте самотни години май въобще не са променили възгледите ти. И тогава не ме слушаше, сигурно и сега няма да поискаш, но все пак ще опитам в името на миналото. Империята има нужда от металите, които извлича от Ансилай. Всяко повалено дърво осигурява тежки метали, които стигат на един междузвезден кораб за цяла година. Другите използваме за корпусите на корабите и двигателите. Именно металите от Ансилай дадоха възможност на Империята да се разраства напоследък. Това е единственото място, където добивът им е лесен. Изпаднахме в зависимост от тях. Без редовните доставки, възможни само поради съществуването на тези дървета, половината ни колонии ще умрат от глад или задушаване, или от липсата на други жизненоважни запаси. Ще загинат милиони, Империята ще рухне и само за едно поколение човечеството ще се върне към варварската епоха.

— За Ашраите ние винаги сме били варвари — вметна Гарвана.

Сайлънс нетърпеливо тръсна глава.

— Вече няма значение. Това е минало. Шон, нуждая се от твоята помощ. Нещо се е случило в Тринадесета база.

Погледът на Гарвана не трепна.

— По време на последната ни среща аз призовах Ашраите към бунт и ги вдигнах срещу Империята. Поведох ги в битка за спасението

на техния свят, а вие ги изтребихте. Клахте и осакатяхте до изнемога, после избягахте в орбита около планетата и изгорихте всичко живо.

Сайлънс също не отместваше очи.

— Беше неизбежно.

— Ашраите...

— Нямаха никакъв шанс. Като всички бунтовници.

— И ти очакваш да ти помогна сега? След всичко, което се случи, ти очакваш от мен да помогна на Империята?

— Мога да ти издействам Опрощение.

— Съмнявам се.

Сайлънс се усмихна хладно.

— Шон, недей да се ласкаеш. Не си толкова важен, иначе някой ловец на награди отдавна да ти е отрязал главата. Не, ти си само поредният дезертър, превърнал се в местен жител на някаква забутана планета. Никой вече не се интересува от тебе. Мога да ти издействам Опрощение и да те отведа отгук. Да те пратя където поискаш. Ще започнеш всичко отначало, с чисто досие. Помисли за това. Дори няма да си принуден да се наричаш Гарвана.

— Че защо, Капитане? Такъв съм си. — Той завъртя глава и се отпусна на облегалката. — Благодаря ти за предложението, но ще ти откажа.

— Нима? Помисли какво ти предлагам! Не би искал да останеш тук съвсем сам...

— Защо не? Тук намерих покой.

— Какъв? Покоят на смъртта, на гробището.

— Покоят на гората, Капитане. Ти така и не проумя какво унищожи. Ашраите и дърветата бяха толкова тясно свързани, че не можеш и да си представиш. Дърветата са живи. Виждах клатещи се клони при пълно безветрие, чувах гласове сред бурята и мъглата. Ашраите са мъртви, но не изчезнаха. Има хармония, сила, свързваща дърветата, и аз съм част от нея. — Гласът на престъпника спадна до шепот. — Остави ме на мира, Джон. Моля те.

— Не мога, Шон. Нужен си ми.

— Защо, Капитане? Защо все аз?

— Защото си най-добрият.

— Благодаря, Капитане.

Сайлънс извърна лице, смутен от горчивината в гласа на Гарвана.
Стана.

— Хайде, Гарване, вдигай си задника. Ще ни се наложи дълго да
вървим до Тринадесета база и много неща трябва да обсъдим по пътя.

Гарвана вдигна очи към него.

— Толкова ли си сигурен, че ще ти помогна?

— Разбира се. Ти си мой приятел. Пък и май нямаш друго да
правиш в момента, нали?

ПЕТА ГЛАВА

ПРИЗРАК В МАШИНАТА

Еспер Диана Вертю се облегна в креслото и плъзна унил поглед по мониторите. ИИ още се опитваше да измъкне някакъв смисъл от накъсаните отговори, които получаваше от Тринадесета база, но доколкото Диана схващаше положението, нямаше изгледи скоро да успее. Би трябвало да се чувства окуражена, че нещо въобще минаваше по линията, но според нея тези отговори бяха просто случайни данни от повреден компютър. Изказа предположението си пред Один, но той предпочете да го пренебрегне. Тя беше само еспер и ако ИИ пожелаеше, можеше да не я слуша. Дори един Изкуствен интелект имаше по-висок ранг от всеки еспер.

Диана въздъхна и протегна крака, колкото ѝ позволяваше претъпканата кабина. Бе очаквала да преживее какво ли не през първата си мисия на чужда планета, но скуката не влизаше в списъка. Сигурно скоро щеше да се зарадва и на двамата щурмоваци, ако се върнеха в катера, за да има с кого да поговори. Те поне имаха какво да правят, дори и само да наблюдават и допълват системите на Сигурността. А тя трябваше да седи и да слуша как компютърът си говори сам, да чака някакво затруднение, за да се намеси. Пък и тогава не би могла да направи нещо особено. Отново въздъхна тежко и потъна в сърдитото си настроение. Не беше честно. Откакто кацнаха на тази окаяна планета, не ѝ позволиха да свърши нищо смислено. Жадуваше да се случи каквото и да е, стига да е ново — дори опустошителна катастрофа, за да има малко действие. Всичко щеше да е по-добро от тази скука.

Е, почти всичко. Не забравяше какво стана, когато разгърна своя есп по време на полета. На Ансилай имаше и други освен тях, а сензорите да вървят по дяволите. Които и да са онези, бяха опасни. Тя почувства ярост и мощ, надхвърлящи всичко, срещано от нея досега. Беше толкова могъщо, че едва не изгори съзнанието ѝ дори само докато сканираше. Оттогава непрекъснато потискаше своя есп и

нямаше никакво намерение да го разгръща, каквато и скука да я налягаше. Тя леко се намръщи от неприятната посока, която избраха мислите ѝ, но нямаше как да се скрие от тях. Капитан Сайлънс знаеше що за сила ги нападна, колкото и безсмислено да прозвуча неговото обяснение. Когато той се върне, все някак ще изкопчи отговора от него. Винаги можеше да го сканира набързо. Ще влезе в съзнанието му и ще изчезне, преди той да усети нещо. Разбира се, нямаше да го направи. Само като помисли и се обля в студена пот. Империята много грижливо дресираще своите еспери още от деца, за да не злоупотребят никога с дарбите си. Освен в полза на Империята.

— Изследователката Фрост до катера. Потвърдете приемането и опишете положението си.

Диана седна вдървено, когато студеният, спокоен глас на Изследователката прозвуча през комуникационната ѝ присадка.

— Тук е еспер Вертю. Катерът засега е в безопасност. Нищо не се е случило, откакто тръгнахте. А къде сте сега?

— На около две мили източно от площадките за кацане, сектор на картата А, Т, осемдесет и осем. Върна ли се Капитанът?

— Не. Не се е свързвал с нас и ние не успяхме да се свържем с него. Нещо наоколо влияе на комуникационната система — работи, когато ѝ хрумне.

— Надявах се Капитанът да е при вас, но можем да действаме и без него. Официално съобщение за дневника — Ансилай, Първи ден, 15:43 часа. Открих нещо, което според всички признаци е космически кораб на чужда раса, разбил се е на около две мили от Тринадесета база. Корабът е с тежки повреди, досега не забелязах пилоти или други членове на екипажа.

— Чужд кораб ли? — възбудено възкликна Диана, щом Фрост млъкна. — От кой тип? Чий е?

След кратка пауза Фрост отново заговори сдържано и невъзмутимо:

— Непознат е, еспер.

Диана впери невиждащ поглед в контролните табла, а в ума ѝ бушуваше вихрушка. Дори тук, по Границата, рядко се срещаха раси, пътешестващи из Космоса, а да се натъкнат на нова, непозната разновидност!... От такива случки се градяха блестящите кариери. Внезапно се сети за нещо.

— Изследователко, възможно ли е да са представители на расата, създала металната гора?

— Възможно е, но не особено вероятно. Ако една раса е достатъчно разумна да създаде с генно инженерство тези дървета, тя несъмнено ще може и да приземи кораб, без да го потроши. Слушай внимателно, еспер. Налага се да излезеш от катера. Нужна си ми тук, до мен, за да проучим кораба. Щурмоваците ще те придружат, за да осигурят безопасността ти.

— Тоест да оставим катера без охрана? — учуди се Диана.

— Катерът сам ще се погрижи за себе си. Один, премини в пълна бойна готовност. Потвърди.

— Потвърждавам — отвърна Один.

Вероятно се дължеше само на въображението ѝ, но Диана би се заклела, че долови нотки на вълнение в иначе неизменно равния глас на ИИ.

— Один, непрекъснато ще правиш опити да се свържеш с Капитана — допълни Фрост. — Никак не ми харесва, че не установяваме контакт с него толкова време. Еспер, това се отнася и за тебе. Може повече да ти провърви, щом се отдалечиш от Тринадесета база. Один, в какъв етап са възстановителните ти операции?

— Имам напредък. Всички основни системи са включени и работят нормално.

— А структурната цялост на катера? Можем ли да излетим, ако се наложи?

— Не ми е известно, Изследователко. На теория — да. Но на практика не бих препоръчал това, освен в най-изключителни обстоятелства.

— Така да бъде. След тръгването на есперката и шурмоваците поддържай постоянен контакт с „Тъмен вятър“, веднага ги известявай за всичко случило се тук. И имай готовност да предаваш информация от мен за „Тъмен вятър“. Ще поискам сравнение на данните за този нов кораб с архивите.

— Боя се, че това е неосъществимо. От момента на кацането не успях да се свържа нито веднъж с „Тъмен вятър“. Няма никакви повреди в комуникационните системи, следователно има само две възможни причини — или е следствие от съчетание на естествени фактори, или е резултат от съзнателна намеса.

— Какво значи не си се свързал? — рязко попита Фрост. — Защо нищо не си ми казал досега?

— Не ме попитахте.

— Ей, компютър, щом приключим тази мисия, аз и ти дълго и сладко ще си поговорим кой от нас е по-голям началник. Но дотогава ще докладваш на мен, на есперката или който е наоколо за всяка промяна във всяко обстоятелство, имащо отношение към изпълнението на тази мисия, и то незабавно. Освен това ако ми създаваш още проблеми, лично ще те препрограмирам с шрапнелна граната. Ясно ли ти е?

— Изследователко, не е необходимо да ми повишавате тон. Уверявам ви, интересува ме единствено успешният край на тази мисия. Съществувам само за да служа.

— Разправяй го на скапания си терминал.

Диана ужасено се взираше в контролното табло на комуникационните системи. Прекъсването на връзката с кораба-майка беше сериозно затруднение. Така не само оставаха без достъп до много по-мощните компютърни мрежи на големия кораб, но и трябваше сами да се оправят с всяка възникнала бъркотия. Диана силно притисна скръстените си ръце към тялото. Никога не бе губила контакт с кораба-майка, откакто стана член на екипажа му. Свикнала бе със защитата му, сякаш е природен закон. Сега се чувстваше самотна, гола, безпомощна. Осъзна, че Фрост още говори, и се насили да слуша.

— Един, ако нещо пречи на нашите предавания, можеш ли да определиш местоположението му?

— Засега не — отговори ИИ. — Без допълнителни данни това си остава само една хипотеза.

— Разбрах те. Еспер, искам те при мен толкова бързо, колкото успееш. Добре е да проверим този чужд кораб възможно най-скоро. Отваряй си очите на четири по пътя. Край.

Тишината, последвала изключването на Фрост от комуникационната мрежа, съвсем определено вдъхваше несигурност. Дори безпокойство. Присъствието на чуждия кораб би могло да отговори на множество въпроси, но засега само увеличаваше неизвестността. А и идеята да излезе от катера и да мине през металната гора, макар и придружена от щурмоваците, не беше никак утешителна. Диана стана от креслото и се огледа колебливо, не знаеше

с какво да се заеме първо. Искаше да настъпи малко раздвижване, да има действие, но сега това ѝ се струваше смешно. Хрумна ѝ нещо и тя ядно се извъртя към комуникационното табло.

— Один, защо твоите сензори не засякоха присъствието на непознатия кораб?

— Не ми е известно, еспер. Или корабът е защитен по някакъв начин, или той и екипажът му са прекалено чужди, за да бъдат забелязани от моите уреди.

Диана се намръщи.

— Аз пък си представях, че нищо не може да се скрие от сензорите ти.

— Нищо, чиято технология ми е позната. Но не зная какво е технологичното равнище на чуждия кораб.

Диана изръмжа нещо и прекоси кабината към въздушния шлюз. Дори когато компютърът разговаряше пряко с нея, не успяваше да измъкне нищо полезно от него. Поне Изследователката разбираше колко ценна може да бъде тя. Нека само се добере до онзи странен кораб, тогава ще им покаже на какво е способен един еспер. На всички ще им натрие носовете.

Щурмоваците приеха новите заповеди без излишна врява. Диана тайничко си каза, че вероятно суката им е омръзнала, колкото и на нея. Новината за чуждия кораб като че въобще не им направи впечатление. Кимнаха, провериха енергийните запаси на оръжията си и я поведоха през космодрума към металната гора. Вървяха от двете ѝ страни, оглеждаха недоверчиво дърветата и държаха разрушителите си готови за стрелба. Диана плъзна поглед по оръжията и се намръщи. Несъмнено съществуваше и вероятност пришълците да не са замесени в случилото се с Тринадесета база, да са попаднали случайно тук по същото време. Но обичайното отношение на Империята към всяка новооткрита разумна раса беше „Първо стреляй, после питай“. Ако въобще някой си направеше труда да пита. Само че Диана бе твърдо решена да не допусне подобна реакция и тук. Първите контакти между цивилизациите можеха да протекат мирно, тя щеше да използва всички възможности, за да постигне това. Този път Империята нямаше да

погълне още един разумен вид, за да си осигури повече слуги, които да експлоатира като второкласни граждани. Както есперите.

Не ѝ хареса насоката на мислите ѝ, затова се съсредоточи върху околността. Металните дървета бяха невероятно красиви, светеха в мъглата като застинали фойерверки. Сега ги разглеждаше отблизо и не ѝ се сториха толкова потискащо величествени. Топлото им сияние излъчваше дружелюбие, дори сякаш я поздравяваха... Разбира се, не би могла да каже същото за онова, което ги нападна по време на полета. Изведнъж денят стана по-студен, тя изтръпна за миг. Никога не бе си въобразявала такава ярост, надхвърляща всяка представа за мисъл или чувство. Гняв, който сякаш бе самостоятелна стихия. С достатъчно мощ да пробие корпуса на катера, проектиран да устоява и на атомни взривове. Тя погледна крачещите до нея щурмоваци и мимолетното усещане за сигурност отлетя, като че не бе го имало. Разрушителите и стоманените остриета не биха спрели тази сила.

Изхвърли мисълта от съзнанието си. С всяка крачка се приближаваше до кораб на неизвестна раса и до възможността за пръв контакт, нищо не биваше да помрачи радостта ѝ. Ускори ход, едва ли не заподскача от въодушевление. Щурмоваците трябваше да се разбързат, за да я настигнат. Рипър сезираше замислено в нея, Стасяк също ѝ хвърли мрачен поглед, но тя не им обръщаше внимание. После усмивката замръзна на лицето ѝ, веселието я напусна в миг — нещо помръдна между дърветата недалеч от тях. Тя се закова на място, щурмоваците също спряха. Вторачиха се въпросително в нея, защото тя с мъка потискаше треперенето си.

— Не го ли чухте? — тихо попита Диана.

— Какво да сме чули? — отвърна с въпрос Стасяк, докато се опитваше да наблюдава във всички посоки едновременно и почти успяваше.

— Нещо се раздвижи в мъглата, беше наблизо. Знае, че сме тук.

Тя се съсредоточи докрай, опитваше се да докосне непознатото със своя есп, но то упорито оставаше извън пределите на съзнанието ѝ.

— Поне можеш ли да ни посочиш мястото? — спокойно попита Рипър.

Диана кимна надясно и всички напрегнаха очи, като че можеха да проникнат мъглата. В студената тишина нищо не помръдваше.

— Няма никой там — Стасяк наведе оръжието си надолу. — Никаква проклетия не виждам. Нерви, еспер. Плашиш се от сенки.

— Там е — настояваше Диана. — Усещам го.

— Е, каквото ще да е, според мен е по-сигурно да се движим — подкани я Рипър. — Лю, мини напред. Аз ще пазя отзад. Еспер, ти остани между нас и ако пак го видиш, опитай се да ни го покажеш, без да го подплашиш. Не се бой, ние няма да позволим да ти се случи нещо лошо. Хайде да тръгваме. Леко и кротко...

Отново се насочиха към целта си. Диана вървеше с неравна крачка, озърташе се наляво и надясно, кожата на гърба ѝ настръхна. Нещо я наблюдаваше, тя чувстваше заплахата като остър вкус в устата си. Пръстите ѝ се свиха в юмуци, почти ѝ се прииска да бе взела разрушител от катера. Мисълта съвсем смути спокойствието ѝ, сякаш някой лисна кофа студена вода върху ѝ. Нали беше еспер, а не убиец! Каквото и да ги следеше, трябваше да търси връзка с него. Само че на планетата нямаше други живи същества. Нали така твърдяха сензорите. Но уредите не реагираха на нападателите, които си бяха съвсем истински. Тя ясно долавяше присъствието им в своето съзнание, когато се скупчиха да смажат крехкия катер, ала се отдръпнаха, щом я забелязаха. Нея. „Защото са знаели, че ти си невинна“, каза Капитанът. Думата „невинна“ отекваше в мислите ѝ като звън на камбана.

Някъде отляво с гръмък пукот тежко тяло си проби път между две дървета, събаряйки твърдите метални клони. Рипър настоятелно ги подкани с жест да не спират. Диана се извърна към Стасяк.

— Още ли мислиш, че ми се привижда?

Той изсумтя нечленоразделно, движеше оръжието си в широка дъга и търсеше ясна мишена. И вляво, и вдясно отекваха тежки стъпки, земята се тресеше. Диана затаи дъх, когато разбра, че шумът ги следва от двете им страни. Крачеше все по-бързо, щурмоваците не изоставаха, накрая и тримата побягнаха. Мощният тропот на нечии нозе ги настигаше без никакви усилия и разлюляваше почвата като при земетръс. Диана чувстваше напирателна паника, струваше ѝ големи усилия да не ѝ даде воля. Каквото и да ги преследваше, то скъсяваше разстоянието. Есперката усещаше, че се движи по-мудно и се задъхва, но се насили да тича. След малко изскочиха на открито пространство, внезапно стъпките зад тях затихнаха. Тримата спряха измъчени и се

обърнаха към дърветата, но мъглата пак беше пуста и тиха, чуваха само хриптенето в гърлата си.

— Какво стана, бе? — гласът на Стасяк стържеше. — Избягахме ли?

— Не ми се вярва — прошепна Диана.

— Тогава какво? — обади се и Рипър.

Тя сви рамене.

— Още не са решили да ни убият, това е. Искат първо да страдаме.

— Те? — попита Рипър. — Кои са те, Диана?

Есперката откъсна поглед от гората и се обърна към двамата щурмоваци.

— Ашраите. Или каквото е останало от тях. Гневни призраци, витаещи из гората, принадлежала им някога.

Вече дишаше по-леко и кимна на щурмовациите да продължат напред. Те огледаха гората, вдигнаха колебливо оръжията си и тръгнаха през поляната. В движение Диана отвори напълно своя есп, но не долавяше ничие присъствие наоколо. Всички се напрегнаха, когато пак навлязоха сред дърветата, но нищо не се случи. Движеха се неспокойно и предпазливо, а гората си оставаше празна и мълчалива, като безкрайно изоставено гробище. Най-сетне се добраха до целта си, без никакви последствия, освен леко опънатите нерви. Стояха на едно възвишение и се взираха в онова, заради което дойдоха. Мина много време, без никой да пророни дума.

Разбитият чужд кораб лежеше в падината под тях, огромен и мрачен като притиснал се в земята буреносен облак. Дълъг десетки метри, безумна плетеница от бронзови колони, скрепени една към друга със стъкловидни възли, всеки по-голям от целия катер. От основния корпус на неравни разстояния стърчаха шипове и зъбци, но дали представляваха сензори, или оръжия, или нещо съвсем друго, не беше ясно. Корабът лежеше полузаровен в края на дълга цяла миля изгорена просека, белязана от острите останки на пречупени дървета. Диана се опитваше да си представи скоростта на падането, причинило толкова опустошение, но задачата се оказа прекалено трудна за въображението ѝ. В едно беше сигурна — при подобно приземяване от катера нямаше нищо да остане. Тя рязко се обърна, когато някой изрече името ѝ, и забързано побягна по склона към Изследователката, която

ги чакаше до кораба. Щурмоваците я последваха с по-умерени крачки — просто за да напомнят на Фрост, че не се плашат от нея.

Корабът надвисваше над Диана като отломка от планина, мътните бронзови повърхности изглежда повече поглъщаха светлината, вместо да я отразят. Изследователката излъчваше небрежност, сякаш е срещала къде по-впечатляващи гледки. „Може и така да е“, каза си Диана.

— Забавихте се повече, отколкото очаквах — отбеляза Фрост. — Имахте ли прекеждия по пътя?

— Не съвсем — безгрижно отговори Рипър. — Стори ни се, че чухме нещо да ходи в мъглата, но така и не се показа.

Фрост кимна почти равнодушно.

— Щурмоваци, вие ще пазите, докато есперката и аз оглеждаме кораба. Нищо не бива да доближава, без да го спрете и разпознаете. Но недейте просто да унищожавате всичко, което се движи. Помнете, че Капитанът още е някъде из гората. Еспер, ела с мен.

Тя се обърна и тръгна, Диана побърза да я последва. Чуждият кораб я омагьосваше. Формата му нямаше никакъв смисъл за нея, от усилията да разгадае подробностите на налудничавата му структура започна да я боли главата. Извитите бронзови колони имаха диаметър от половин до шест метра, тук се усукваха една в друга, там — не.

— Изследователко, това е непознат тип кораб, нали? — накрая избълва Диана, вече не можеше да се удържи. — Съвсем нова за нас раса! Никога не съм виждала нещо подобно.

— Аз също — спокойно се съгласи Фрост. — Искам пълно сканиране.

Диана се изчерви. Не би трябвало да очаква заповед, за да изпълни едно от основните си задължения. Вдигна своя есп и го остави да се разпростре по кораба. Огромната конструкция гореше в съзнанието ѝ като примигваща свещ и тя изкриви лице въпреки волята си. Като че не успяваше да схване нищо, мисълта ѝ се плъзгаше по чуждото съоръжение, сякаш беше покрито с масло. Тя се напрегна в усилие да фокусира своя есп, но корабът беше толкова различен, толкова... чужд, че съзнанието ѝ просто отказваше да го възприеме. В това неразбираемо творение се таеше нещо твърде тревожно, във всичките му невероятни ъгли и чудновати повърхности имаше и нещо... друго. Толкова голямо, толкова необхватно, че от множеството

подробности не успяваше да го докосне. Тя се отдръпна мислено и се опита да възприеме структурата като едно цяло и когато истината я споходи най-после, дишането ѝ прекъсна за миг.

Фрост наблюдаваше застаналата пред кораба есперка — очите ѝ се стрелкаха тревожно зад стиснатите клепачи. Диана дишаше бързо и накъсано, въпреки студа по лицето ѝ избиваха ситни капчици пот. Изведнъж очите ѝ зейнаха отворени, тя отстъпи и вдигна ръце, все едно се пазеше от нещо близо до нея. Извърна глава от кораба, тялото ѝ се разтърси, но след миг се овладя. Фрост сви вежди. Каквото и да бе срещнала есперката, явно беше достатъчно да се изпари целият ѝ ентусиазъм от кораба на пришълците.

— Е? — подкани я Изследователката. — Какво видя, еспер?

— Не съм сигурна — тихо отвърна Диана. — Толкова е чужд, че в нищо не съм сигурна.

— Откри ли признаци на живот в кораба?

— Само един. — Едва сега Диана погледна Изследователката. — Самият кораб. И той умира.

Фрост се вторачи за миг в лицето на нещастната еспа, кимна и се извърна. Огледа извисяващия се над нея кораб и тръгна бавно покрай корпуса. Диана припряно вървеше след нея, не искаше да остава сама дори и за секунда.

Застанал на възвишението, Стасяк заговори на Рипър:

— Ей, случайно да си усетил, че сме малко излишни тук?

Рипър вдигна рамене.

— Ония призраци винаги могат да изскочат, за да ни скъсат нервите отново.

— А, страхотно. И какво ще правим тогава — ще гоним духове с ритуали? Рип, взе да ми писва. Няма какво да праснеш, няма какво да гръмнеш, а отоплението на моята униформа май пак се кани да си вземе отпуск.

— Гледай живота откъм хубавата му страна — посъветва го Рипър. — Поне не вали.

Стасяк млъкна и го зяпна.

Фрост застана пред огромния кораб, ръката ѝ докосна дръжката на оръжието. Ако не намери скоро вход, ще си го направи сама по грубия начин. Не би желала да прибегне до сила в толкова ранен етап на изследването, но тази мисия още от самото начало намирисваше на

пълен провал. При откриване на нов разумен вид стандартната процедура предвиждаше отначало проучване на положението от разстояние, стигаше се до контакт само при пълна увереност в собственото превъзходство. А тя се озова тук като дете, захвърлено в бласто, и усещаше колко бързо затъва — Капитанът бродеше някъде в търсене на призраци, а от кораба-майка не можеха да очакват никаква подкрепа. Фрост въздъхна и тръсна глава. В някои дни просто не си струва да ставаш от леглото.

Тя се озъби на кораба и протегна ръка да докосне мътно проблясващия метал. Беше учудващо топъл и неприятно мазен на пипане.

— Изследователко!

Фрост се обърна, несъзнателно триейки пръсти.

— Какво има, еспер?

— Открих нещо. Може да е входен люк.

Изследователката трепна неволно, като забеляза как изкачилата се на някаква куличка есперка приклякаше неустойчиво пред сенчеста ниша в корпуса. За миг обмисли дали трябва да й направи забележка за спазване процедурите на сигурността и предпазливостта срещу заложените клопки, но реши да не си хаби думите. Току-виж, късметът на есперката се окаже по-добър от формалната грижа за безопасността. Предпазливо се изкатери при Диана, подметките и дланите ѝ се хлъзгаха по гладкия метал. Озова се пред откритието на есперката. Прикрита зад издупчина в корпуса, пред погледа ѝ зееше мрачна дупка, висока три и широка един метър.

— Не е въздушен шлюз — възбудено изрече Диана. — Но формата му е прекалено правилна, за да е повреда от падането. Ще влезем ли?

Фрост се намръщи.

— При нормални обстоятелства бих забранила. Нямаме достатъчно информация за кораба и не можем да отличим кое е опасно, а кое не. Но тъй като нямаме време, а твърде много се нуждаем от някои отговори... да, еспер, влизаме. По-точно аз влизам, а ти вървиш отзад да ми пазиш гърба. Не изоставай, но и не ми се пречкай. Един, тук е Изследователката Фрост. Обади се.

Почакаха, но не получиха отговор, в комуникационните им присадки не се чуваше дори шум. Фрост подкани с жест Диана също

да опита, но и тя не успя.

— Проклятие — безстрастно промълви Изследователката. —
Нещо в кораба сигурно блокира комуникациите ни. Тази мисия става
все по-приятна. Върви след мен, еспер.

Фрост извади разрушителя си от кобура и внимателно стъпи в
отвора. Диана почти я настъпваше по петите. Попаднаха в тесен тунел,
задръстен от дебелиите нишки на полупрозрачни паяжини. Някои вече
се разпадаха и накъсваха. Таванът се сниши прекалено, за да вървят
изправени, бяха принудени да продължат полуприклекли и
прегърбени, тътреха си краката. Стените на коридора излъчваха
мъждукаща синкава светлина, но тя повече скриваше всичко в сенки,
отколкото помагаше на очите им. Вътре въздухът несъмнено беше по-
топъл и Диана сбърчи нос от усилващата се гадно-сладникава
миризма. Напомняше ѝ нещо неопределено. Предпочете да насочи
усилията на ума си към коридора, да разгадае какво би ѝ подсказал за
обитателите на този кораб. Поначало би трябвало да са по-ниски от
хората — около метър и двадесет или дори по-малко. Синкавите
проблясъци предполагаха очи, виждащи горе-долу в същия спектър
като човешките, а топлият въздух беше признак за нужда от
контролирана среда. Извън тези догадки Диана не стигна до нищо и
добре съзнаваше безсилието си.

Фрост прибра разрушителя в кобура, измъкна меча си от
ножницата и се зае делово да разсича пътека през гниещите паяжини.
Нишките се поддаваха лесно на ударите, но в тази теснотия нямаше
място за замах с дългото острие и Изследователката напредваше бавно.
От време на време спираше да почисти от меча упорито полепващите
нишки. Светлината ставаше по-ярка във вътрешността на кораба, но
примигването ѝ още повече дразнеше очите. Диана вдигна рамене.
Може би тук това е нормалното състояние.

Вонята също ставаше все по-неприятна. Неравният под се
надигаше и спадаше като вълни, стените се гънеха навътре и навън.
Диана не откриваше никакъв смисъл в това. По едната стена
просветваха слаби сребристи следи, но дали имаха някакво
предназначение или бяха обикновена украса, не можеше да разбере.
Едно беше безспорно — фигурите дори не се доближаваха до
човешката логика или представа за красивото. Отвори по стените
водеха към други коридори, някои от тях тъмни. Малко обезпокоена,

че навлязоха толкова навътре, Диана се озърна през рамо. Тунелът се простираше в странното синьо мъждукане, но от входа нямаше и следа. Тя реши да не мисли за това. Несъмнено Фрост знаеше пътя за излизане и тази увереност ѝ стигаше. А имаше прекалено разнообразие от интересни загадки наоколо и беше по-добре да остави вълнението си за тях.

— Изумително е, нали? — каза тя задъхано на Изследователката, която пак бе спряла да почисти меча си.

Фрост си позволи лека усмивка, но не отговори. Есперката можеше да зяпа възторжено всички тези чудеса, но Изследователката предпочиташе да не се разсейва. След като огледат старателно кораба и го проверят за нарочно или неволно заложени капани, ще имат време и за безцелни разходки. Тя предпазливо пристъпваше напред, грижливо проверяваше всяко отклонение от коридора, преди да го подмине. В кораба цареше странна тишина, безмълвието като че поглъщаше всеки нов звук. И все по-ясно усещаше някакво напрежение във въздуха, приличаше ѝ на статичен електрически заряд. Изведнъж Фрост осъзна, че есперката вече не я следва по петите. Обърна се. Диана се взираше в тавана над главата си. Фрост се върна при нея с безшумни стъпки.

— Какво има, еспер? Откри ли нещо?

— Не знам — отвърна Диана. — Вижте това.

Сочеше част от тавана. Беше синьовиолетова и подпухнала като ударена буза. Фрост натисна леко с върха на меча и веществото се огъна податливо.

— Най-последно се досетих каква е тази смрад — каза Диана. — Точно тук е съвсем ясна.

Фрост я погледна недоумяващо и вдиша дълбоко с издути ноздри. Състоянието на тавана тук веднага подсещаше що за миризма надушваха.

— Гнило месо — изрече тя.

— Да — съгласи се Диана. — Разпадане на доскоро жива тъкан. Някои части са мъртви доста отдавна и вече гният.

Фрост стисна дръжката на меча с две ръце, стъпи устойчиво и със свиреп замах разсече издутината на тавана. Острието потъна дълбоко и подпухналата наглед тъкан се отвори като рана. Изследователката силно дръпна меча и в коридора изпаднаха оплетени сребристи нишки, които се увиваха около розовите възета на

вътрешности, изпъстрени с многоъгълни кристали. Диана отстъпи крачка назад, на лицето ѝ се изписа почти комично учудване. Фрост колебливо докосна с пръст увисналите нишки и те се разпаднаха в лепкаво желе, което капеше по пода. Тя почисти пръсти в крачола на униформата си. Без уредите си нямаше възможност да извърши подробен анализ, а те почти без изключение трябваше да останат в „Тъмен вятър“. Примигна от изненада, когато есперката коленичи до петното слуз на пода и внимателно потопа пръсти в него. Фрост също приклепна до нея, наблюдавайки как Диана извади малък многостенен кристал и го задържа пред очите ѝ.

— Какво е това? — попита Фрост.

— Паметен кристал — обясни Диана. — Почти същият като в нашите компютри. Тук обаче схемите са толкова силно изразени, че мога да ги разчета и само със съзнанието си. Не съм съвсем сигурна, но това изглежда е част от корабния дневник или тукашното му подобие. — Тя стана едновременно с Изследователката, без да изпуска от очи кристала. — Другите са или празни, или повредени. Не усещам нищо в тях. Но този кристал... той е важен. Чувствам го.

Фрост кимна бавно. Поклащаше острието на меча пред себе си.

— Отнеси го в катера и кажи на Один да се заеме с разчитането му. Искам пълен анализ и достъп до запаметените в кристала данни. При това го искам за вчера. Затова побързай.

Диана я погледна, сякаш не разбираше.

— Тоест ние си тръгваме? Но още почти нищо не сме видели!

— Ти тръгваш. Аз оставам. Според мен вече е почти сигурно, че в кораба няма живи членове на екипажа, иначе щеше да ги засечеш досега. И най-вероятно можем да извлечем някои отговори само от този кристал. Нека и щурмоваците се върнат с тебе. Ще бъдат по-полезни, като охраняват кристала, аз нямам нужда от тях. Еспер, не стой като закована. Какво чакаш още?

— Не мога сама да намеря обратния път — тихо промълви Диана. — Ще се върнете ли да ми покажете откъде да мина?

Стасяк се обърна към Рипър, после пак се облеци срещу Диана.

— Да я оставим тук? Сигурна ли си?

— Това ми каза — увери го Диана. — Искаш ли да поспориш с нея?

— А, не съм много навит — намеси се Рипър.

— Де да знам, Рип — измънка Стасяк. — Тук всичко може да стане.

— Всеки друг би се тревожил, аз също. Сега обаче приказваме за една Изследователка. Всичко, дето й налети, има от мен най-искрени съболезнования. Ти искаш ли после да се изправиш срещу нея и да обясняваш как така не си изпълнил съвсем ясна заповед?

— Без мене — Стасяк се извърна към кораба долу. — Диана, как е вътре?

— Приказно!

След като излезе на чист въздух, нервите на Диана се отпуснаха и тя отново кипеше от въодушевление, едва ли не готова отново да се втурне в кораба, за да го изследва. Едва ли не.

— Не съм виждала такова нещо през живота си. Цялата структура е съчетание от органична и неорганична материя, всичко преплетено и функциониращо като цяло.

— Значи като киборг, а? — Стасяк плахо се взря в огромното туловище.

— Ами да, сигурно, само че в несравнимо по-голям мащаб. Цялото е живо, поне доскоро е било. Много бих искала да остана по-дълго, но Изследователката настояваше непременно да отнесем паметния кристал в катера. Типичен случай. Щом се натъкнеш на нещо интересно, Империята все намира начин да ти го отнеме.

Стасяк се усмихна.

— Ако не ти понася, да не си влизала в играта.

— Май нямах кой знае какъв избор — сопна се Диана. — Есперите само изпълняват заповеди.

Кривата усмивка изчезна от лицето ѝ, щом погледна над рамото на Стасяк. Двата шурмоваца светкавично се извъртяха в същата посока, ръцете им посегнаха към оръжията. Мъж, облечен в черно, излезе бавно от мъглата сред виолетовите и лазурните дървета в края на гората. Качулката на наметалото скриваше лицето му, но и тримата знаеха кой е, кой трябва да е. Мина край тях дори без да ги погледне и тръгна надолу по склона към чуждия кораб. Диана изтръпна, когато той доближи, наложи се да спре насила желанието си да посегне и да

го пипне, да се увери, че е истински, макар и сензорите да твърдяха обратното. Но само мълчаливо го проследи с очи, както постъпиха и щурмоваците. Мъжът в черно спря пред кораба и замислено го разгледа, подпрян изящно на своя костен жезъл.

— Той ли е? — тихо каза Диана. — Мислех, че е по-висок.

— Не е особено внушителен — отбеляза Рипър. — Така е с всички легенди, като ги видиш на живо.

— Гарвана — изрече Стасяк ниско и дрезгаво. — Онзи, който живял с Ашраите. Изменникът, обърнал се срещу човечеството заради някакви диваци, дето още плюскали сурово месо. Доста неща съм направил и от някои ме е срам, но поне не съм предавал расата си. Никога.

— По-кратко, Лю — намеси се Рипър. — Не знаем всичко за тая история.

— Не ми и трябва да знам.

— Но защо Капитанът смята, че е много важен? — промълви Диана. — Да де, може да заблуди сензорите на катера, но си е обикновен престъпник. Нали така?

— Гарвана е убиец — прозвуча глас. — Един от най-добрите в занаята.

Есперката и двамата щурмоваци пак се обърнаха рязко и видяха в края на гората Капитан Сайлънс, който се подпираше на едно дърво.

— Капитане! — Диана почервения от смущение. — Не ви чух да идвате...

— Очевидно — натърти Сайлънс. — В тази мисия на никого не му пука за безопасността.

Той се запъна, лицето му се сви от поредния пристъп на болка в натъртените ребра. Диана забеляза неговата разкъсана и изцапана с кръв униформа, понечи да се втурне към него, но той вдигна ръка да я спре.

— Добре съм. Местните призраци малко ми се опънаха. Гарвана ме спаси. И не искам да говоря за това. Один ми съобщи за откритието на Изследователката и аз доведох Гарвана да хвърли един поглед. Откога сте тук?

— Не много отдавна — каза Диана. — Изследователката и аз навлязохме малко в кораба, но никъде нито следа от екипажа. Намерихме предмет, който вероятно е паметен кристал на

пришълците. Изследователката реши, че трябва да го занесем в катера за анализ. Тя още е в кораба.

— Предположих. Гарвана ще й прави компания. Като са двамата, може и да изкопчат някакви данни.

— Моля да ме извините, че питам, Капитане — обади се Стасяк, — но защо този изменник е толкова важен за нас?

— Някога Гарвана беше Изследовател — съобщи Капитанът. — Може би най-способният сред тях. Обучен е да надхитря разумни същества, чието мислене коренно се различава от нашето.

— Щом е бил толкова кадърен — намеси се Рипър, — защо се е объркал? Как е минал на страната на Ашраите?

Сайлънс се усмихна насила.

— Вероятно сме прекалили с обучението му.

Той застана с лице към кораба на пришълците в падината, другите също насочиха погледите си натам. Гарвана се бе покатерил по грамадния корпус и стоеше до входа, открит от Диана. Черното наметало висеше по него като прибрани криле и повече отвсякога мъжът наподобяваше гарван, пируващ над нечий труп.

— Какво носи? — попита Стасяк.

— Силовото копие.

— Но нали са обявени извън закона!

— Той също — усмихна се Капитанът.

Гарвана си проправяше път из криволичещите коридори на странния кораб, вървеше през паяжините по прорязаната от Фрост следа. Накрая тя го отведе в грамадна кръгла камера, дълбоко в недрата на кораба — просторна метална пещера, пълна със загадъчни машини. Стените бяха белязани с отвори на тунели. Бяха с най-различни размери, някои високо горе, наглед без начин човек да стигне до тях. Дебелите гниеци нишки на чудати воали висяха от тавана, преплетени с дълги кристални стебла, които проблясваха и искряха в несигурната светлина, въртейки се бавно. Мъждукаща светлина достигаше до залата от дълбините на тунелите, хвърляше необичайни удължени сенки по пода и тавана. Горещият влажен въздух бе наситен с воня на разпадащо се месо. Фрост излезе от сянката и Гарвана кимна любезно.

— Познавам те — заяви Фрост.

— Не — отрече Гарвана. — Бил е някой друг. Аз съм Гарвана, злокобният вестител. Аз съм унищожител на народи и светове.

Веждите на Фрост се вдигнаха.

— Нима?

— Ашраите вярваха в това.

Постояха загледани един в друг на променливата светлина, но каквото и да откриха в лицата си, запазиха го за себе си.

— Учуден съм, че ме помниш — най-сетне изрече Гарвана. — Мина много време.

— Всички Изследователи те помнят — каза Фрост. — В Академията и досега служиш за плашило. Ти наруши първото правило — намеси се.

— Да, отърсих се от дресировката си — съгласи се Гарвана. — Но нали все се намесвах в живота на една или друга раса! Когато си прекарал половината си живот в опити да насочваш ума си по странни пътища, става много трудно да съхраниш напълно човешкото у себе си.

Фрост вдигна рамене.

— Съпреживяването е полезен инструмент, но нищо повече. Другите раси съществуват, за да бъдат избивани. Намерих нещо интересно. Ела да видиш.

Тя го поведе към малко помещение встрани от главната пещера, през толкова нисък отвор, че се наложи да пропълзят на колене. Тясното пространство бе запълнено от остри кристални съоръжения, сливащи се без никакви шевове със стените и пода. Таванът едва позволяваше на хората да застанат изправени и огряваше всичко с мътна червена светлина, изглеждаща смущаващо органична. Подът беше неравен, с наредени по него ръбове като кости, пречещи им да стъпят устойчиво. Навсякъде уредите на явно високоразвита технология се преливаха в поникнали органи — живото и неживото функционираха в цялост, сякаш корабът бе и създаден, и отгледан.

— Това ми прилича на център за управление — обади се Фрост. — Поне един от тях. Проследих множество силови линии, които се събират тук, но няма как да се уверя без някои от уредите ми, а те останаха в „Тъмен вятър“.

— Определила ли си основния енергиен източник?

Фрост ядосано тръсна глава.

— Че аз даже не мога да намеря хиперпространствения двигател! Според нормите на всякаква логика това нещо дори не може да излети, камо ли да извършва междузвездни скокове.

Гарвана кимна, очите му бяха неразгадаеми и вгълбени.

— Вероятно ще успея да ти покажа двигателя.

Сякаш повял от нищото бриз надигна наметалото му и кожата на Фрост настръхна от странното блещукане по машините наоколо. Въздухът се сгъсти от недоловимо налягане, от усещането за нещо неизбежно и отприщено. В стената до нея се отвори люк и отново се прибра като метална челюст. Съоръженията почти неуловимо променяха формата си, стори й се, че някъде в далечината се чу изпълнен с мъка и гняв вой, сякаш разпадащият се кораб бе принудително върнат към ужасно подобие на живот. Гарвана се усмихваше твърде неприятно, тъмните му очи се взираха в нещо, достъпно само за тях. Ръката на Фрост неволно се плъзна към дръжката на оръжието в кобура. В този момент престъпникът й се струваше чужд и опасен като кораба, който изследваха. Гръмко бръмчене затресе пода, зъбите на двамата затракаха и главите им се разтърсиха. После подът в средата на помещението се разтвори, голяма кула от стомана и диаманти се издигна с такъв непоносим блясък, че мъжът и жената извърнаха глави настрана. Воят в тунелите затихна и внезапна тишина изпълни теснотията около тях. Чудатите машини отново замряха неподвижно. Гарвана и Фрост бавно се обърнаха към кулата, заслонили очи с ръце.

— Не знаех, че си и полтър^[1] — обади се Изследователката.

— Предполагах, че е записано в досието ми.

— Досието ти е в „Ограничен достъп“.

— Би трябвало — съгласи се Гарвана.

Докато очите им се приспособяваха към острия блясък, те се вглеждаха по-внимателно в конструкцията пред тях. Кулата представляваше сложна и неразбираема метална решетка около ярко греещ кристален грозд. Тази структура подсказваше смисъл и предназначение, нямащи нищо общо с човешките.

— Какво е това? — Въпреки желанието си Фрост издаде своето изумление.

По лицето на Гарвана бавно плъзна усмивка.

— Ако съдим по остатъчните силови потоци, това е хипердвигателят на кораба. Макар и напълно да се различава от нашите. Империята използва кристалните технологии в компютрите си. Явно тези пришълци са им намерили и друго приложение.

---

[1] Съкратено от „полтъргайт“. Бел. прев. ↑

ШЕСТА ГЛАВА В ТРИНАДЕСЕТА БАЗА

Диана седеше прегърбена на креслото си в катера и се чудеше защо продължава да се чувства застрашена. Нещо я налетя изведнъж, докато се връщаха през металната гора към площадките за кацане. Не можеше да назове никаква определена причина, но есперката внезапно изпита непоколебима увереност, че я следи нещо грамадно, страховито и опасно. Стомахът ѝ се сви, усети влага по лицето си. Успя да сдържи напирания в гърлото ѝ вик, но предчувствието за близка заплаха не я напусна, макар да не виждаше и чуваше каквото и да било, потвърждаващо опасенията. Нищо не помръдваше в мъглата между дърветата, единствените звуци бяха тихите гласове и стъпки на хората до нея. Диана разгърна своя есп, сканираше местността за нещо близко или прокрадващо се към групата. Нямаше промени. Дърветата пламтяха в съзнанието ѝ като възклицателни знаци от светлина, но не забелязваше дори следа от друг живот в гората. Тя разпростря психическото си усилие надалеч, докато стигна Тринадесета база, и тогава видя нещото, отвърнало на погледа ѝ.

Беше огромно и мрачно, запълнило цялата база, впиваше в нея гладните си очи. Сякаш някъде в безкрая дочу човешки гласове — писъци на страдание и ужас. Долавяше като кървавочервена пелена заплахата, близката смъртна опасност, но после всичко изчезна отведнъж, сякаш беше само плод на въображението ѝ. Съсредоточи своя есп само върху базата, но там вече нямаше нищо. Ако въобще е имало.

Не каза на другите на какво се натъкна. Не разполагаше с доказателства, а и се случи за толкова кратко време, че не беше сигурна дали сама си вярва. Всичко тънеше в горещата мараня на трескав кошмар и дори самата неяснота на преживяването усилваше още повече ужаса ѝ. Затова си премълча и щом влезе в катера, се сви в креслото като куче в колибка, опитваше се да не мисли за случката. Но така сякаш стана още по-зле и тя поиска от ИИ да ѝ предава панорама

на околността през комуникационната присадка. Стотанените стени като че изведнъж станаха напълно прозрачни — компютърът ѝ предаваше симулация в реално време на сигналите от своите сензори. Навън се виждаха само площадките за кацане, дърветата, виещата се мъгла, двамата щурмоваци на пост и Тринадесета база, притаила се зад своя непробиваем силов екран. Би трябвало да се чувства спокойна и сигурна в катера с цялото му въоръжение, но само по-остро усещаше колко е видима и уязвима. Той беше единственият кораб на космодрума, струваше ѝ се твърде лесна мишена, дребен и беззащитен сред огромното поле и заобикалящата го отвсякъде безкрайна гора. Тя внимателно оглеждаше всички посоки, не можеше да укроти опасенията си, но и не желаше отново да разгръща своя есп от страх, че ще привлече вниманието на онези дебнещи очи.

И колкото повече отлагаше съобщението си, толкова по-убедена беше, че всичко е плод на уплахата, на разклатената ѝ самоувереност. Опита да съживи в душата си поне отглас от въодушевлението, че е видяла кораб на непозната цивилизация, това донякъде ѝ помогна да се справи със страховете. Нищо особено, само изпънати нерви от чакането и напрежението. Когато настъпи моментът да влязат в базата, всичко ще бъде наред. Но дотогава възнамеряваше да си отваря очите на четири и да крие психосилата си, ей така, за всеки случай.

Щурмоваците също бяха усетили нещо. Озъртаха се настръхнали през целия път до катера и почти с облекчение приеха заповедта на Капитана да застанат на пост отвън. А самият Сайлънс изглеждаше странно спокоен въпреки получената рана. Не искаше да разказва за станалото. Изтърпя, без да охне, докато медицинският комплекс на кораба забиваше в него половин дузина игли и нагласяше униформата му според състоянието на ребрата. Сега се изтягаше удобно в креслото си и разговаряше невъзмутимо с ИИ за паметния кристал, намерен от Диана в чуждия кораб. Един се зае с разгадаването му преди доста време, но явно се налагаше да създаде съвсем нови диагностични програми дори само за да проникне в проклетото нещо. Диана си позволи лека усмивка. Да беше знаела, че са нужни толкова усилия, щеше да насочи своя есп към кристала и да разчете данните направо. Само че това би означавало отново да разкрие своя есп, а още не беше готова за това.

Сайлънс се озъби на контролните табла пред себе си. Ако разполагаха с достатъчно време, ИИ би принудил кристала да прави всичко, освен може би да застане на задни лапи и да проси храна. Но точно време нямаха. Империята искаше минното оборудване да заработи отново, и то незабавно. Ако Капитанът не се справи, ще пратят друг на негово място. И с това кариерата му ще приключи окончателно и завинаги. Сайлънс въздъхна и се напрегна от неприятното усещане в ребрата. Изпитваше непоколебима увереност, че в непознатия кораб се крие отговорът на загадката за случилото се в Тринадесета база. Един или повече пришълци са проникнали в нея, имало е някакъв сблъсък и силовият екран е бил вдигнат. Просто и ясно. Но все пак събитията може да са изглеждали съвсем различно. И в този случай искаше да има информацията от паметния кристал, преди да опита проникване в базата. Не е разумно да се напъхаш в потенциално опасно положение без достатъчно данни, а за тази планета правилото важеше двойно и тройно — от едната ти страна призраци, от другата чудновати пришълци. Накратко, надушваше всички признаци на гадна и объркана катастрофа.

— Капитане — обади се тих глас за гърба му, — искам да говоря с вас.

— Не сега, еспер. Зает съм.

— А би трябвало да почивате.

— По-късно, стига да имам време. Само чакам да се върнат Фрост и Гарвана, после влизаме в Тринадесета база да изтръгнем отговорите от нея.

— Капитане... ако в базата са влезли пришълци, не би трябвало да се държим агресивно и да си търсим белята. Поне нека опитаме да установим контакт с тях. Може би са миролюбиво настроени. Ами ако всичко е станало заради ужасна грешка или недоразумение?

Сайлънс завъртя креслото си и се вгледа в лицето на младата есперка.

— Диана, за тебе това е нещо ново, но Империята си има утвърдени правила за първите контакти с непознати разумни видове. Първото и основно правило гласи — Изследователката решава как да постъпим. Тя е специалистът тук.

— Специалист по убийствата.

— Именно. Империята никога не е харесвала идеята да има конкуренти, затова се отнася толкова праволинейно към другите цивилизации. Или са приятели и в такъв случай стават част от Империята независимо дали им харесва, или са неприятели и в такъв случай биват стъпквани. Докрай.

— Като Ашраите ли? — вметна Диана.

— Да, еспер. Като Ашраите. Тогава също знаех какво изискваше моят дълг. Виж какво, ако измисля начин да оправя положението без кръвопролития, ще го използвам. Никога не съм излагал хората си на ненужни рискове. Но не съм оптимист. Най-вероятно един или няколко пришълци са влезли в базата и са избили всички хора.

— Не сте сигурен в това.

— Вярно, не съм. Но трябва да действам според този вариант. Ако онова вътре е склонно да преговаря, ще го изслушам, ала досега то дори не опита да се свърже с нас. Ти успя ли да напишаш нещо?

— Само... така ми се струва. Нищо определено. Може би страховете ми влияят и на малкото, което долових. Не може ли поне да почакаме, докато ИИ разгадае паметния кристал? Вероятно той съдържа всички отговори, от които имаме нужда.

— Еспер, и отпуснатото ни време, и търпението ми си имат граници. Ще почакам да се върнат Фрост и Гарвана, а после, щем не щем, влизаме, колкото и да сме неподготвени.

Есперката стисна челюсти за миг, но заговори безстрастно и спокойно:

— Капитане, бих искала да опитам нещо. Моля за разрешение да вляза сама в базата, щом проникнем през силовия екран, и да установя контакт чрез своя есп. Може би няма да сметнат един-единствен човек за заплаха.

— Действам по недвусмислени заповеди — отвърна Сайлънс. — Трябва да установя какво се е случило в Тринадесета база и да предприема необходимите действия за възстановяването ѝ и добива на метали. Останалото е без значение. В базата имаше сто двадесет и седем мъже и жени. Не са предали и думичка, откакто вдигнаха силовия екран. Твърде вероятно е да са мъртви до един. Ако е така, техните убийци също трябва да умрат. Империята не си позволява прояви на слабост.

— Моля ви, Капитане! Изслушайте ме... — Диана се запъна, разкъсвана от нуждата да обясни предчувствията си и невъзможността да ги докаже. — Не е важно само какво е излязло от разбития кораб. Нали по време на полета усетих и друго присъствие, по-късно също... Капитане, на тази планета има нещо с невероятна мощ и не вярвам да са пришълците.

— Права си — съгласи се Сайлънс. — Това са Ашраите.

Диана внимателно подбираше думите си.

— Но те са мъртви, Капитане. Нали вие се погрижихте за това.

— Може и да са мъртви, но сънят им е лек.

— И все пак мога да направя опит за контакт с пришълците — упорстваше Диана.

— Не — отсече Сайлънс. — Положението и така е достатъчно сложно.

— Значи ще оставите всичко в ръцете на Изследователката? На тази убийца?

— Изглежда влагаш обида в думата, но тя би го приела като комплимент. Изследователите са крайният продукт от усилията на Империята да създаде идеалния боец. Започнаха с опити по усъвършенстването на хора, с Вампирите и Вълчетата. Но накрая изтърваха юздите на Хаденците и избухна бунтът на киборгите. Затова създадоха воители, които не разчитат на присадени технически приспособления. Раса убийци, от люлката обучени да бъдат най-добрите във всичко. Силни, бързи, умни, безмилостни. Преди всичко дресирани да надхитрят същества, които не мислят като нас. Фрост отговаря за всякакви контакти с други цивилизации и тя ще вземе необходимите решения. Тя е експерт. Ако искаш още нещо да кажеш, обърни се към нея.

— Но тя ще ме изслуша ли?

— Не знам. Може би. Тя разбира ползата от есперите.

— Вероятно е по-добре да поговоря с Гарвана. Той също е бил Изследовател, нали?

— Да — каза Сайлънс. — Някога беше Изследовател.

Диана почувства болката му дори през своята психозащита и за миг сведе поглед. През прозрачните стени на кабината забеляза Фрост и Гарвана, които излязоха от мъглата и тръгнаха към двамата

щурмоваци. Мъжете на пост се усетиха късно и май се разстроиха от това. Сайлънс проследи погледа ѝ, видя Гарвана и му обърна гръб.

— Познавахте Гарвана преди — промълви Диана. — Какъв беше, преди да стане изменник?

— Мой приятел — отговори Капитанът, стана и излезе от кабината.

Диана постоя, за да му даде време, после също излезе.

Пред катера всички стояха и се гледаха, сякаш никой не искаше да заговори пръв. Накрая Сайлънс кимна рязко към Фрост и Гарвана. Застанали един до друг, те бяха еднакви като брат и сестра. Движенията, позата — общото помежду им привидно беше несравнимо повече, отколкото с който и да е друг човек. Сайлънс си каза, че трябва да ги държи под око. Не можеше да загуби и Фрост, както загуби Гарвана.

— Някакви следи от екипажа на пришълците? — попита той новодошлите.

— Никакви — отвърна Фрост. — А корабът е мъртъв. Доста е интересен. Такива технологии не съм виждала никога.

Сайлънс изви очи към Гарвана.

— Възможно ли е екипажът да се е спасил в гората?

— Не, Капитане. Щях да знам.

— Разкажете ми за технологиите в кораба — поиска Сайлънс. — Преди споменахте нещо за нов вид хипердвигател.

— Наред с механичните устройства има разнообразни живи тъкани — обясни Фрост. — Всъщност корабът е огромна, неимоверно сложна кибернетична система. А ако хипердвигателят е такъв, какъвто си го представяме, превъзхожда несравнимо всичко, което Империята има.

Настъпи неловко мълчание — може би всеки имаше какво да каже, но не искаше да се обади пръв. Не беше особено предвидливо да изричат някои мисли на глас, особено ако ги подслушва един ИИ на Империята. Тези компютърни системи имаха програмирана лоялност към господарите си, както и доста строги представи кои действия бяха предателство или заплаха за сигурността на Империята. Сайлънс замислено се загледа в Гарвана.

— Пришълците трябва да са влезли в базата.

— Съгласен съм, Капитане.

— И ти ще ни преведеш през силовия екран.

— Не, Капитане.

Сайлънс се вторачи в него и напрежението помежду им почти изпука във въздуха. Двата шурмоваца леко извиха оръжията си, за да държат предателя на прицел.

— Аз мога да пробия екрана — каза Гарвана. — Но твоето състояние не ти позволява да влезеш в базата.

— Принудена съм да се съглася — намеси се Фрост. — Капитанът не бива да се излага на безполезни рискове. Стандартно правило.

— В тази мисия няма нищо стандартно — със свито гърло отвърна Сайлънс. — Аз съм старшият тук и решавам какво е нужно. Но за да правя това, трябва да съм там, на място, и да преценявам според променящите се условия. А нещо ми подсказва, че те ще се променят дяволски бързо, щом нахълтаме в базата. Силите ми стигат и няма какво да обсъждаме. Сигурен съм, че шурмоваците могат да ме опазят.

— Тъй вярно — изръмжа Стасяк, без да отделя очи от Гарвана.

Но престъпникът го пренебрегна. Огледа Тринадесета база, скрита зад своя полупрозрачен блещукащ екран. Никой не можа да разгадае изражението на лицето му.

— Да вървим тогава — невъзмутимо ги подкани той. — Колкото по-скоро започнем, толкова по-скоро ще свърши всичко. Бог да се смили над онези, които умрат тук.

Закрачи към базата, Сайлънс и Фрост го последваха. Другите се позабавиха. Стасяк обърна глава към Рипър.

— Копелето е голям веселяк, а?

— Ти какво очакваше? — учуди се Рипър. — Нали е бил Изследовател!

Стояха скупчени пред Тринадесета база, просветващият перлен екран нямо и загадъчно отвърщаше на погледите им. Сайлънс се мръщеше кисело. Наличието на екрана му приличаше на подигравка. Всичко би могло да се случи зад непробиваемото енергийно поле.

Всичко. Друг на негово място по принуда би се примирил със самодоволното равнодушие на препятствието, но Сайлънс си бе осигурил допълнително предимство. Имаше Гарвана. Обърна се към престъпника. Той още стоеше толкова близо до Фрост, че раменете им се докосваха. Сякаш двамата никога нямаше да се разделят, свързани от общо минало и толкова ужасни тайни, че не биваше да ги научи никой друг. Изпита пристъп на чудата ревност. Гарвана беше негов приятел. Но преди много години, когато бяха други. Сайлънс намери сили да си признае честно, че би се чувствал неловко, ако сега приятелят му застане до него.

Щурмоваците се бяха дръпнали настрани с оръжие в ръце и наблюдаваха Гарвана изпод вежди. С техния начин на мислене възприемаха предателя като най-голямата заплаха в момента, затова нямаше да го изпускат от очи, докато не се появи нещо по-належащо. Щурмоваците бяха всеизвестни със склонността си да се справят само с наличните проблеми, оставяха на офицерите грижите за бъдещето. Есперката не обръщаше внимание на никого, зъбеше се на екрана, като че можеше да проникне с психическата си сила през него, за да види какво се крие отвъд. За нещастие не притежаваше толкова могъща дарба. И точно затова Сайлънс имаше нужда от Гарвана.

Пак се обърна към обявения извън закона мъж, въздъхна. Не биваше да отлага повече. Настъпи мигът на истината, време беше да видят как ще се търкулнат заровете на съдбата. Включи комуникационната си присадка.

— Один, сега ти отговаряш за катера. Ще наблюдаваш влизането ни в базата през нашите очи и ще записваш всичко. Ако се провалим и никой не оцелее, ще направиш всичко възможно да се върнеш в „Тъмен вятър“ и да предоставиш записите на онези, които ще поемат мисията. Искам потвърждение.

— Потвърждавам, Капитане. Желая ви късмет.

Сетне Сайлънс заговори на Гарвана:

— Време е. Направи своята магия.

Престъпникът кимна, без да отделя втренчения си поглед от екрана. Пристъпи напред и протегна ръка, за да докосне енергийното поле. Ярки искри на статични разряди засъскаха във въздуха, ала това беше всичко. Но и то беше достатъчно интересно. Защото полето би трябвало да убие на място Гарвана. Както би убило всекиго другико.

Той натисна по-силно, обаче екранът не поддаде. Устните му леко се изпънаха, изглеждаше доволен, че предположенията му са се потвърдили. Отстъпи назад и вдигна силовото си копие. Опря върха в полето. Лек ореол светна около края на жезъла. Гарвана засили натиска и екранът наруши целостта си. Мъжът стисна с две ръце жезъла и бавно пристъпи в енергийното поле. Преградата затрептя и се разлюля около него, над фигурата му се преливаха дъгоцветни вълни. Застана дълбоко навътре в полето и силовият екран, който отблъскваше лъчите на разрушители и устояваше на атомни експлозии, неохотно отстъпи пред престъпника. Около него се отвори вход, през който се виждаха тъмните, прилепнали към земята очертания на Тринадесета база. Гарван се озърна през рамо към останалите, в очите му се четеше нещо нечовешко.

— Хайде! — заповяда той и всички се люшнаха напред, като че дръпнати с повод.

Сайлънс вървеше изправен, но кожата му настръхна от представата за смъртоносната енергия на силовия екран, удържана само от силата на едно човешко съзнание. Може би човешко. Накрая всички преминаха, а Гарвана още стоеше в полето. Огледа се, без да бърза, а около него играеха водопади от цветове, болезнени за очите. После той тръгна напред и полето се възстанови, все едно че никога не е било нарушавано. Сега нито можеха да излязат, нито да очакват помощ отвън, ако Гарвана не се намеси. Озоваха се в клопка заедно с нещото в Тринадесета база, под похлупака на силовия екран.

— Как го направихте? — попита Диана с притихнал от стъписване глас.

— Направи го със силовото си копие — отговори Фрост, когато стана ясно, че предателят няма да каже нищо. — То усилва и насочва психокинезата му. Сега лесно ще се сетиш защо Империята ги забрани. Но дори със силовото копие това би трябвало да е неосъществимо. Възможностите му на еспер сигурно излизат извън всякакви достъпни методи на измерване. Учудвам се, че Империята го е оставила на свобода.

— Преди да дойде на Ансилай — вметна Сайлънс, — въобще не му личеше, че има есп. Животът му с Ашраите промени всичко.

— Невъзможно — отсеке категорично Фрост. — Всички минават през психотестове. Никой не се изплъзва незабелязан.

— Ашраите не познават думата „невъзможно“ — отрони Гарвана.

— Моля за вниманието ви — промърмори гласът на Один в присадката на всеки. — Капитане, най-последно успех да отделия нещо полезно от съхранените данни в компютрите на базата. В състояние съм да локализирам личния дневник на Командира. Настоятелно ви съветвам да прегледате каквото намерих, преди да продължите.

— Добре — каза Сайлънс. — Щом никаква гад не ни връхлетя незабавно откъм базата, можем да отделим малко време, преди да влезем. Щурмоваци, искам ви на пост. Ако нещо мръдне — застреляйте го. Один, пусни смислените части на дневника за всички, освен щурмоваците, след това и на тях. Какъв е обемът на данните?

— Не е много, Капитане. Избрах по-важните моменти.

Когато ИИ пусна дневника през присадката на Сайлънс, пред очите му заиграха назъбени линии. Образът се проясни — Командирът на базата седеше зад бюрото си. Сайлънс сви вежди. Познаваше този човек. Джеймс Старблъд учеше в Академията на Звездния флот по същото време. Беше от стар Род, не прекалено богат, но с добри връзки. Познаваха се добре, обаче не се сприятелиха. Старблъд беше старателен, изпълнителен офицер, инициативен не повече от някоя скала. Това може би обясняваше назначаването му на планетата. Ансилай не беше място за хора, устремили се към високи постове. Командирът изглеждаше съсипан и объркан, дрезгавият му глас звучеше накъсано.

— До всички, които намерят този дневник. Извънредно положение, степен „Алфа Червено“. Космически кораб на чужда раса се разби при приземяването си близо до базата. Изпратих проучвателен екип на мястото. Никой не се върна. Оттогава минаха три часа. Сега в самата база изчезват хора. Нещо влияе на компютрите. Цели сектори не отговарят. Системите за поддържане на жизнената среда са повредени. Осветлението постепенно се изключва. Става все по-студено. Тук при нас има нещо, но не успяваме да го открием.

Картината прескочи. Старблъд се бе свлякъл отпуснато в креслото, униформата му беше раздърпана. Потеше се. Изтри устата си с трепереща ръка. Направи видимо усилие да се овладее.

— Не мога да се свържа с никого в базата, нещо не е наред с главната комуникационна система. Нямам връзка с Империята, дори не

мога да изпратя предупреждение. Мисля, че засега личният ми дневник е защитен. Затворил съм се в стаята си, блокирах вратата. Нещо се движи по коридорите. Издава нечовешки звуци. Не мога да изляза оттук. Тринадесета база е загубена за Империята. Остава ми само едно — да вдигна силовия екран.

За миг ръката му излезе извън полезрението, той вдигна поглед към камерата, очите му сякаш пронизаха Сайлънс. Личеше му, че е отчаян, но имаше и друго. Може би остатъци от достойнство.

— Силовият екран вече е включен. Каквото и да се е промъкнало тук, сега е затворено в базата. Не мога да си позволя риска то да се изтръгне на свобода. Империята трябва да научи за тази нова заплаха. От този момент екранът може да бъде изключен само отвътре, с моя личен код. Осъзнавам дълга си и ще го изпълня. — Извади разрушител от кобура на хълбока си и непохватно провери енергийния запас. — От години не ми се е налагало да използвам това проклето нещо — тихо изръмжа Старблъд и грижливо насочи оръжието точно към сърцето си. Вдигна очи за последен път. — Който и да получи това съобщение, нека отмъсти за нас. Аз съм Джеймс Старблъд, Командир на Тринадесета база.

Пред погледа на Сайлънс отново се появи околността. Съжали, че не се е отнасял към този мъж с по-голяма симпатия.

— Това е всичко, Капитане — тихо добави Один.

— Сто двадесет и седем души — каза Диана. — Всички са мъртви.

— Едва ли си очаквала друго — обади се Фрост.

Есперката вдигна рамене и се извърна. Настъпи мълчание, докато щурмоваците видят записа.

— Ей на това му викам интересно — жизнерадостно заяви Стасяк. — Насреща ни е някаква твар, дето може да затрие цялата база, а ние си имаме няколко маломощни оръжия и един еспер-престъпник. Защо не вземем да се гръмнем още сега, та да си спестим по-лошото?

— Прав е — промърмори Рипър.

— Затваряйте си устите — невъзмутимо заповяда Фрост и двамата щурмоваци веднага млъкнаха. — Няма за какво да се тревожите. Нали съм с вас. — Тя се завъртя към Сайлънс. — Вие командвате, Капитане. Какво ще правим?

— Влизаме — нареди Сайлънс. — Ще правим каквото е необходимо.

Той тръгна към входа, Фрост и Гарвана не изоставаха от него. Есперката побърза да ги настигне. Щурмоваците се спогледаха многозначително и с нежелание се повлякоха последни. Базата изглеждаше тиха и пуста. Никъде нито светлинка. Между плочите на входа зееше тесен отвор. Сайлънс спря за внимателен оглед на стоманените врати. По метала се бе натрупал дебел слой скреж, плочите висяха някак отпуснато в улеите си. Гарвана се пресегна и бутна едната. Тя едва помръдна, нямаше никакво захранване. Той я дръпна настрани докрай, двамата със Сайлънс влязоха първи в мрака на фойето.

Студът на Ансилай се бе вмъкнал в базата и неподвижният въздух щипеше лицата им. Не светеше нито една лампа и докъдето проникваше погледът, нямаше хора. Гарвана и Фрост бързо застанаха от двете страни на Капитана, очите им шареха из сенките в търсене на засада. Всичко тънеше в безмълвие, чуваха само собственото си дишане. Фрост душеше въздуха с подозрение, оръжието сякаш беше продължение на ръката ѝ. Гарвана се облягаше на силовото си копие, явно доволен, че Сайлънс пое ръководството. Есперката се шмугна през входа, следвана от щурмоваците. Капитанът махна на двамата да минат отстрани, те изпълниха маневрата незабавно и с професионална ловкост. Есперката огледа празното фойе и притисна ръце към тялото си, може би заради студа.

Контролното бюро беше празно, мониторите от системите на Сигурността — изключени. Разхвърляните по бюрото документи бяха покрити тънък слой скреж. Сайлънс посочи на щурмоваците да проверят бюрото и те тръгнаха напред с готови за стрелба оръжия. Изследователката Фрост бавно въртеше глава, стремеше се да схване какво е станало. Нямаше следи от паника или сблъсък. Наглед всичко си беше на мястото. Стасяк огледа документите по бюрото, без да ги докосва. Всички се отнасяха до най-обикновени всекидневни процедури и това му се стори малко тъжно. Работилите тук хора не са били предупредени, не са имали шанс да се подготвят за нападението. Може и да са мислили, че това е ден като всеки друг, докато бедата ги е връхлетяла и лампите започнали да гаснат. Обърна се към Рипър, който

безуспешно се опитваше да включи мониторите. Той се изправи с въздишка и поклати глава към Сайлънс.

— Нищичко, Капитане. Някъде още има захранване, но не стига до контролното бюро. Отклоняват го другаде, но не ме питайте накъде.

— Няма за какво да се захванем — отбеляза Стасяк. — Все едно... станали и си отишли. Смахнато.

— Размърдайте се наоколо, вижте дали ще можете да включите осветлението или аварийните лампи — заповяда Сайлънс. — Без светлина няма как да напреднем. Изследовател, вие опитайте с комуникационната мрежа. След като вече сме в базата, може би ще се свържете с някого.

Фрост кимна и включи присадката си.

— Тук е Изследователката Фрост от „Тъмен вятър“. Моля, отговорете.

Всички се заслушаха, но чуваха само фоновия шум на откритата линия.

— Някой чува ли ме? Тук е Изследователката Фрост. Говоря от името на Империята. Моля, отговорете.

Тя изведнъж се намръщи — в ухото ѝ промърмори глас, но толкова слаб и далечен, че думите останаха неразличими. Фрост веднага се извърна към останалите. Всички бяха чули същото, а никой не можа да го разгадае. Фрост усили звука докрай, но гласът бе затихнал.

— Чувам ви — гръмко произнесе тя. — Моля, повторете. Къде сте? Нуждаете ли се от помощ?

Никакъв отговор. Фрост отново намали звука до нормалното равнище и завъртя глава. Капитанът се обърна към Диана.

— Пълно сканиране, еспер. Ако тук има нещо живо и мислещо, искам да знам какво е и къде е.

Диана застана така, че лицето ѝ да не се вижда. Очакваше Капитанът да поиска от нея това, дори сама му го предложи по-рано, но още помнеше ужаса, с който се сблъска предишния път. Помнеше и писъците, измъчените човешки гласове и онова необхватно, тъмно присъствие, впило в нея своя умен, гладен поглед. Нищо в живота ѝ не бе я плашило така. А сега Сайлънс искаше от нея да разкрие съзнанието си пред неznайната твар. Но тя не можеше. Просто не можеше. Както не можеше и да откаже. Затвори очи и надигна своя есп

едва-едва, също като дете, надничашо предпазливо през разперените си пръсти. Всичко беше пусто и тихо. Тя опипа малко по-надалеч, остави съзнанието си да се плъзне из етаж, но и там нямаше нищо. Безмълвно въздъхна от облекчение и се завъртя към Сайлънс.

— Капитане, не открих нито следа от живот. Винаги съществува и възможността нещо да се прикрие от моя есп, но тогава няма начин да го забележа.

Тя затаи дъх, докато чакаше отговора, готова всеки миг да срещне ледения му поглед, прозрял полуистината, но той само кимна. Тя не знаеше дали да се успокои или да се срамува. Сайлънс замислено сви вежди.

— Один, дай ми плановете на Тринадесета база, етаж по етаж, с пространствено наслагване. Покажи ги и на останалите.

Прозрачна схема се наложи върху гледката пред него. Проектът не беше сложен. Единствен вход на наземния етаж, един асансьор и две стълби водеха надолу към следващите етажи. За по-голяма безопасност вдълбаваха в земята всички бази. Всичко важно и жизнено необходимо беше на дъното — на трето ниво, защитено с дебел стоманобетон и други, не толкова биещи на очи мерки. Сайлънс проучи плана на всеки етаж, грижливо си отбелязваше разположението на входовете и изходите, после накара Один да изключи схемата.

— Добре, хора. Слушайте ме внимателно. Както виждате, ще трябва да работим грубичко. Реших да се разделим на две групи, за да обхванем по-голямо пространство. Гарвана и Фрост ще останат с мен. Ще претърсим този етаж. Есперката и щурмоваците започват да претърсват долния. Не прибързвайте, проверете всяко помещение докрай, преди да минете към следващото. Не поемайте никакви рискове и викайте за помощ, щом ви се мерне нещо, имащо и най-далечна прилика с опасност. Искам информация, а не мъртви герои. Каквото и да стане, никой да не се отделя от групата си. Ясно ли е? — Всички закимаха и потвърдиха. — Тогава хайде да започваме. По правилата и без измишльотини.

Щурмоваците небрежно отдадоха чест, включиха една от аварийните лампи, които Рипър откри натикани под контролното бюро, и тръгнаха към дъното на фойето — там беше една от отбелязаните в плана стълби. Диана припряно ги настигна. Никак не ѝ харесваше да

участва в претърсването на долния етаж, но още по-непоносимо би било да остане тук сама.

Фрост също включи лампа. Светлината беше ярка и приятна, макар и да раздвижи трудно доловими сенки. Фрост предложи лампата на Гарвана, но той учтиво отказа. Взе я Сайлънс и ги поведе към мрака на наземния етаж.

Коридор след коридор, стая след стая те напредваха бавно, но навсякъде срещаха само безмълвие и пустота, без следа от борба и безпорядък. Сигналните светлини на контролните табла не светеха, мониторите не показваха нищо, но все пак откриваха признаци, че базата е била обитавана. Отворен бележник, полузапълнен формуляр, пълна чаша кафе. Сайлънс я взе. Върху течността имаше дебел слой мръсен лед. Той захвърли чашата едва ли не гневно. Все още нищо не подсказваше за сблъсък, дори за неприятна изненада. Каквото и да е станало, свършило е бързо. Това го притесняваше. Макар че Ансилай беше мъртъв свят, базата трябваше да е препълнена с хора от Сигурността и със системи за справяне с извънредни положения. Империята не си позволяваше нехайство. Ала пришълците все някак бяха проникнали и овладели системите. Справили са се и с персонала, без да бъдат забелязани и без да срещнат съпротива. Но това беше невъзможно!

— Интересно — промълви Гарвана, когато се върнаха в коридора.

— Кое? — Фрост побърза да се огледа.

— Оръжието ти — каза Гарвана. — Досега не го забелязах. Не познавам този модел.

Фрост вдигна рамене.

— Ами това си е стандартен разрушител. Е, доста се промени за десет години. Този модел е по-съвършен.

— Тъй ли? Какво е времето за презареждане?

— Вече го съкратиха до три минути.

Гарвана вдигна вежди.

— Това наистина е подобрение, но виждам, че си носиш и меч.

— Разбира се — ухили се Фрост. — Не се налага да го презареждам.

— Моля за вашето внимание — изрече Один по командната линия. — Капитане, открих нещо важно. Явно Командир Старблъд се е

тревожил за възможността от проникване в базата още преди катастрофата на чуждия кораб. В неговия дневник няколко пъти са отбелязани случаи на срещи с „призраци“ или друго неустановено присъствие. Дотолкова зачестили, че Командир Старблъд поискал от Сигурността да изпрати тук шест Стражи. Отбелязано е получаването им две седмици преди инцидента с кораба на пришълците.

Сайлънс се озъби.

— Шест Стражи? Проклятие, как онези твари са минали през тях?

— А какво представляват Стражите? — попита Гарвана.

— Ти не ги знаеш — обясни Фрост. — Най-последният модел работи на Сигурността. Бързи, мощни, изключително гаден противник. Поначало са създадени за потушаване на бунтове. Един бунт — един робот. А Старблъд поръчал шест... Трябва много да се е уплашил. Шест са достатъчни да отблъснат малка армия.

— Ако още са тук и са без контрол — намеси се Сайлънс, — значи наистина загажихме.

СЕДМА ГЛАВА

СТРАЖИТЕ

Щурмоваците тръгнаха предпазливо по металните стъпала, оголените под устните им зъби се белееха в мрака. Разрушителите в ръцете им се обръщаха на всички посоки, откъдето можеха да очакват нападение. Диана си каза, че техните очевидни умения на бойци би трябвало да я успокоят, но само ѝ напомняха за дебнещите опасности. И отново едва не пожела да бе взела оръжие и за себе си. Едва. Пак си напомни, че е еспер, а не убиец. Стараеше се да върви близо до щурмоваците, но без да им пречи, вдигаше високо лампата. Грамадните сенки шаваха наоколо като прокрадващи се призраци, всичко друго си оставаше неподвижно и тихо.

Намериха отбелязания в плана асансьор, който би могъл да ги свали направо до долния етаж, но никой от тях не се престраши да го използва. Нямаха представа защо още работеше при толкова повредени системи в базата, твърде лесно си представиха как кабината засяда между етажите и се превръща в стоманен ковчег, от който въздухът бавно се изцежда. Затова полека пристъпваха по стълбата и усещаха странен гъдел в нервите си от очакване на атака. Но нищо не ги нападеше.

С всяка крачка надолу ставаше по-студено. Шарките на скрежа по стените дразнеха очите с неясни намеци за скрит смисъл. От дишането им пред тях се кълбяха облачета пара и незнайно защо нагревателните елементи в униформите им не успяваха да отпъдят напълно студа. Стъпките им отекваха гръмко по металните стъпала и звукът като че ехтеше неестествено дълго в безмълвието.

Диана знаеше, че би трябвало да използва своя есп, за да провери какво има напред, обаче не можеше да се принуди. Още не. Достатъчно трудно беше да го направи и от фоайето, където все пак се чувстваше в относителна безопасност. Но сега, в сърцето на мрака, не искаше да опипва наоколо със съзнанието си от страх, че то няма да се върне. Боеше се от нещото в тъмата и отбягваше риска да го пробуди

отново. Ту мислеше, че е пришълец, ту вярваше, че ще срещнат призраци на тукашните хора, но в едно беше сигурна — мъчеше я ужас. Толкова силен, че предпочиташе измислиците на въображението си пред сблъсъка с истината. Беше по-спокойна, като залъгваше сама себе си и се криеше в мрака с щурмоваците.

Накрая стълбата свърши и те се скупчиха след последното стъпало. Вдясно дебел слой лед почти закриваше надписа ВТОРО НИВО. Есперката и щурмоваците въобще не го погледнаха, очите им се впиха като омагьосани в гледката, разкриваща се на светлината на лампата. Стените на коридора се издуваха и гъмжаха от грозни непознати израстъци, дебели нишки блещукащи паяжини висяха от тавана и бавно се въртяха, като че подухвани от недоловим ветреца. На много места металът беше разкъсан и нацепен, подаваха се разноцветни кабели, сякаш бяха пластмасови черва. Изглежда чуждите форми на живот някак бяха прораснали зад стените, за да изригнат безмълвно, когато теснотията станала непоносима. По непокътнатите участъци на стените се виеха сребристи следи в дълги, тайнствени рисунки, ярко отразяваха светлината като метални вени. И наистина — те пулсираха бавно в ритъма на загадъчен живот. Тъмни, приличащи на брадавици буци с големината на човешка глава покриваха целия таван. Свързваха ги тясно навити, тебеширенобели спирали. Въздухът бе наситен с острата сладникава воня на разровен гроб.

— Какво е това, бе, мътните го взели? — задъхано изрече Стасяк, оръжието му сочеше ту насам, ту натам, без да намира цел. — Тук всичко е като... болно.

— Или поне заразено — съгласи се Рипър. — Май вече няма съмнение, че пришълците са се домъкнали тук след катастрофата. — Той стрелна с поглед есперката. — Тая... смес от живо и неживо — същото ли беше в оня кораб?

Диана трябваше да преглътне на сухо, преди да заговори, но тонът ѝ беше хладнокръвен и съвсем професионален.

— Да, същото е. Само че корабът беше мъртъв или умираше. А това ми се струва живо и активно. Пришълците сигурно са го донесли със себе си, вероятно в нещо като семена. Но защо? Едва ли са извършили толкова сериозни преобразувания на базата само за да се почувстват като у дома си. Непременно се стремят да постигнат някаква цел.

— И така да е, тая цел ни е чужда — каза Рипър. — Не вярвам да я забележим дори, камо ли да я разберем. Май трябва Изследователката да слезе и да провери какво става тук, преди да продължим претърсването.

— Чакай, бе — припряно се намеси Стасяк. — Хайде малко да помислим. Не ни трябва да знаем що за чудо е това. Вярно, лошо изглежда и още по-лошо смърди, но засега не ни напада, нали? От нас се иска да търсим персонала на базата и Фрост не ни е нужна за тая работа. Щурмоваци сме, можем да се оправим и без една Изследователка да ни води за ръчичка.

Рипър колебливо изгледа Стасяк.

— Лю, не мога да те позная. Така е по-добре, но не съм свикнал да се перчиш. Какво си намислил?

Стасяк се ухили.

— Один записва всичко, което става тук, нали помниш? Хващам се на бас, че сума ти големи клечки ще преглеждат записите. Ей това ни е шансът да се представим добре пред хора, на които им тежи думата, и да извлечем някаква полза и за себе си. Защо цялата слава да се падне на Фрост? Направо надушвам как можем да станем богати и прочути от тая история.

— Тук са загинали хора — рязко изрече Диана. — И единственото, за което се сети, е как да обърнеш всичко в свой интерес!

Стасяк вдигна рамене.

— Щом вече са мъртви, май няма с какво да им помогна. Защо тогава да не помогнем на себе си?

— Ами ако ни намери онова, което е убило хората?

— Тогава ще отмъстим за мъртвите — заяви Рипър. — Ние не бягаме от дълга си, Диана. Ние сме щурмоваци.

Есперката изпръхтя и им обърна гръб, уж за да разгледа проявите на чуждоземния живот. Рипър също вдигна рамене.

— Один, стига ли до тебе това тук?

— Виждам всичко, което и вие виждате — промърмори ИИ в ухото му. — Изключително интересно е. Моля ви да навлезете навътре в засегнатия район. Нуждая се от още данни за степента на настъпилите промени.

— Не припирай толкова — намеси се Стасяк. — Няма смисъл да се втурваме сляпо напред. Може да се натъкнем на всякакви гадости.

Рипър се развесели.

— Само преди минута беше готов да полетиш към славата.

— Може да съм амбициозен, ама не съм превъртял. Нека я караме леко и кротко, стъпка по стъпка. Добър е само оня герой, който остава жив, за да се пазари за наградата.

Той млъкна изведнъж и тримата рязко се обърнаха — единствено тупване отекна в мрака пред тях. Прозвуча тежко и заплашително, като че нещото, причинило шума, искаше да бъде чуто. Рипър и Стасяк насочиха разрушителите си към коридора. Дясната ръка на Диана посегна към гривната на силовия щит, стегната на лявата ѝ китка, но не го включи. Захранващият енергиен кристал имаше ограничен заряд и не биваше да го хаби безсмислено.

— Един, твоите сензори засичат ли нещо живо на този етаж? — тихо попита Рипър.

— Боя се, че в момента моите сензори не успяват да проникнат в базата — отговори ИИ. — Нещо им пречи. Засега единственият ми източник на информация са зрителните и звуковите сигнали от вашите комуникационни присадки.

От тъмата настъпваха още шумове — бавен, равномерен тътен като ударите на гигантско сърце. Подът под краката им потрепваше ритмично, огромно туловище се показа от мрака. Напредваше към тях. Беше с такива размери, че запълваше коридора, и Диана отстъпи стресната, отново почувствала се дете, уплашено от духовете на нощта. Фигурата внезапно спря на четири-пет метра от хората, синкавата повърхност на стоманеното тяло лъщеше в колебливата светлина на лампата. Приведената глава на чудовището опираше тавана, по ръцете му стърчаха шипове, остри като бръснач. Стасяк изруга прегракнало, но ръцете му непоколебимо насочиха разрушителя към металното тяло.

Изведнъж гласът на Капитан Сайлънс звънна в ушите им.

— Я ме чуйте, хора. Имаме си проблем. Един току-що ми каза, че някъде из базата бродят Стражи на Сигурността. В никакъв случай не ги предизвиквайте. Твърде възможно е да са програмирани за защита от натрапници. Ако видите някой, веднага се оттеглете.

— Благодаря за предупреждението — обади се Рипър, — само че е малко късно. Точно сега стоим срещу един от тях. Моля за съвет как да постъпим.

— Разкарвайте се оттам на секундата — припряно отвърна Сайлънс. — Без никакви заплашителни движения, отстъпвайте с лице към него. Ако тръгне към вас — бягайте. Може би още се навъртат наоколо. Працят по шевове от оръжия и не вземат пленници. Докато се държите на разстояние от него, сигурно ще сте в безопасност.

— Сигурно ли? — повтори Стасяк. — Какво значи това „сигурно“? И едно мускулче няма да помръдна, докато не съм съвсем сигурен.

— Млъквай, Лю — срязва го Рипър. — Еспер, тръгвай назад и се качвай по стълбата. Ние ще дойдем после.

— Добре — тихо каза Диана. — Веднага.

Тя предпазливо направи крачка назад и огромният робот вдигна ръка към нея. Лъч на разрушител блесна от показалеца и пръсна металната стълба в дъжд от назъбени отломки.

В комуникационната присадка на Сайлънс изригна лавина от крясъци, писъци и псувни, почти мигновено потънали в грохота на взрив. Оглушителният шум разтресе пода. Гарвана и Фрост се обърнаха към Сайлънс в очакване на заповеди.

— Каквото и да става долу, ние нищо не можем да направим — безизразно каза той. — Докато слезем, тъй или иначе всичко ще е свършило. А най-малко искам да предложа нови мишени на Стража. Еспер, щурмоваци, чувате ли ме? Отстъпете. Повтарям — отстъпете. — Изчака, но чуваше само тихото съскане на откритата линия. — Един, включи ме в техните зрителни сигнали.

— Съжалявам, Капитане. Нещо в базата смущава работата на моята комуникационна мрежа. Изцяло загубих визуалната връзка с есперката и щурмоваците. Все още приемам аудиосигналите, но не зная докога ще продължи. Настоятелно ви съветвам незабавно да напуснете Тринадесета база. Не разполагате с необходимата техника да се противопоставите на Стражите.

— Да се хванем ли на бас? — протяжно измърка Фрост. — Само ми покажи някой. Каквото и да ми се изпречи, ще съжалява.

Гарвана погледна Сайлънс.

— Тя винаги ли е толкова самонадеяна?

— Да. Тръпки да те полазят, нали?

Гарвана изведнъж обърна глава.

— Капитане... нещо идва, наблизно е.

Фрост и Сайлънс насочиха разрушителите си към двата края на коридора. Нищо не нарушаваше тишината в широкия проход с врати от двете страни. Осветяваше го само лампата, високо вдигната от Сайлънс, бледото сияние едва стигаше да виждат коридора открай докрай. Нямаше движение, но сенките като че приемаха неясна форма. И това, което само преди миг беше поредният коридор, се превърна в открита заплаха, зад всяка врата се криеше опасност. Намръщен, Гарвана се облегна на жезъла си, сякаш слушаше звуци, достъпни само за неговия слух. Сайлънс напрягаше сетивата си в безмълвието, но нищо не можеше да долови.

— Какво е? — попита тихо. — Откъде идва?

Гарвана затвори очи.

— Тук са, Капитане. Тук са.

Стената отдясно се разкъса като хартия и Стражът нахълта в коридора. Дебели сплитки от разноцветни кабели задържаха едната му ръка, но той ги разкъса без усилие. Машината беше висока към два метра и половина — широк метален великан със светещи очи и застинала, дразнеща усмивка на синьото стоманено лице. От ръцете и краката му стърчаха остриета, по юмруците му бяха гъсто набучени шипове. Макар да не беше живо същество, програмата му го подтикваше да мрази и напада. Машина за убийства, създадена да прилича на човек, за да плаши по-силно.

— Големичък е, нали? — отбеляза Гарвана.

Тежки метални стъпки отекнаха в двата края на коридора, появили се още двама Стражи, препречвайки пътя за бягство. Трите машини застигнаха в неестествена неподвижност, проучиха мишените си, после преминаха в атака твърде бързо за човешките реакции. Сайлънс се прицели и стреля с разрушителя по най-близкия Страж, който прескачаше парчетата от стената. Силовият щит на робота се включи точно навреме, за да отрази насочения към него лъч, после изчезна. Машината вдигна ръка и Сайлънс се хвърли встрани, а убийствената енергия проби дупка в стената, където той стоеше преди

секунда. Капитанът се претърколи по пода и веднага се изправи. Плясна по гривната на лявата си китка и пред него се появи силов щит. Дълъг около метър овал от искряща енергия, той можеше да отрази изстрел от всякакво лъчево оръжие. Докато не се изтощи. Стражите можеха да включват и изключват своите силови щитове с точност до частици от секундата, защитата им на практика беше неизчерпаема. Сайлънс не можеше да разчита на това. Освен това трябваше да чака три минути, докато оръжието му се презареди, а Стражът вече го връхлиташе.

Отвори с ритник вратата вляво, шмугна се в стаята и заключи. Не се и надяваше това да спре нещото, което с лекота преминаваше през стени, но поне ще си осигури малко време, за да измисли какво, по дяволите, да направи. Метален юмрук проби вратата. Сайлънс гледаше като омагьосан как ръката се пресегна през дупката, после Стражът дръпна рязко и изтръгна вратата. Без да бърза, машината насили рамката и се вмъкна в стаята. Сайлънс заотстъпва, вдигнал силовия щит пред себе си.

Когато Капитанът изчезна в стаята, отнасяйки единствената лампа, коридорът потъна в мрак. Фрост изруга меланхолично и включи зрението си към инфрачервените присадки само за да установи, че Стражите бяха предпазени от издйническо топлинно излъчване. Фрост незабавно превключи към възприемане на разсеяна светлина и задейства своя силов щит. Мъждукането му й стигаше, за да види напредващия към нея Страж. Фрост стреля, но лъчът на разрушителя се отклони от силовия щит на робота, без да му навреди. Тя безгрижно сви рамене, прибра оръжието в кобура и извади нож от ботуша си. Беше зловещо широк, дълъг трийсетина сантиметра и ръбовете на острието му оставаха някак неясни и размазани за човешките очи.

— Мономолекулярен слой — обясни Фрост на Гарвана. — Реже всичко. Обаче трябва да внимаващ, иначе като нищо си оставаш без пръсти.

— По мое време ги бяха забранили — каза Гарвана.

— И сега е така. Но ако ти не ме издадеш, аз също ще си мълча.

После Стражите нападнаха, нямаше време за приказки. Фрост се метна напред, ножът изсвистя и отсече къс от дланта на робота. Всички вградени в ръката разрушители стреляха едновременно, но нейният силов щит я предпази. Фрост замахна настрани със защитното

си поле, по-остро от бръснач, и преряза посегналата към нея друга ръка на Стража. Двете ръце на машината изведнъж се събраха, за да сграбчат Изследователката и да я нанижат на остриетата по туловището. Фрост се смъкна на колене, претърколи се и грамадните ръце останаха празни. Тя отскочи назад и с котешка ловкост се изправи, а Стражът напредваше, протегнал към нея осакатените си ръце.

Изследователката мигновено нападаше и отскачаше, сечеше го с ножа, пронизваше и дълбаеше, но така и не успяваше да му причини сериозна повреда. Просто роботът беше прекалено масивен за нейния малък нож. А управляваните от компютър движения на машината бяха нечовешки бързи и само обучението на Фрост я спасяваше. Тя съзнаваше, че не е в състояние още дълго да го отбягва с такава ловкост. Би могла да избере бягството. Стражът май не беше предназначен за преследване с висока скорост. Но така ще изостави Гарвана и Капитана, ще пренебрегне дълга си. Изследователите не бягат от битката. Тя се мушна под ръцете на робота, притисна оръжието си към стоманеното тяло и натисна спусъка. Нищо не се случи. Енергийният кристал нямаше достатъчно време за презареждане. Тя се покатери по Стража, като внимаваше да не се наниже на остриетата, и скочи зад гърба му. Извъртя се бързо и заби ножа в гърба му, преди да се е обърнал. Роботът се разтrese веднъж, но това беше всичко. Късото острие не достигаше до важните системи. Тя издърпа ножа, а една метална ръка замахна и я запрати назад по коридора. Бе вдигнала навреме силовия щит, но от силата на удара не можеше да си поеме дъх. Застана устойчиво и заотстъпва, а машината вървеше към нея, неумолима и неизбежна като самата смърт.

Когато Сайлънс изчезна заедно с лампата, Гарвана приклепна и остана напълно неподвижен. В тъмното Стражът можеше да го намери само по звук. Освен ако проклетото нещо имаше и инфрачервени сензори. После Фрост включи силовия си щит и отдавна забравените зрителни присадки на Гарвана се намесиха автоматично, усилвайки разсеяната светлина. Той видя, че третият Страж се насочи към него, и стана. Сви около себе си своята сила, въздухът запука и заискри. Той се пресегна да разкъса робота на парченца. Силата му избледня и изчезна в миг. Гарвана замръзна, зяпнал от недоумение, и едва не срещна смъртта си. Стражът вдигна ръка и стреля с всички разрушители.

Човекът се метна встрани в последната секунда, спасиха го старите му бойни рефлексии. Проклетата машина имаше вградени психоинхибитори. Принципът им на действие беше обратен на заложения в силовото копие — вместо да усилят психоенергията, те я поглъщаха. С тези устройства Империята контролираше своите еспери. Реагираха на всяко силно излъчване в пси-спектъра и се включваха, щом надвиши определен праг. Гарвана се дръпна от Стража, вдигнал пред себе си безполезното силов копие.

Роботът надвисваше над него и протягаше остриетата по ръцете си. Гарвана прибягна отново до вътрешната си енергия. Психоинхибиторите не му позволяваха да направи нещо решително, но и с малко напрежение можеше да постигне учудващи резултати. Съзнанието му се пресегна като почти недоловим шепот на психокинезата и ловко се пъхна между стъпалата на Стража и пода. Щом се напрегна, изчезна всякакво триене и краката на робота сякаш се изстреляха към тавана. Рухна по гръб с оглушителен грохот. Гарвана побърза да направи същото с машината, застрашаваща Фрост. Другият Страж също тежко се стовари на пода, Изследователката скочи напред и заби мономолекулярния си нож в блестящата глава на робота. Стражът се разтресе и затрепери, остана да лежи сгърчен. Фрост измъкна ножа и невъзмутимо започна да отделя ухилената глава от туловището.

Стената вляво от Гарвана избухна в остри парчета и той трябваше да вдигне психическата си защита, за да се опази. Не успя да се съсредоточи едновременно и в задържането на Стража пред себе си, машината се изправи светкавично. Сайлънс изскочи през дупката в стената. Метална ръка се стрелна след него и Капитанът се хвърли напред, за да я избегне. Стражът в коридора стреля по тях с разрушител. Сайлънс вдигна силовия си щит под ъгъл, лъчът се отрази и удари другия Страж, който се промъкваше през дупката. Машината също отби енергийния поток със силовия щит, но спря за миг. Капитанът се ухили, останал без дъх.

— Със същия номер накарах тази гадост да ми отвори изход в стената.

— Много хитро — отбеляза Гарвана. — Също като да нахълташ в стаята и да отнесеш единствената лампа.

— А, съжалявам — въздъхна Сайлънс. — Доста отдавна не съм попадал в истински бой. Май съм отвикнал.

Двамата се приведоха, когато Стражът пред Гарвана стреля отново и убийственият лъч проби дупка в далечната стена. А роботът, преследващ Сайлънс, излезе тежко в коридора и се отърси от парчетата. Обърна се към Фрост. Тя вдигна отрязаната метална глава и я запрати по него. Машината я улови с лекота, остави я на пода учудващо внимателно и тръгна към Изследователката. Тя се ухили неприятно на робота и размаха ножа пред себе си. Тогава обезглавеният робот, проснат на пода зад нея, посегна с нарязаната си ръка и здраво я стисна за глезена.

Гарвана издигна своя есп, колкото посмя, силно сви психокинезата си и проби дупка през туловището на преследващия ги Страж. Ударът раздруса робота, но не го повали.

— Няма ли начин да се справим с тези измишльотини? — попита Гарвана.

— Всъщност няма — отговори Сайлънс. — Изумен съм, че оцеляхме толкова дълго. Би трябвало да са непобедими. Но ти никога не си се притеснявал от подобни дреболии.

Стражът ги нападна и отново трябваше да се изплъзват.

Диана се свиваше зад силовия си щит и трепереше неудържимо, а трима Стражи вървяха към нея. Двамата щурмоваци вече бяха стреляли безрезултатно с разрушителите си и сега също им оставаше само да се прикриват с щитовете си и да се озъртат трескаво за спасителен изход. Стражите вървяха непоколебимо по заражения с чуждоземен живот коридор, съсредоточени само в избраните мишени. Рипър изтръгна граната от колана си, зареди и я хвърли между трите машини. Избухна само секунда по-късно, задушаваш дим и късчета чудновата плът запълниха коридора. Стасяк стисна ръката на Диана и я повлече след себе си. Заедно с Рипър свиха в странично отклонение, по-далеч от пушеците и тримата невредими Стражи, крачещи към тях.

Докато бягаха към вътрешността на второто ниво, странните промени все повече се набиваха на очи, но Диана беше твърде заета да изкашля дима от дробовете си, за да отдели достатъчно внимание на заобикалящото я. Сълзите по бузите ѝ не се дължаха само на

разяждащия пушек, а и на потреса. Никога не бе виждала нещо побийствено делово от Стражите. Плашеха я чак до някакво смътно първично кътче в съзнанието — примитивен ужас, който не оставяше място за друго решение освен бягството. Стражите въплъщаваха всичко в Империята, което ѝ внушаваше подчинение и я заплашваше. Те бяха груби символи на властта, безмилостна също като правосъдието и възмездието. Не би могла да вдигне ръка срещу тях, както не би могла да се отърси от дълбоко заложените в душата ѝ хипнотични заповеди.

Щурмоваците забавиха крачка, след като димът зад тях се разсея, но пак чуваха шума от неумолимия устрем на Стражите. Стасяк извади отнякъде малка капсула и я натика в пресъхналото си гърло, сгърчил лице от усилието да преглътне. Предложи една и на Рипър, който се справи по-лесно. Стасяк се ухили на Диана, очите му вече се изцъкляха от стъклен блясък.

— Просто дреболийка, за да имат тружениците на войната малко предимство. Ти искаш ли?

Диана поклати глава. Не се доверяваше на бойните дроги. Стасяк сви рамене и я дръпна, за да продължат.

— Твоя работа. Но недей да ни бавиш, иначе ще трябва да те зарежа. Нали така, Рип?

Рипър кимна отсечено, без да се обръща, и Диана напрегна сили да не изостане от щурмоваците, докато си проправяха път по коридор, наситен с посетите от пришълците израстъци. Висящите паяжини ставаха все по-гъсти, лепнеха по хората, които бяха принудени да ги откъсват от телата си. Непознатите форми на живот нататък избуяваха по-диво, коридорът се стесняваше неприятно. Диана си каза, че може би вече не са в базата, че са попаднали в някакъв враждебен нов свят. Но Стражите ги преследваха и тук. Чуваше стъпките им. Все почуждият на вид коридор въобще не ги забавяше. Хората пак кривнаха в едно отклонение и се натъкнаха на издута плътна тъкан. Тя ги принуди да спрат. Щурмоваците захванаха да секат гъбестата преграда с мечовете си, но тя просто поглъщаше ударите на остриетата. Обърнаха се и впиха погледи в коридора. Стасяк глътна още една капсула. Стъпките на металните ходила отекваха ясно в тишината.

Рипър тупна Стасяк по рамото и посочи тавана. Онзи го зяпна озадачено, но изведнъж лицето му светна, а Рипър вече се прицелваше

с оръжието си. И двамата насочиха разрушителите към мястото над началото на отклонението, откъдето трябваше да се появят Стражите. Диана стоеше зад тях, заслушана в бръмченето на своя силов щит, и се стараеше да спре треперенето на ръцете си. Стражите се показаха иззад завоя, Рипър и Стасяк стреляха по тавана над тях.

Зловещите израстъци се пръснаха, таванът се разпука. От множеството къси съединения в електрическите системи из въздуха запращяха ярки искри, сякаш половината от горния етаж рухна върху роботите и ги погребва под тонове отломки. Щурмоваците и есперката се взираха мълчаливо в облаците прах, внезапно Диана изненада сама себе си с мощен ликуващ крясък. Щурмоваците се разсмяха и също се развикаха. Изключиха силовите си щитове и се прегърнаха, замаяни от облекчението. Но млъкнаха изведнъж. Купчината се размърда. Разтрошен метал и разкъсана плът падаха от надигация се Страж. По синкавата стомана личаха само няколко драскотини.

Без да бърза, Стражът настъпваше към Гарвана и Сайлънс. Знаеше, че няма да му се изплъзнат. Ако се опитаха да избягат, щеше да ги поразят с разрушителите си, а ако останеха на място зад силовите си щитове, щеше да ги разкъса. В другия край на коридора обезглавеният робот стискаше глезена на Фрост, а третата машина вървеше към нея. Сайлънс отчаяно погледна Гарвана.

— Направи нещо! Използвай копието!

— Ако опитам втори път същия трик, психоинхибиторите ще ме спрат — хладнокръвно отвърна Гарвана. — Упорствам ли, просто ще ми изгорят мозъка.

Сайлънс бавно отстъпваше от Стража, Гарвана вървеше до него. Роботът вдигна ръце, готов за стрелба с разрушителите. Капитанът мислеше трескаво. Тези проклетии непременно имаха някакво слабо място. Всичко на този свят е уязвимо. Само че Стражите бяха проектирани да надделяват. С нечовешка мощ, с ускорявани от компютрите реакции... Компютрите! Сайлънс се вкопчи в идеята. Стражите бяха от част от системите на Сигурността в базата, значи действаха под контрола на компютрите...

— Един! Чуваш ли ме?

— Да, Капитане. В аудиовръзката няма смущения.

— Включи се в системите на Сигурността в базата и ги спри! Спри всичко, което би могло да управлява някой Страж!

— Разбира се, Капитане. Чудесно решение. — След съвсем кратка пауза ИИ заговори отново: — Капитане, за съжаление не съм в състояние да изпълня вашата заповед. Не откривам в Тринадесета база нито една действаща компютърна система, която би могла да управлява Страж. Работят само няколко аварийни системи.

— Какво? — Сайлънс тъпо се вторачи в Гарвана. — Щом Стражите не са под контрола на компютрите... значи действат самостоятелно. Но това не е възможно. Не е възможно!

— Ти ли ще им го кажеш, или аз да опитам? — заяде се Гарвана.

— Мамка му, Гарван, направи нещо! Това чудо ще ни убие и двамата!

— Да — тихо промълви предателят. — Май натам отиват нещата, Капитане.

В другия край на коридора Фрост отчаяно се мъчеше да откопчи стоманените пръсти от крака си. Вторият робот почти я достигаше, но тя не можеше да се отскубне. Изръмжа беззвучно и яростно съсече металната ръка през китката. Метна се тронаво встрани от посягащия робот, успя да се задържи на крака. Отрязаната ръка още стискаше глезена ѝ. Това означаваше, че тя нямаше никаква надежда да изпревари преследвача си, но и без това не ѝ допаднаше да се спасява безславно с бягство. Замахна с мономолекулярния нож към приближаващия Страж, острието отскочи от силовия щит. Фрост сви рамене и пак се изплъзна от хватката на машината. Изглежда Стражите бяха програмирани да се учат от опита си. Всъщност тя се чудеше защо още беше жива. С няколко бързи замаха нарязана и махна от крака си металните пръсти, след миг вече се търкаляше по пода, а лъчите на разрушителите пронизаха въздуха, където стоеше преди. Веднага се изправи, само за да избегне още изстрели.

Но както се привеждаше и скачаше, една мисъл все я измъчваше. Да, Стражите бяха бързи, ала съвсем не толкова, колкото тя си представяше досега. Недостатъчно бързи. А това ѝ подсказа една идея. Роботите имаха силови щитове, но ги използваша само да отбиват лъчи от разрушители. Явно според тях останалото не беше прекалено опасно. Фрост се ухили зло и издърпа ударна граната от колана си. Приклепна под поредния лъчев залп, със скок се прехвърли над

идващия Страж и падна на гърба на обезглавения, който сляпо шареше в търсене на жертва. Зареди гранатата, пхна я в дупката на шията му и се отблъсна от робота. Приглушен взрив, струи дим от металното туловище. Стражът обаче не се сгромоляса. Фрост не вярваше на очите си. Какво ли още можеха да понесат тези изчадия?

Сайлънс и Гарвана отстъпваха от Стража, но в един момент вече опряха гърбове в стената. Нямаше накъде да бягат. Гарвана изви глава към Сайлънс.

— Капитане, май ми свършиха хрумванията. Ако си приготвил някакъв чудодееен план за последната минута, сигурно е време да го споделиш.

— Извинявай, надявах се на тебе.

Гарвана изобрази нещо като усмивка.

— Джон, би трябвало отдавна да си се вразумил.

Фрост се махна от пътя на осакатения робот и се спъна в главата му. Машинално я погледна и веднага забеляза нещо. Без да прекъсва предпазливото си отстъпление, тя взе главата и я огледа отблизо. Повредената машина се поколеба и спря. Другият Страж също застина. Озадачената Фрост примигна и се взря по-внимателно в отсечената глава. Очите вече не светеха въпреки вечната дразнеща усмивка, но имаше и друго... Завъртя металната буца в ръцете си, без да изпуска от поглед неподвижните Стражи. Подсвирна тихичко, щом видя вътрешността на главата. Изведнъж почти всичко се проясни в ума ѝ. Където трябваше да има силициеве схеми и кристални матрици, забеляза и гъсто преплетени нишки жива тъкан. Непознат, чужд живот.

Фрост се извърна — третият Страж също бе прекратил преследването на Сайлънс и Гарвана. Тя им викна и хвърли главата към тях. Металното кълбо заподскача по неравния под, а Стражът дори не посегна да го хване. Сайлънс предпазливо протегна ръка и я пое. Щом зърна странните тъкани вътре, вдигна вежди и показа смущаващата гледка на Гарвана.

— Интересно — отбеляза престъпникът.

— Това обяснява много загадки, а? — промълви Сайлънс. — Нищо чудно, че няма нужда от компютрите на Сигурността. Пришълците са проникнали и в роботите. Проклетите гадости са живи...

— Това наистина напълно променя положението — заяви Гарвана. — Срещу стандартните Стражи моят есп не би направил нищо, без да включи психоинхибиторите им, но живата тъкан е податлива на средствата, с които разполагат есперите. Само леко докосване в съответната точка...

Той се втренчи в стоящия пред тях Страж и машината затрепери като че от страх или от студ. Падна на колене, рухна по лице, замръзнало в усмивка, и замря. Гарвана се обърна към другите два робота и те тряснаха на пода като марионетки с прерязани конци. Сайлънс реши, че сравнението е съвсем уместно. Естествено, има ли кукли, ще има и кукловоди. Все още им предстоеше да се сблъскат с неznайната твар, заразила цялата база.

Фрост дойде при тях, но по пътя не пропусна да ритне снизходително един от роботите.

— Това ли било? Почти съм разочарована, че мина толкова леко.

— Не се тревожи — каза Гарвана. — Твърде съмнително е да сме си решили проблемите.

— Вярно — съгласи се Сайлънс. — Явно базата пращи по шевове от тази гнусотия. Ако не намерим начин да я прочистим, вероятно ще се наложи да я изоставим и да я унищожим от орбита.

— Империята не ще хареса това — напомни Гарвана.

— Ами да, няма да им хареса — присъедини се и Фрост.

Сайлънс остро изгледа Гарвана.

— Оставете това засега, забравихме есперката и щурмоваците. Откакто връзката прекъсна, една думичка не чухме от тях.

— Не се безпокой — каза Гарвана. — Току-що се свързах с Диана. Изглежда и те са имали достатъчно неприятности със Стражите. Обясних ѝ какво да направи. Есперката може сама да се справи с останалите работи.

Долу, на второ ниво, Диана Вертю оглеждаше самодоволно неподвижните Стражи, паднали сред парчетиите от тавана. Щурмоваците я тупаха по гърба и едва не я събориха.

— Ей, ама това е само второ ниво — сети се Стасяк. — Хич не ми се мисли какво ни чака на трето.

Рипър кимна и се обърна към Диана.

— По-добре сканирай да видим има ли още от тия някъде.

Тя послушно затвори очи и плахо отпусна съзнанието си в околното пространство. Лицето ѝ се сви почти незабавно.

— Какво има? — попита Стасяк.

— Следи от живот — обясни Диана. — Навсякъде около нас, из цялата база, най-силни са на етажа под нас. — Изведнъж гласът ѝ изтъня. — Вече не се крият. Сега идват да ни довършат.

— Кой? — задъха се Стасяк, озърташе се диво. — Кой идва?

Стените до тях се пръснаха, дебелият метал се раздираше като парцал, израстъци и пипала нахлуха в коридора, протягайки се към есперката и двамата щурмоваци. Все нови пипала посягаха от тавана, от пода, от стените... Нямахше спасение.

ОСМА ГЛАВА

СПУСКАНЕ В МРАКА

— Еспер, чувате ли ме? Рипър, Стасяк, отговорете!

Сайлънс чакаше, кожата по лицето му се изопна от напрежение, но никой не се обади. Извърна се към стълбището, водещо надолу до второ ниво, и тъмнината срещна погледа му, нагла и непроницаема. Стоеше сред студа и тишината, добре знаеше какво му предстои да направи. Минаха двадесетина минути, откакто Гарвана успя за последен път да се свърже с есперката. Обясни ѝ как да се справи със Стражите и тя потвърди, че е чула, но оттогава — нищо. Сайлънс бавно завъртя глава. Не може да са мъртви. Нали получиха нужната им информация? Не може да са мъртви!

— Один, дали нещо отново се намесва в работата на комуникационната мрежа?

— Напълно възможно е, Капитане — промърмори ИИ в ухото му. — От известно време не мога да се свържа с групата на второ ниво. Нещо в Тринадесета база смущава комуникациите на всички равнища. Налага се да изразходвам необичайни количества енергия, за да поддържам поне слухов контакт с вашата група. Това обаче не обяснява защо престъпникът не успя да се свърже с тях чрез достъпните на съзнанието му средства.

— Трябва да слезем и да ги потърсим — намеси се Фрост. Тя вдигна лампата към мрака на стълбището. Сенките заподскачаха, без нищо да разкрият. — Ако с другата група се е случило нещо, длъжни сме да разберем какво е то.

— Каквото и да е, най-вероятно вече е приключило — каза Гарвана. — На никого няма да помогнем, ако сляпо се втурнем надолу. Почакайте да помислим малко. Досега въпросите само се натрупват и май въобще не стигнахме до ясни отговори. Например щом Старблъд е разполагал с шест Стражи, защо не ги е използвал срещу нахлулите пришълци?

— Да предположим, че не е имал време — подсказа Фрост. — Според записаното в дневника му, докато се усетил какво става, било е вече късно. Всъщност напълно възможно е Стражите да са били заразени с чуждата жива тъкан още преди някой да се е сетил за тях.

— Именно — натърти Гарвана, облегнал се на жезъла си. — Значи пришълците са не само силни и опасни, но също бързи и предприемчиви. И всичко това ни показва, че е глупаво да се втурнем към една голяма опасност, без да обмислим действията си. Колкото повече си блъскам главата, толкова повече положението ми намира свата на капан, в който есперката и щурмоваците са примамка.

— Сигурно си прав — обади се Сайлънс. — Но това няма значение. Там долу има мои хора и аз няма да рискувам живота им, като се мотая тук. Изследовател, вие ще вървите отпред. Гарвана и аз ще бъдем точно зад гърба ви.

Фрост се ухили за миг, зъбите ѝ блеснаха. Тя тръгна по стъпалата с лампа в едната ръка и оръжие в другата. Гарвана дълго и замислено се взираше в Сайлънс, преди да последва Изследователката в тъмата. Капитанът тръгна последен. Стълбището беше тясно, а светлината от лампата не стигаше далеч. Движеха се в малкото ярко кълбо, а наоколо сенките шаваха заплашително, сякаш само на една протегната ръка от хората. Едва слязоха до половината, когато Фрост се закова на място и двамата мъже едва не се блъснаха в гърба ѝ. Тя не помръдваше, леко наклонила глава в усилие да чуе някакъв звук.

— Какво има? — прошепна Сайлънс.

— Не съм сигурна, Капитане. Но беше наблизо...

Тя млъкна и смъкна лампата към стъпалата си. Дълго почти метър насекомо с широк гръб на плочки и със стотици крачка се увиваше делово около левия ѝ глезен. Десетки твари като него пълзяха по стъпалата надолу. Още повече от тях се катереха без усилие по гладкия метал на стените. Фрост прибра разрушителя и измъкна мечата си с бавно, предпазливо движение. Съществото нямаше нито уста, нито очи, но тя опря острието в онова, което сметна за предница, и натисна. Тялото се сви и стегна болезнено крака ѝ. Фрост подаде лампата на Гарвана и спокойно се зае да махне насекомото. То се съпротивяваше с изненадваща сила, наложи се Изследователката да се напругне докрай, за да го откъсне от себе си. Най-сетне то се предаде, ала незабавно опита да се увие около ръката ѝ. Фрост захвърли

насекомото, което изчезна в мрака. Но още стотици се тълпяха по стълбата, прескачаха се от нетърпение да докопат жертвите си.

Гарвана лекичко подхвърли лампата във въздуха и я задържа със своя есп, за да освети по-обширно пространство и да освободи ръцете си. Сайлънс насочи разрушителя си към най-плътното гъмжило от твари.

— Капитане, недей — тихо го спря Гарвана. — Ще повредиш стълбата.

Сайлънс кимна неохотно и прибра оръжието в кобура. Не биваше да допуска толкова очевидна грешка. Извади меча си, внимателно слезе и застана до Изследователката. Дватамата се захванаха да секат и режат насекомите, за да прочистят път. Във въздуха се разхвърчаха парчетии с още потрепващи крачка, но противните същества нямаха намерение да отстъпят. Сляпо напредваха нагоре, търсеха крак или ръка, която да стиснат. Винаги се стремяха да достигнат гърлата на хората, сякаш незнайно как бяха научили слабото им място. Изпълзяваха по стените, за да паднат отгоре, а Гарвана ги отблъскваше с психическата си сила, прекършваше ги с пукот или ги размазваше по стените само с мощта на съзнанието си. Но насекомите не се отказваха от нападението, сякаш бяха безбройни.

Гарвана отстъпи назад и вдигна силовото си копие хоризонтално над главата. Пси-енергията запраця около двете остриета и се заби в тълпящите се твари. От ударите на невидимите мълнии насекомите избухваха в пламъци, сгърчваха се и изчезваха. Енергията бушуваше в стълбището, причинявайки болка на очите, гореше и превръщаше в пепел гъмжащите насекоми, но не докосваше Сайлънс и Изследователката. Нападателяте отстъпиха, отчаяно се втурнаха надолу по стъпалата и се хвърлиха в стоманените стени, които ги погълнаха безследно, сякаш блестящият метал не беше по-плътен от мъгла. След броени секунди стълбата се опразни, някъде далеч из коридорите затихваше ехото от хилядите трополящи крачета. Само обгорелите останки напомняха за скорошната атака. Фрост посегна и тупна близката стена, но за ръката ѝ стоманата си оставаше твърда и непробиваема.

— Интересно — отбеляза Гарвана, а Изследователката само кимна.

— Само това ли ще ми кажеш? — сопна се Сайлънс.

— Засега — рече Гарвана. — Изглежда положението е още по-сложно, отколкото си представяхме. Изпреварвайки въпроса ти, Капитане, ще ти отговоря — не, нищо не мога да ти обясня. Остава ми само да предположа, че стените също са заразени от пришълците, както бяха и Стражите.

— Тези... гадини — започна Сайлънс — дали са пришълците от разбития кораб? Нещо като цивилизация-кошер? Групово съзнание?

Фрост вдигна рамене.

— Възможно е, но едва ли. Размерите на кораба не съвпадат с такава хипотеза. По-вероятно е насекомите да са инструмент на пришълците. Тепърва ни предстои да се сблъскаме с истинския враг.

— Ето една много утешителна мисъл — промълви Гарвана.

— Размърдайте се — подкани ги Сайлънс. — Още не сме слезли до второ ниво. Гарван, чудесна работа свърши с копието. Бъди нащрек. Може пак да го използваш при нужда.

— Разбира се, Капитане. Приятно ми е да съм полезен.

— Защо да не хвърля долу една граната? — предложи Фрост. — Ако пришълците са ни подготвили още изненади за добре дошли, шрапнелната граната може да им вкисне настроението.

— Идеята е добра, но не бива. Есперката и щурмоваците са някъде там. Изследовател, вървете напред.

Стъпките им отекваха глухо по металните стъпала, лампата се носеше безгрижно над главите им. Сайлънс напрегнато се взираше в стените, но от изчезналите насекоми нямаше и следа. Затова пък започна да избива гъста, лепкава слуз, стичаше се върху стъпалата, които ставаха опасно хлъзгави. Тримата слизаха бавно и предпазливо. Някъде отгоре падаха тежки капки, удряха с неочаквана сила главите и раменете им. Колкото по-надолу отиваха, толкова по-често капеше слузта, превърнала се в мудар, отвратителен дъжд. Фрост спря да избърше неприятното вещество от лицето си и откри, че не може. Слузта лепнеше упорито по челото ѝ, после внезапно се стече в очите и надолу към носа и устата ѝ.

Сайлънс и Гарвана застанаха до нея — висока плътна вълна нахлу по стълбите и прикова краката им към стъпалата. Дъждът покриваше с гъст слой лицата им. Фрост дереше с пръсти по лицето си, но лепкавото вещество само се процеждаше, нямаше как да го хване. Тя силно сви устни и стисна носа си. Не искаше тази гадост в

организма си. Вече усещаше засилващо се налягане върху очите и в ушите си. Сайлънс се опита да изчегърта слузта от краката си, но тя само се вкопчи и в острието на меча, без да отпуска нито за миг неумолимата си хватка. Пълзеше по краката му като бавно надигащ се прилив.

В следващия миг гъстото вещество се откъсна от лицето и тялото му, отхвърлено от почти физически доловима сила. Когато слузта отхвъркна, Фрост жадно си пое дъх. Дъждът от тавана отскачаше встрани. Сайлънс се обърна към Гарвана, който леко се мръщеше, като че обмисляше интересна загадка.

— Гарван, пак се справи много добре. Усъвършенствал си се от последната ни среща.

— Имах предостатъчно време да се упражнявам — отвърна той. Пред хората се отвори чиста пътека, изтласкала лепкавото вещество. — Капитане, да побързаме. Не мога да удържам дълго тази тиня, твърде безформена е. А натискът ѝ непрекъснато се усилва.

Фрост и Сайлънс устремно затрополиха надолу по стъпалата, Гарвана ги следваше по петите. Плътната завеса от падаща слуз не можеше да ги докосне. Следващата вълна се надигна отдолу и се хвърли към тях, но се пръсна встрани под напора на психокинезата. Стигнаха края на стълбата и припряно тръгнаха по коридора, слузта остана зад тях. Фрост извади граната от колана си и я зареди.

— Запалителна — обясни на Гарвана. — Опитай да я хвърлиш по-нагоре в стълбището, преди да избухне.

Той кимна, гранатата литна от ръката на Фрост и се стрелна в мрака горе. След ярката експлозия алени пламъци забушуваха по стълбата. Нажеженият въздух също не проби през издигнатия от Гарвана психически щит. Огънят жадно поглъщаше слузта, всичко наоколо се освети, сякаш беше слънчев ден. Пламъците полека затихваха, унищожили веществото, накрая тишината и мракът отново се възцариха в коридора. Остра горчива миризма насити въздуха, но вече нищо не пълзеше и не се стичаше от стените.

Тримата се огледаха, опитваха се да възприемат със съзнанието си чудатите форми на живот, избуяли от стените и тавана. Сплетените в мрежи нишки се полюшваха бавно, като че някой току-що ги бе разбутал, за да мине. По стените блещукаха сребристи ивици,

приличаха на оживели схеми. И с всяка секунда все по-тежко се натрапваше вонята на гниещо месо.

— Първо насекоми, които се крият в металните стени, после слуз, която има мания да убива, сега пък това — обади се Фрост. — Каквото и да се крие тук, явно никак не се стреми да бъде намерено.

— Еспер! — Гласът на Сайлънс слабо отекна, но не получи отговор. — Рипър, Стасяк, къде сте? Чувате ли ме? Диана!

Чакаха, но ехото просто заглъхна. Неизвестност се криеше в дълбините на тъмните, неподвижни сенки.

— Разпръснете се и претърсете етажа — заповяда Сайлънс. — Искам да ги намерим. През цялото време ще поддържаме връзка помежду си. И внимавайте! Това нещо никак не ни харесва.

Те се разделиха и подхванаха бавната работа по претърсването на стаите и коридорите. Нерушимото безмълвие беше някак призрачно и почти агресивно след напрегнатия сблъсък преди малко. Наоколо витаеше неизбежност, нещо трябваше да се случи и очакването чегърташе по нервите. Откриха грамадна дупка в стената, вероятно пробита от граната или нападащ Страж, забелязаха и няколко още нажежени пробива от разрушители, но нито следа от щурмоваците и есперката или пък от онова, с което може би са се сражавали.

Накрая се върнаха в подножието на стълбата, спогледаха се и поклатиха глави.

— Стражите трябва да са ги отмъкнали навътре в базата — предположи Фрост. — Може да са били програмирани за залавяне, а не за ликвидиране.

— Но нали Гарвана каза на Диана как да ги обезвреди — напомни Сайлънс. — За човек с нейните дарби те бяха лесна жертва.

— Нещо се е объркало — промълви Гарвана.

Сайлънс кимна сковано.

— Гарван, намери ги. Използвай своя есп.

Той сви вежди от усилието. Фрост заговори на Капитана:

— Мислех си, че е полтер. Обикновено те не са телепати.

— В него няма нищо обикновено — Сайлънс не си направи труда да сниши глас. — Ашраите се погрижиха за това.

Гарвана отвори очи и вдиша дълбоко, после тръсна глава, сякаш за да проясни мислите си.

— Никъде не забелязах щурмоваците. Есперката се крие в един шкаф нататък по този коридор. Издигнала е психозащита, но усетих присъствието ѝ.

— Защо се крие? — попита Сайлънс.

— Не знам, Капитане, но ми се струва, че ѝ се е случило нещо лошо. Нещо непоносимо.

Поведе ги по един страничен коридор, Фрост и Сайлънс държаха разрушителите си готови за стрелба. Сенките се мятаха зловещо край реещата се над главите им лампа. Най-сетне Гарвана спря пред редица шкафове и ги огледа един по един. Сайлънс изумено се взря в тях. На ширина не достигаха и петдесет сантиметра, бяха високи колкото обикновен човек. Дори нямаха размерите на приличен ковчег. Какво ли бе уплашило есперката до обезумяване, за да се напъха в тази теснотия? Гарвана спря пред един от шкафовете и дръпна вратата. Беше заключена. Той напрегна силата си и ключалката се пръсна. Диана Вертю се свиваше полуприклекнала в шкафа, плътно обвила с ръце тялото си, с конвулсивно стиснати клепачи. Позата би причинила болка само за броени минути, а след толкова време сигурно беше немислимо мъчителна. Но есперката дори не помръдна, за да се измъкне от шкафа. С нищо не показваше, че забеляза дошлите хора. Гарвана протегна ръка и нежно докосна рамото ѝ.

— Тя се е затворила в себе си — тихо обясни престъпникът. — Случилото се тук е било толкова страшно за нея, че е предпочела да потисне цялата активност на съзнанието си, вместо да го приеме.

— Непременно трябва да научим какво е станало — каза Сайлънс. — Също и къде са щурмоваците. Гарван, освободи я от това състояние.

— Капитане, нищо не мога да направя. Ако насила отворя съзнанието ѝ за света, мога да я погубя завинаги.

— Значи аз ще трябва да го направя — изрече Сайлънс.

Коленичи до вцепенената есперка и я докосна учудващо нежно.

— Диана, аз съм Капитан Сайлънс. Моля те, събуди се и ми отговори. Диана, имам нужда от думите ти. Поговори с баща си.

Есперката бавно се размърда. Изненадани, Фрост и Гарвана се спогледаха и пак впиха очи в момичето — клепачите ѝ трепнаха. Тя видя надвесилия се над нея Сайлънс и с ридание се хвърли в прегръдките му. Той я притисна до себе си и я залюля, шепнеше ѝ

нещо утешително. Вдигна глава и сви рамене пред питащите погледи на Фрост и Гарвана.

— Взеха ми я, когато беше на шест години. Още при първите прояви на нейния есп. Постарах се да не загубим връзка и когато завърши Академията, уредих да я прехвърлят на моя кораб, за да я наглеждам. Мислех си, че при мен ще бъде в безопасност.

Диана най-после успя да се овладее, плачът ѝ затихна. Сайлънс я пусна и я изправи. Тя се протегна непохватно, примигна от болката в схванатите мускули.

— Какво се случи, Диана? — попита баща ѝ. — Защо се скри? Стражите ли отведоха Рипър и Стасяк?

— Не знам — отвърна Диана, в очите ѝ се мярна тревога. — Не помня. Но не може да са били Стражите. Победихме ги. Нали Гарвана ми подсказа как да го направя. Беше лесно. После... после нещо стана, но не си спомням ясно.

— Не се насилвай — успокои я Сайлънс. — То ще изплува.

— Има само едно място, където може да са отвели Рипър и Стасяк — заяви Фрост. — Долу, на трето ниво. Налага се да слезем и ние.

— Да — съгласи се Капитанът. — Налага се. Водете ни, Изследовател. Диана, не се отделяй от мен.

Фрост го стрелна с очи и тръгна в мрака, плътно следвана от Диана. Сайлънс и Гарвана вървяха малко по-назад.

— Есперката въобще не би трябвало да идва с нас — промърмори Гарвана. — Каквото и да е видяла, предпочела е да угаси съзнанието си напълно, вместо да признае пред себе си станалото. И в момента психическото ѝ състояние е неустойчиво, меко казано. Ако бъде принудена отново да застане срещу обстоятелствата, накарали я да рухне, съзнанието ѝ може да се разпадне окончателно. Може да се скрие толкова дълбоко в себе си, че и най-добрият експерт по есперите да не я върне. Дори само като я караш да остане тук, ти я подлагаш на непоносимо напрежение. Джон, върни я в катера. Тя не ни е нужна тук. Нали разполагаш с мен. Моят есп е с достатъчна сила, за да се справи с всичко, на което се натъкнем.

— Трябва да знам какво е станало — настоя Сайлънс. — И щом тя е тук, спомените ѝ ще се възстановят.

— Джон, тя ти е дъщеря!

— А аз съм Капитан на „Тъмен вятър“. Винаги изпълнявам дълга си.

— Да, винаги. Джон, ти въобще не си се променил.

Гарвана ускори крачка, за да настигне двете жени. Сайлънс изгледа гърбовете на хората пред себе си и не се постара да ги настигне.

Стълбището надолу към трето ниво беше толкова чисто, че наглед почти ги подканяше да слязат. Никакви насекоми не пълзяха по металните стъпала, по стените не се стичаше тежка слюз. Тук също странни израстъци сякаш изригваха от стените и тавана, а оръфани паяжини висяха като сиви завеси, но самото стълбище изглеждаше непокътнато. Гарвана махна на Фрост да тръгне напред и тя започна да се спуска стъпало след стъпало, с разрушител в ръка. Гарвана слизаше след нея, Диана не се отделяше от него. Ръцете на есперката трепереха забележимо, но вървеше изправена, с вирната глава. Сайлънс пазеше отзад. Щеше да се радва да се гордее със смелостта на дъщеря си, но не си позволяваше да мисли за нея по този начин. Тя беше есперката на неговия кораб и сега това беше по-важно от всичко.

Температурата неотклонно се покачваше с всяка стъпка надолу в мрака — от хапещ студ до почти задушаваша влажна жегата. Изключиха нагревателните елементи в униформите си и продължиха в неприятната горещина. Лампата и сега висеше над тях, тласкана от волята на Гарвана, но не осветяваше надалеч. Не намериха лампата на Диана, а и тя не може да обясни къде я е загубила. Тя почти не говореше, но правеше каквото ѝ казваха. Есперите винаги се подчиняват на заповеди.

Слязоха по стълбата без произшествия и спряха замалко да си поемат дъх. Жегата ставаше едва поносима, пот заливаше лицата им. Стените навсякъде бяха пропукани и разбити, осеяни с назъбени израстъци, чиято правилна форма подсказваше предназначение, може би и съзнателна цел. Сталактити от разкривен метал висяха от тавана, стичащата се от тях влага се събираше в локви на пода. Тук въздухът бе наситен със смрад на разлагаща се растителност.

— По дяволите, това пък какво е?

Сайлънс протегна ръка да докосне близкия сталактит и веднага я дръпна. Нажеженият метал го опари, падащите капки почти кипяха.

— Тук е друго — отбеляза Фрост. — На второ ниво чуждият живот изглеждаше по-див, едва ли не неподдаващ се на контрол. А това ми се струва изпълнено със смисъл, планирано. Същата смес от жива и нежива материя, но като че е по-приспособена, по-цялостна.

— Но откъде се е появила? — Гарвана се намръщи. — Пришълците трябва да са я пренесли от кораба и все пак не са разполагали с достатъчно време да извършат толкова всеобхватни промени в структурата на базата. Пък и наглед това не е изработено, а израсло.

— Точно като кораба — кимна Фрост. — Каквото и да представляват тези форми, не са паразити. Съвсем определено личи, че имат някаква функция. Това е симбиоза. Различните системи работят съвместно за постигане на една цел. Цялостна екология, която изтласква и заменя предишната. И технологията на пришълците сигурно е изпреварила нашата с векове, щом постига своето толкова бързо. Капитане, трябва да се върнем в катера. Длъжни сме да предупредим Империята. Този чужд живот трябва да бъде унищожен до последната частица. Ако му позволим да се разпространи...

Сайлънс кимна.

— Един, още ли поддържаш връзката?

— Засега, Капитане. — Гласът на ИИ се чуваше слабо, но отчетливо. — Аудиосигналите достигат при мен съвсем ясно. Все още не съм в състояние да възстановя зрителната връзка, а с изчезналите щурмоваци нямам никакъв контакт. Нещо твърде сериозно се е случило или на тях, или на техните комуникационни присадки. Записвам всичко в текущия дневник на тази мисия. В случай че загубя всякакъв контакт с вас, ще излъча сигнал за обща тревога и ще обявя тази планета за поставена под пълна карантина.

— Благодаря — сухо отговори Сайлънс. — Но следващия път можеш да изчакаш заповед от мен. Все още ръководя изпълнението на мисията.

— Разбира се, Капитане. За да попълня дневника на настоящата мисия обаче, аз се нуждая от повече данни за структурните промени в Тринадесета база. Затова е наложително да проникнете във вътрешността ѝ.

— Слушай, компютърче, щом си свършим работата — изрече ядно Сайлънс, — с тебе сладко ще си поприказваме аз ли съм началникът или ти. Тази раздумка никак няма да ти хареса. — Капитанът погледна останалите, запазваше спокойствие с усилие на волята си. — За съжаление ИИ е прав. Наистина се нуждаем от още информация и единственият начин да я получим е да продължим.

Млъкна и се взря в Диана, която видимо трепереше. Зениците ѝ изглеждаха огромни на бялото като сняг лице. Тя усети погледа му и се поизпъчи. Скръсти ръце и изобрази подобие на усмивка.

— Добре съм, Капитане. Така си е. Опитвах се да сканирам района, но нещо ми пречи, то е тук. Още не съм уверена дали намесата е съзнателна. Не откривам нито Рипър, нито Стасяк, ала навсякъде наоколо има явни признаци на живот. Усещам целия етаж като джунгла, но не успявам да се съсредоточа достатъчно, за да различа отделни единици. В едно не се съмнявам обаче — че тук има и други освен нас. Някой ни следи.

— Не може ли малко по-точно? — Сайлънс внимаваше да запази невъзмутимия си тон. Не искаше да разстройва още повече есперката.

Диана прехапа устни.

— Капитане, тук има нещо живо. Не знам нито какво е, нито къде е. Но то знае, че ние сме тук.

Тя се запъна, като че искаше да добави още обяснения, но се отказа. Сайлънс изчака малко, обаче беше ясно, че есперката не желае да говори повече. Изглеждаше уплашена и все пак се владееше. Поне засега.

— Добре — рязко заключи той. — Навлизаме. Ако нещо мръдне, стреляйте. Нямаме приятели наоколо.

— Ами щурмоваците? — подсети го Гарвана.

— Най-вероятно са мъртви — беизразно промълви Сайлънс. — Иначе Диана или Один биха засекли присъствието им. Пътюм ще ги търсим, но те не са основната ни задача. Издирваме пришълците. Всичко друго минава назад.

— Естествено — сопна се Гарвана. — Намесят ли се интересите на Империята, хората винаги остават назад. Съмняваш ли се, първо стреляй, а после питай. Ако още има кого да питаш.

Фрост безучастно вдигна рамене.

— Прилагаме средствата, които дават резултат. Хайде да вървим. Не ми харесва да стоим дълго на едно място. Чудесна мишена сме.

Тя първа запристъпва по неравния под, другите я последваха. Жегата ги налягаше все по-тежко, кондензиращата се влага капеше от тавана като горещ дъжд. Заплетени и загадъчни, формите на непознатия живот избуяваха по стените. Месести гигантски венчелистчета цъфтяха от стъбла, слели кост и метал, внушителните сложни структури на живите механизми дишаха и се движеха към неизвестната си цел. Някои очертания почти навлизаха в границите на човешката способност да ги проумее, но оставаха неуловими за разума.

Стигнаха до част от коридора, запречена с плътна маса сиви паяжини. Наложиха се да спрат, за да разсекат проход с мечовете си. Бавна и изтощителна работа — лепкавите нишки не отстъпваха лесно под ударите на остриетата. Понякога Сайлънс си въобразяваше, че забелязва проблясващи за миг светлинки, но другите нищо не споменаваха. Реши да не ги тревожи, преди да се увери. Лицето на есперката започна да се свива в гримаси, тя спираше, за да се вторачи напрегнато в нов вид израстък или механизъм.

— Вече си припомня — промърмори Гарвана на ухото на Сайлънс. — Наглеждай я.

После завиха зад поредния ъгъл, Диана се вцепени и запищя. Гарвана и Фрост светкавично скочиха напред, за да застанат между нея и опасността. Тя някак потисна втория си вик, но така се тресеше, че с мъка остана права. Сайлънс застана до нея, трудно се пребори с желанието да извърне поглед. Най-после откриха какво бе сполетяло изчезналия персонал на Тринадесета база.

Лесно познаха човешките форми и органи, пръснати по стените, смесени с чуждата тъкан и структури. Телата бяха разкъсани и събрани отново според неопределим кошмарен замисъл. Механизми, слети с мускули и ярки вени. Около кости се виеха нерви и кабели. Всеки орган, всяко сухожилие несъмнено още живееше и изпълняваше някаква функция в чудовищното цяло. Лицето на Стасяк зяпаше сляпо от подвижна сребриста паяжина. Нямаше очи, но до устата ритмично потрепваше мускулче.

— Живо е — тихо каза Гарвана. — Чувствам го със съзнанието си. Не би трябвало да съществува, но е живо.

— Също като кораба на пришълците — обади се и Фрост. — Съчетанието на живо и неживо ми напомня за киборгите. Биомеханична единица, която е много повече от сбора на съставните си части. Това работи, Капитане. То има своя причина да съществува.

Сайлънс се обърна към Диана. Отпусната отворена уста, невиждащи очи. Той се озърна към живата стена.

— Поне вече знаем съдбата на щурмоваците. Сигурно са ги хванали и... преработили пред нея. Нищо чудно, че е блокирала паметта си. — Той отново погледна есперката, но веднага наведе глава. Пустотата в очите ѝ беше по-обвиняваща и от най-гневния поглед. — Но защо не са хванали и нея?

— Есперите имат уникални защитни механизми — студено отвърна Гарвана. — При опасност могат да използват своя есп, за да станат псионно невидими. Нито ги виждаш, нито ги чуваш. Дори да се блъснеш в тях, няма да усетиш. Явно е добра защита и срещу пришълците. Можеш да попиташ Диана, когато се опомни. Ако изобщо се възстанови.

— Окаже ли се, че не е в състояние да върви с нас, ще бъдем принудени да я оставим — заяви Фрост.

— Знам — отрони Сайлънс. — Знам.

Тръгнаха покрай стената, мъчеха се да откриват и запомнят подробности. Гарвана хвана Диана за ръка и тя вървеше с него, но лицето ѝ си оставаше все така безизразно. Лампата още се рееше над хората и нейната безжалостна светлина разкриваше ужаса на живата повърхност до последната дреболия. Познати крайници и органи бяха включени като съставна част на чуждата технология. Полукулбо от мозък лъщеше влажно, пронизано от сребристи и сиви плетеници, до него пръстите на обезкръвена китка неспирно се свиваха и разгъваха. Очна ябълка блестеше мътно между медни тръби, по които избиваше пот. Безкрайна мрежа от вътрешности се виеше във всички посоки, смесена с оплетени златни и сребърни жички. Фрост разглеждаше всичко с хладнокръвно любопитство. Сайлънс не можеше и насила да откъсне поглед от стената. Гарвана повече внимаваше откъде да преведе Диана, която послушно го следваше.

Срещнаха още подобни стени, измъчващи сетивата им, и колкото по-навътре в трето ниво навлизаше групата, смесицата от жива плът и неразбираема технология ставаше по-явна, но и по-объркваща. В

Тринадесета база преди нашествието бяха живели и работили сто двадесет и седем мъже и жени. Дори едно мускулно влакно от телата им не бе останало неизползвано.

— Но защо? — изрече Фрост накрая. — Какъв е смисълът във всичко това? Каква е целта? Щом пришълците са способни да постигнат нещо подобно, защо просто не са използвали... ресурсите на базата, за да поправят кораба си?

— Вероятно е претърпял твърде тежки повреди — предположи Гарвана. — Или пък тази... конструкция е същинската причина пришълците да дойдат тук. Трябва да потърсим още информация, да разберем положението като цяло. Засега само правим догадки.

— Длъжни сме да намерим пришълците — отсече Сайлънс. — Не бива да им се размине безнаказано.

— Капитане — тихо се намеси Один, — досега изучавах паметния кристал, открит в разбития чужд кораб, и най-последно успях да проникна в записаната информация. Преработих я във възможно най-достъпната форма. Настоявам да се запознаете с тези данни веднага.

— Така да бъде — съгласи се Сайлънс. — Първо ги пусни за мен, после за Гарвана и Изследователката, а аз ще охранявам. Но бъди готов да прекъснеш незабавно предаването, ако се наложи.

— Разбира се, Капитане. Подгответе се за приемане.

Гледката пред Сайлънс затрептя и изведнъж беше изместена от странни картини, когато ИИ включи паметния кристал направо в комуникационната му присадка.

Високи кули, в стъклени въжета обвити, под тежко небе с цвят на живак. Сребристи облаци бавно се кълбят под твърде яркото слънце. Кулите стърчат в безкрайна равнина. По тях личат неясни вдлъбнатини, може би входове. Нещо живо се гърчи край основите и простира широки назъбени листа към лъчите на ослепителната звезда. Образите са размазани през променливите течения на гъста мараня.

Поредица от последователни картини, подробностите се променят, но сцената е все същата. Кулите овехтяват, но не рухват, нишките по тях се местят и потрепват от скоковете във времето. Още кули се надигат, за да запълнят равнината. Сенчести фигури никога не застиват в неподвижност, като призраци с мъгливи очертания влизат и

излизат от кухините, разпростират се наблизко и далеч от кулите. Сякаш са наредени снимки, правени през определени периоди, за да създадат илюзията за движение.

Нещо говори, но не с думи. Наситена със смисъл информация.

Кулите са навсякъде, свързани с мостове от дантелени паяжини. Животът е навсякъде — скача, лети, набъбва. Няма свободно пространство. Времето минава. Избухва война между кулите. Пламтят огньовете, вихрят се ужасни стихии. Мъртвите са навсякъде. Живите са навсякъде.

Огромни метални туловища, напълно различаващи се едно от друго, се появяват из равнината. Устремяват се в живачното небе и изчезват.

Сайлънс се олюля, когато образите се стопиха в съзнанието му. Щеше да падне, ако Фрост не бе го прихванала през раменете. Той се опря на нея за миг, стъпи устойчиво и кимна на Изследователката, за да я увери, че е добре. Почака, докато Один пусна записите за съзнанията на Гарвана и Фрост. Когато тримата се взряха един в друг, в очите им имаше нещо ново.

— Невероятно — промълви Фрост. — Една раса, една цивилизация, в която границите между живото и неживото, между одушевеното и механичното са се размили и вече са забравени. Там всичко беше живо, бореше се за място и оцеляване.

— И вече няма място за никого — допълни Гарвана. — Затова са построили или отгледали междузвездни кораби, тръгнаха да търсят нови светове. Нови планети, които да завладеят, да заразят, да пресътворят по свой образ и подобие. Точно това е започнало и тук. Преобразуваха са базата в нещо... по-приемливо за себе си.

— Не е само това — възрази Фрост. — Тринадесета база е вече като сигнален фар, който ще привлича още твари от тази раса. Трябва да бъдат спрени, докато са само в един от светове на Границата. Ако позволим да се пръснат... Длъжни сме да предупредим Империята. Пришълците трябва да бъдат изтребени.

— Не пришълците — каза Сайлънс. — Само този тук. Всеки от корабите носеше по едно същество. По-точно всеки кораб е представлявал едно същество. Почувствах това. Нашият натрапник е

напуснал черупката си след катастрофата на кораба и си е създал нова среда тук, в Тринадесета база. Принудени сме да го открием и унищожим. Ако успеем. Не съм сигурен, че това е живот според нашите разбирания.

— Не бива да рискуваме — намеси се Фрост. — Не и при такава заплаха. Цялата ни раса е в опасност. Най-доброто решение е да се върнем на „Тъмен вятър“ и да смажем базата с атомно оръжие, за да не остане и пращинка.

Сайлънс се обърна към Гарвана, който му кимна замислено.

— Първо ще трябва да намерим силовия генератор, за да изключим екрана.

— Один, чуваш ли ни? — попита Сайлънс. — Докъде стигна с ремонта на катера? Можем ли да излетим веднага, щом изключим силовия екран?

— Съжалявам, Капитане — отговори Один, — но никъде няма да отидете. Всички сте били изложени на въздействие от страна на пришълеца. Съществува прекалено голяма вероятност да сте заразени. Не мога да позволя инфекцията да стигне и до „Тъмен вятър“.

— Один, това е пряка заповед от твоя Капитан — натърти Сайлънс. — Поддържай готовност да ни върнеш в „Тъмен вятър“, където можем да останем под карантина...

— Извинете, Капитане, но заложените в мен инструкции отменят вашата заповед. Вие ще останете тук. Отказвам ви достъп до катера.

Гарвана се засмя тихичко.

— Джон, нали това е основното правило на Империята? Всеки може да бъде пожертван. Всеки.

ДЕВЕТА ГЛАВА

НЕОЧАКВАНИ ЗАТРУДНЕНИЯ

Сайлънс безпомощно пропадеше в тъмнина без граници и дъно. В горчивия въздух ясно се усещаше миризмата на сяра и гореща кръв. Ярки светлинни кълба профучаваха край него като глави на комети. Чуваше гласове в мрака, гръмки и неразбирами, примесени с писъци и смях. Сайлънс не знаеше откога пада, но му се струваше, че е тук цяла вечност. Мяташе се, ръцете му отчаяно търсеха опора, в която да забавят безкрайното слизане, но срещаша само тъмата и свистенето на ледения вятър. Изкуствено си налагаше спокойствие, колкото и трескаво да бушуваха мислите му. Къде е, по дяволите, как е попаднал тук? Къде са другите? Къде е Гарвана?

— Точно до тебе съм, Капитане.

Внезапно се озова на тясна стълба, напуканият мрамор продължаваше надолу в нищото. Гарвана стоеше до него, хладнокръвен и безгрижен. Студените повеи рошеха косата му, издуваха наметалото като пляскащи криле. Той надникна в безкрая долу, после изви към Сайлънс очи, в които нямаше тревога.

— Предупредих те, Капитане. Такива пътешествия винаги са опасни.

— Пътешествия? — Сайлънс опита да прикрие смущението си.
— Къде сме, Гарване?

— Където настоя да те отведе. В съзнанието на Диана Вертю.

Паметта му се върна като буен поток. Диана бе видяла щурмоваците да умират, разкъсани на парчета. Ужасът и чувството на вина, че е оцеляла, бяха притиснали непоносимо ума ѝ и за да не полудее, тя бе избрала единствения път — да отрича случилото се. Бе забравила всичко, но после бе принудена да си го припомни. И за да не се сблъска отново с ужаса, тя бе избрала убежището на собственото си съзнание, където нищо не можеше да я достигне и нарани. Стоеше сляпа и безчувствена, най-последно намерила спокойствие и сигурност.

Гарвана не успяваше да я докосне със своя есп, но предложи нещо. Беше рисковано и за Капитана, и за двамата еспери. Щеше да свали защитата си и пряко да свърже своето съзнание с Диана. Да превърне нейната болка в своя. „Ако ще проникваш в нея, искам и аз да съм с тебе, каза му Сайлънс. Все пак съм неин баща.“ Гарвана възрази, но Сайлънс не го слушаше. Нямаше избор. За да завърши успешно мисията си, имаше нужда от есперката. И в края на краищата тя му беше дъщеря.

В тъмата проблясваха светкавици, избледняваха и чезнеха. Пискливи нечовешки гласове се обаждаха и затихваха. Поривите на вятъра налитаха от нищото и отминаваха.

— Всяка светлина е мисъл — меко изрече Гарвана. — Всеки глас е спомен. А усилването и отслабването на вятъра е израз на волята ѝ. Сега сме част от нейната крехка психика. Или ще намерим лек за лудостта ѝ, ще я убедим да живее в мир с паметта си, или никога няма да излезем оттук.

— Откъде се появи тази стълба? — попита Сайлънс повече заради облекчението да чуе своя глас.

— Това е творение на съединените ни съзнания. Символ на устойчивост, за да се чувстваме по-уверени. Капитане, очаквай да срещнеш странни неща тук. Съзнанието работи със символи. Особено ако се занимава със събития, за които всъщност не желае да мисли.

Той погледна надолу, Сайлънс също. Недалеч от тях стълбата изведнъж свършваше с призрачно потрепващо сребристо поле, простиращо се навсякъде. А в подножието ѝ имаше голяма къща с бели стени, зад прозорците ѝ горяха чудновати огньове.

— Това е съзнанието на Диана — обясни престъпникът. — Каквато сама се възприема. Трябва да влезем в къщата, за да поправим стореното ѝ зло, ако можем. И най-добре да побързаме. Проблемът не е във времето. Няколко дни тук вероятно ще означават броени секунди в действителния свят. Но е опасно да се застояваме в нейното съзнание. Тук е всичко, от което се страхуваме, и нищо не ни предпазва, освен силата на собствената ни воля. В това място няма правила, Капитане, а само различни степени на необходимостта.

— Тогава да си вършим работата. — Сайлънс тръгна по стъпалата към голямата бяла къща.

Доближаваха я съвсем бавно, сякаш тя не желаше да приема посетители. Сайлънс започна да долавя нечие присъствие в мрака. Огледа се уж небрежно, но тъмата отблъсна усилията на сетивата му с презрителна лекота. Чуваше тежко, равномерно дишане и нещо като пляскане на грамадни криле. Звуките долитаха първо от едната му страна, после от отсрещната, все по-наблизо, все по-силни. Усещаше суха горещина да полъхва от скриващата всичко черна пелена.

— Не се впрягай, Капитане — тихо се обади Гарвана. — Каквото и да е, трябва да го отбягваме. Съсредоточи се в къщата. Само тя е важна.

Внезапно се озоваха на края на стълбата, къщата надвисваше и сияеше като луна. Голямата постройка беше старомодна и странно стилизирана, като че изградена повече за красота, а не за да живее някой в нея. Смуцаващите светлини бяха изчезнали, зад прозорците се таеше само мракът, превърнал се в безброй внимателни погледи. Ледена тръпка прониза Сайлънс, най-после осъзнал пред какво стои. Къщичката за кукли, подари я на Диана за петия ѝ рожден ден. Когато още беше негово дете, преди Империята да му я отнеме. Вторачи се във вратата пред себе си. Голяма гладка плоча от дърво, без дръжка и звънец.

— Сега какво да правим? — попита той.

Ехото от гласа му затихваше в безкраен тревожен шепот.

— Ще влезем — безстрастно изрече Гарвана. — После ще говорим с Диана, поне с онази част от съзнанието ѝ, която предпочете да ни покаже. Не можем да я принудим насила да се върне с нас. Трябва да я убедим. Може и да успеем.

Той пристъпи напред и уверено почука на вратата. Звукът отекна кухо и плоско, съвсем неподходящ за врата на дом. Гладката плоча бавно се завъртя и откри ярко осветен коридор. Сайлънс се обърна към Гарвана, който му посочи да влезе пръв. Той решително тръгна напред, Гарвана го следваше само на една крачка. Вратата се затвори зад тях, неумолимо и сякаш завинаги. Простиращият се пред двамата коридор беше невъзможно дълъг. Не можеха да определят откъде иде светлината. По коридора на равни разстояния бяха разположени врати.

— Съзнанието е лабиринт — промълви Гарвана. — Нека се надяваме, че няма да срещнем Минотавъра.

— Може и да няма.

— Винаги има Минотавър. Ако имаме късмет, първо ще намерим водач.

Къщата сякаш ги слушаше през цялото време в очакване да чуе съкровено слово. Наблизо се отвори врата и от стаята излезе малко дете. Шестгодишната Диана в празничната си рокличка. На челото ѝ личаха изгаряния от електроди.

— Позна ли видението, Джон? — попита Гарвана. — Знаеш ли защо от всички свои образи тя пожела да ни покаже този? Така е изглеждала на самата себе си, когато Империята я е обучавала как да си служи със своя есп. По-точно — кога да не го използва. Първото, което внушават на всички еспери, е послушание — да прибъгват до еспа си само по заповед. Насаждат им смъртен страх от всяка болка, за да ги държат в подчинение — дълъг и мъчителен процес, единствената причина да го прилагат е, че дава резултати. Никой не споменава думата „изтезания“. Нали есперите нямат никакви права. Те са апарати, употребяват ги или ги захвърлят според обстоятелствата. И ако това означава да сложиш електроди върху челото на едно дете и да пуснеш високо напрежение... е, нали за да изпържиш омлет, трябва да счупиш яйцата и така нататък. Не, Капитане, не извърщай глава. Това е твое дело.

— Не знаех — прошепна Сайлънс.

— Не си искал да знаеш. Затварял си очи пред очевидното, запушвал си уши за слуховете, повтарял си наум, че всичко е за добро. Джон, ти си пратил дъщеря си в ада и част от нея винаги ще остане там, във вечното страдание и вечния вик от болка. И трябва да преминем през това, за да стигнем до нея. — Гарвана се наведе нежно към момиченцето. — Диана, искаме да говорим с тебе. Можеш ли да разговаряш с нас?

Детето се обърна, протегна им ръчички и ги поведе по коридора. Малката ръка беше топла и мека, съвсем истинска в пръстите на Сайлънс. Призраци идваха и тръгваха редом с тях, бледи безмълвни хора, които са били важни за Диана през краткия ѝ живот. Сайлънс не позна никого. Фигурите отминаваха в смразяващо мълчание, вгълбени в себе си, мислите им ги отнасяха незнайно къде. Някои имаха белези от електроди по кожата си. Някои пищяха безмълвно, някои несъмнено бяха луди. И твърде много от тях бяха деца.

Сайлънс изви глава към вратите, край които вървяха — ту затворени, ту не. Стаите пазеха моменти от миналото на Диана, уловени като мушици в буци кехлибар. Почти винаги — сцени на страдание, физическо и душевно. „Джон, ти си пратил дъщеря си в ада.“ Не искаше да гледа, но се принуждаваше. После стигнаха до затворена врата, зад която малко дете ридаше неспирно, без надежда и утеха. Сайлънс спря. Гарвана и Диана застанаха до него. Капитанът закова поглед във вратата, пръстите му неволно се свиха в юмруци, струваше му се, че ако влезе вътре, ще спаси своето дете и ще премахне извършената злина. Гарвана впери в него пронизващ поглед, в очите на престъпника се мярна сянката на страха.

— Джон, нищо не можеш да направиш. Слушаш миналото. Вече се е случило. В дълбините на съзнанието ни всичко плашещо и нараняващо си остава завинаги и чака сгоден случай пак да се вкопчи в нас. Ако отвориш вратата и пуснеш на свобода онова, което е там, отново обричаш Диана да живее в ада, а и нас заедно с нея. Махни се оттук, Джон. Сигурно ще се натъкнеш и на по-лошо, преди да стигнем до сърцевината на психиката ѝ, дълбоко стаения център на нейното „аз“, който никога не заспива.

— Не биваше да сме тук — изпъшка Сайлънс. — Това е пострашно от намеса в личността. Има неща, които никой не бива да вижда и помни.

— Прав си. Но нямаме избор. Диана се е скрила твърде дълбоко в себе си, за да намери пътя към света без помощ отвън. Дори не съм уверен, че и ние можем да се измъкнем без съгласието ѝ. Ако се опитам да го постигна сам, или ще унищожа психиката ѝ, или ще стане дори нещо по-лошо. Казах ти всичко това, преди да започнем. Малко е късно за угризения.

— Тя ми е дъщеря, Шон.

— Не, Джон. Ти си се отказал от всякакви права върху нея, когато си я предал на психоманипулаторите на Империята. Трябва да продължим, Джон. Да навлезем по-дълбоко.

Сайлънс кимна сковано, позволи на дъщеря си и на някогашния си приятел да го водят по коридора. Около тях се вихреха изгубени в миналото призраци, отминаваха неизброими врати. Стигнаха до една, зад която някой изливаше в крясък своя бяс и ненавист. Тежко и

могъщо тяло върхлиташе вратата, дебелото дърво вече се пукаше. Диана настойчиво дръпна ръката на баща си.

— Не спирай тук. Опасно е. Тя може да излезе.

Сайлънс се остави да го водят, пак тръгнаха по коридора. Светлината постепенно отслабваше и подът под краката му вече не беше толкова устойчив. От тъмнината излязоха Рипър и Стасяк, зад тях оставаха кървави отпечатащи. Сайлънс се долепи до стената, за да ги пропусне, но те му препречиха пътя. Гледаха го и кървави сълзи се стичаха от немигащите им очи.

— Защо направихте това, Капитане? — прошепна Стасяк. — Защо ни доведохте тук, а после ни изоставихте? Моля ви, Капитане, искам да се прибера у дома. Не ме зарязвайте в мрака.

— Те са само видения — напомни му Гарвана. — Само твоето съзнание им дава сила. Няма да ни навредят, ако не им позволиш.

— Моля ви, Капитане — говореше Рипър. — Не ни изоставяйте.

— Каквото и да стане — твърдо изрече Сайлънс, — кълна се, че няма да ви захвърля в Тринадесета база. Още не знам как, но ще ви освободя!

Той пристъпи напред с Гарвана и Диана, а щурмоваците се дръпнаха. Нови врати, още призраци. Незнайно кога стигнаха края на коридора — една-единствена грамадна врата. Детето Диана пусна ръцете на Сайлънс и Гарвана, измъкна отнякъде внушителен бронзов ключ и отключи. Бутна вратата без усилие въпреки привидната ѝ тежест и посочи на двамата мъже да влязат. Огледаха се предпазливо и се озоваха в малка, уютно обзаведена стая, в откритата камина приятно припукваше малък огън. Диана, отново на деветнадесет години, седеше спокойно в едно от креслата до камината. Сайлънс бавно завъртя глава, сви вежди. Детето си беше отишло. Вратата тихо се притвори.

— Познавам това място. Спомних си. Диана беше съвсем малка, когато с Илейн я доведохме тук. Последната ни ваканция, която прекарахме заедно.

— И може би точно затова е избрала този спомен, за да се скрие в него — рече Гарвана. — Тук се е чувствала на сигурно място. Последното, където е била защитена от външния свят.

Обърнаха се към Диана, отпуснала се свободно в огромното кресло. „Всъщност не беше правено за великани, сети се Сайлънс.

Помни го такава, защото тогава беше мъничка.“ Чуваше дъжда навън. Валя през цялата им почивка, а той, Илейн и Диана прекарваха дълги дни в игри, решаване на главоблъсканици и поглъщане на огромни количества вкусна храна. Не беше кой знае какъв спомен, та чак да го превърнеш в рай. Но когато имаш само това...

— Диана — проговори той най-сетне. — Аз съм, твоят баща. Дойдох да те взема. Време е да си вървим.

— Не искам да ходя никъде — възпротиви се момичето. — Има нещо навън. Там, в тъмното. Плаши ме.

— Не можеш да останеш тук — обади се Гарвана. — Колкото по-дълго се бавиш, толкова по-трудно ще ти е да излезеш.

— Не искам да излизам — упорстваше Диана. — Тук съм си добре.

Нещо се раздвижи зад затворените капаци на прозорците. Бавни твърди стъпки подминаха прозореца и се насочиха към вратата.

— Диана, кой е там? — попита Гарвана.

— Мама. И тя беше тук.

Студена ръка стисна сърцето на Сайлънс, кръвта се дръпна от лицето му.

— Не, Диана, не. Майка ти е мъртва от пет години.

— Тук не е — възрази момичето. — Ти беше тук и аз, мама също. Всички пак ще си бъдем заедно и повече никога няма да оставаме сами.

Стъпките спряха пред вратата. Сякаш назряваше нещо окончателно, неизбежно.

— Вратата е заключена — намеси се Гарвана. — Съсредоточи се, Джон. Ако вярваш в това, вратата ще остане заключена. Джон, чуй ме. Тя не бива да довърши спомена, иначе можем да заседнем тук като в капан.

— Илейн — промълви Сайлънс. — Шон, ти никога не си я виждал. Би я харесал. Тя беше весела и забавна, беше прекрасна. Загина, когато пръснаха кораба ѝ от засада в мъглявината Конска глава. Не намериха дори един труп, но я погребяхме символично. Липсва ми, Шон. Толкова ми липсва.

Дръжката на вратата помръдна. Сайлънс гледаше ту към заключената врата, ту към Диана. Пръстите на Гарвана се впиха в ръката му.

— Джон, Диана... не правете това! Оставете ли миналото да се превърне в действителност, то ще придобие власт над вас. Сега владееете положението, но това няма да продължи вечно. Всичко, което ви е направило впечатление някога, лошо или добро, е при вас. Засега всички плашещи неща са сигурно заключени, но щом изтървете контрола, вратите ще започнат да се отварят. Тогава не Илейн ще натиска вратата, за да влезе. По дяволите, Джон, говори й! Убеди я. Нали току-що ми каза, че Илейн е мъртва от пет години? Според тебе какво е онова навън? В най-добрия случай те очаква цяла вечност от детски игри. А в най-лошия — вечност с жена, която е мъртва и ти знаеш това.

Сайлънс за последен път отмести очи от вратата към дъщеря си. Тя му се усмихна ведро.

— Диана, не можем да останем тук. Сега трябва да дойдеш с мен.

— Няма. Пак ще бъдем заедно. Завинаги, вечно, безкрай.

— Диана...

— Нещо се случи — продължи тя. — Не си спомням какво беше и не искам да си спомням. По-скоро ще умра.

— Не! — възкликна Сайлънс. — Моля те, Диана, изслушай ме. Нужна си ни. Аз имам нужда от тебе. Толкова отдавна съм самотен... Трябва да тръгвам. Моля те, не ме оставяй отново сам!

Тя се взря в него непреклонно. Иззад вратата не се чуваше нито звук. Сякаш целият свят затаи дъх. Диана протегна ръка и хвана дланта на Сайлънс.

— Грижи се за мен — тихо каза тя. — Защищавай ме. Обещай ми.

— Обещавам — Сайлънс мъчително изтласкваше думите през заседналата в гърлото му буца. — Никога вече няма да позволя нещо да те нарани.

Той я прегърна и тя силно се притисна до него, заровила лице на гърдите му. Сайлънс се обърна към Гарвана, очите му блестяха от неизплакани сълзи.

— Шон, изведи ни оттук.

Нова светлина заля стаята, ярка и ослепителна, подробностите избледняваха в сиянието, всичко изчезна и те пак се озоваха в коридора на трето ниво. Върнаха се в другия лабиринт, при другия

Минотавър, свързани от преоткрита обич. Гарвана се надяваше, че това е достатъчно.

— Добре — обобщи Сайлънс. — Ето какъв е планът. Много е просто. Плановете без измишльотини винаги са най-добри, защото по-малко неща могат да се объркат. Диана, ти ще използваш своя есп, за да се свържеш с пришълеца. Със самата твар, със съществуването в черупката. С онова, което е припъзляло тук от разбития кораб. Ти ще играеш ролята на примамка, за да извлечеш пришълеца от скривалището му, където и да е то. Ще дойде при тебе, защото те възприема като заплаха. Твоят есп те прави особено опасна и той знае това. Няма за какво да се тревожиш, защото Изследователката Фрост ще бъде с тебе. Тя ще се погрижи и двете да оцелеете, докато отвличате вниманието на пришълеца. През това време Гарвана и аз ще се доберем до сърцето на системата, изградена от него тук. Непременно има център, място, което свързва всичко ведно. Щом го унищожим, пришълецът ще бъде изолиран и много по-уязвим.

Гарвана ще използва псионната си невидимост, за да не разбере пришълецът какво става тук, докато е вече късно да се намеси. Щом разрушим връзката между него и базата, Фрост би трябвало лесно да се справи с тази твар. Диана, ти обаче трябва да осъзнаеш, че започнем ли веднъж това, сме длъжни да го доведем докрай. Не можеш просто да изчезнеш зад психозащитата си и да се скриеш. Ти си примамката. Трябва да отвличаш вниманието му, докато Гарвана и аз унищожим центъра. Фрост ще те опази.

— Адски сте прав — потвърди Изследователката. — Досега не съм срещала твар, която да не съм убила.

Диана кимна рязко.

— Разбирам, Капитане. Да си свършим работата.

Затвори очи и остави съзнанието си да се разпростре. Наоколо из базата ревяха хиляди гласове, някои човешки, а някои — не. Човешките съставки на страшната система бяха още живи, но техните умове или каквото бе останало от тях се движеха по чужди пътища. Диана се съсредоточи и започна да отблъсква бърборещите гласове един по един, търсеше натрапващото се чуждо присъствие в средоточието на мрежата. То я откри първо, избухна като ярък огън в

съзнанието ѝ, но тя удържа и твърдо спря пришълеца до границите на психиката си. Докато го изтласкваше, почувства как се засилва интересът му към нея, мислите му пропълзяваха през мислените ѝ щитове, усещаше ги като червеи по лицето си. Усилията му нарастваха заплашително, но Диана бе обучена да понася и по-страшен натиск.

Увереността ѝ укрепна, вече знаеше, че сам по себе си пришълецът не е толкова могъщ. Истинската му сила се криеше в черупката, която градеше около себе си, във властта му над живите части от мрежата. Диана отстрани от мислите си всички останали гласове, фокусира вниманието си само върху пришълеца и му показа докрай дарбата си. Психическите му процеси кипяха около съзнанието ѝ, мрачни и сложни, напълно чужди на всичко човешко. Колкото и да се напрягаше, девойката не успя да открие никакъв смисъл в тях. Тя се съсредоточи в едно-единствено послание: „Ако ме искаш, трябва да дойдеш и да ме хванеш. Твоята паяжина не може да ме види и ако ти не дойдеш, аз ще те намеря. И ще те убия.“ Пришълецът изведнъж прекъсна връзката, Диана отново събра съзнанието си във фокус и отвори очи. Другите я гледаха с очакване и тя кимна самоуверено, опитваше се да покаже, че владее положението като истински професионалист.

— Вече знае къде съм. Капитане, по-добре да тръгвате веднага. Скоро ще се домъкне тук.

Сайлънс се усмихна.

— Диана, остава само да ми дадеш направлението.

Тя предаде схемата на трето ниво, получена от ИИ, обозначи къде се намираха в момента и показа центъра на чуждата мрежа. Сайлънс и Гарвана запаметиха информацията и Диана прекъсна връзката. Сайлънс изчака търпеливо дъщеря си да научи как да включва новата лампа, открита от Изследователката, после заедно с Гарвана тръгна по коридора, а тяхната лампа подскачаше над главите им като блуждаещ блатен огън. Диана и Фрост постояха за миг в неловко мълчание, после Изследователката седна на пода, измъкна мечата си от ножницата и постави острието на коленете си.

— Можем и да си отдъхнем, докато чакаме пришълеца да си покаже муцуната. Предполагам, че твоят есп ще ни предупреди достатъчно рано?

— Разбира се.

Диана се поколеба и седна до Изследователката. Не ѝ беше много удобно на твърдия под, но искаше да даде почивка на краката си.

— И сега какво ще правим? Ще чакаме ли?

— Именно. Нямаме друго занимание, преди да се появи онази гадина. Отпусни се. Пести силите си. Ще ти потрябват.

— Според вас как изглежда това същество? — смутено попита Диана. — Никога не съм виждала представител на друга раса. Искам да кажа, на живо.

— Всякакъв може да е — безгрижно отвърна Фрост. — Тук нищо не съвпада с онова, което познавам. Вероятно е страшен грозник. В нашите очи повечето чужди раси са такива. Недей да се тревожиш за това. Щом се покаже, ще му пробия една дупка с разрушителя и после ще ми помогнеш да го насека на хапки. Няма проблеми.

— Но как успявате да запазите спокойствие, да сте толкова невъзмутима? Та това същество е избило всичко живо в базата, за да разкъса труповите и да ги вмъкне в живата си компютърна система. Няма да се бием с обикновен побеснял звяр. Това е мощен и развит разум, ще се стреми да ни унищожи.

— Аз съм Изследовател — заяви Фрост. — Обучена съм да побеждавам и в такива сблъсъци. Диана, уплашена ли си?

— Да — каза есперката. — Страхувам се.

— Добре. Страхът ще ти даде допълнително предимство. Увеличава притока на адреналин в кръвта и изостря реакцията ти.

— А вие боите ли се?

— Сигурно, доколкото съм в състояние да изпитвам страх. Изследователите нямат истински чувства, а само бледо ехо, спомени за емоции. Резултат от обучението.

Диана кимна.

— Обучение! Обичайното лицемерие на Империята, когато говори за контрол на съзнанието. Моето обучение започна, когато бях на шест години. Кога да използвам силата си и кога ми е забранено. И за кого да работя. Още в самото начало ни дадоха да разберем, че ако не научим всичко, и то бързо, ще бъдем убити. Империята нямало да търпи бунтуващи се и неукротими еспери. Шест години — прекрасна възраст да ти набият в главата, че си смъртна. Но пък ти внушават много ясна представа за бъдещето. Най-важно е да изпълняваш заповедите, за да имаш някакво бъдеще.

Правиха и опити с присадки за контрол над съзнанието, но не успяха да създадат модел, който да не пречи на есперите да си вършат работата. Затова се задоволиха с добрата стара дресура на психиката. Обучаваха ме с всички средства, само дето не ми накълцаха и мозъка.

Поседяха в мълчание, без да се гледат.

— И аз започнах горе-долу на същата възраст — проточи Фрост. — За да се надхитряме успешно с чуждия разум, отказваме се от много неща, които са присъщи на хората. Емоции, съвест, приятелство. Нашето обучение създава бойци, съвършени машини за убийство, за да пребъде величието на Империята. Вече почти нищо не чувствам, освен когато се сражавам. Имала съм любовници, но не обичах никого от тях. И нямам приятели, нямам семейство, нямам нищо освен работата си. Ако не друго, поне е безкрайно интересна.

— Само това ли имате? — обади се Диана. — Работата и убийствата?

Фрост вдигна рамене.

— Стига ми. Еспер, не бива да очакваш много от живота. Трябва вече да се примириш с това.

Диана се усмихна за миг.

— Знаете ли, приличаме си повече, отколкото предполагах. Вие се занимавате със смъртта, а аз с живота, но всъщност сме двете страни на все същата монета. И на двете са ни отнели детството и са превърнали живота ни в нещо, което децата не биха могли да проумеят. Вероятно и двете ще умрем в служба именно на хората, които са ни съсипали.

Фрост поклати глава.

— Не, еспер, ти въобще не ме разбираш. Харесва ми, че ме направиха такава. Аз съм силна и бърза, нищо и никой не може да ми се опре. Аз съм най-съвършената бойна машина, която можеш да срещнеш. Да, причинила съм гибелта на цели цивилизации, убивала съм хора и други твари с голи ръце. И само когато се бия и убивам, аз се усещам истински жива. Също като наркотиците, но за разлика от тях не омръзва. Ти не би могла да разбереш какво е да знаеш, че си най-добрата. Аз съм върховното олицетворение на Империята, на нейното могъщество и устрем. И за да постигна това, трябваше да се откажа от някакви бледички чувства. Само биха ми пречили на работата.

Ти си различна. Не се гордееш с това, че си еспер. И ако можеше, още сега би се отрекла от дарбата си. За да станеш нормална. Но аз няма да се откажа от себе си и ще убия всеки, който би опитал да ме промени. Еспер, прекалените размишления само пречат. Животът е полесен, когато не ти го усложняват емоции и съвест.

Диана я погледна непреклонно.

— Отнеха ми всичко друго. Няма да се откажа и от това. По-скоро бих умряла.

— Може да ти се случи скоро — отбеляза Фрост, обърнала лице към тъмния коридор. — Нещо идва.

С едно-единствено грациозно движение Изследователката се изправи, вдигнала меча. Диана стана не толкова ловко и се заоглежда трескаво. Не беше възможно пришълецът вече да е тук. Не би могъл. Нали нейният есп трябваше да го открие предварително. Освен ако и чуждият разум владееше изкуството на псионната невидимост. Значи щеше да стане по-интересно, отколкото ѝ се искаше.

Фрост тупна по гривната на лявата си ръка и силовият щит се появи с бледото си сияние и гръмко бръмчене. Диана издигна своя есп и предпазливо провери околността. В базата цареше тишина, вече не чуваше несвързаните гласове. Пришълецът също се бе оградил с психозащита. Диана побърза да прибере съзнанието си и да се предпази. На теория защитата ѝ би могла да отблъсне всяка псионна атака, включително и психобомба, но досега не бе проверявала издръжливостта си в истински сблъсък на волята. Надяваше се пришълецът да не долови това. Озърна се към Фрост и отново се окуражи от очевидния професионализъм и самоувереност на Изследователката. Сети се за нещо.

— Ако пришълецът ни нападне, няма ли разрушителят да ви послужи по-добре от меча?

— Не — спокойно отговори Фрост. — С меча боравя по-гъвкаво. Ако искаш, ти вземи разрушителя.

— Благодаря, не искам — отказа Диана. — Не вярвам в оръжията.

— Както решиш — в гласа на Изследователката ясно личеше снизходителност. — Но каквото и да идва, твърде наблизко е. Усещам го. И съм поразена. Не ми се вярваше, че нещо може да се прокрадне към мен, без да го усетя.

— Псионна невидимост — напомни Диана. — Не можете да го усетите.

— Не би трябвало да има никакво значение. В края на краищата аз съм Изследовател. Ти откри ли какво става?

— Не знам много. Нещо идва и не е само. Не ми се вярва да е пришълецът. — Диана изглеждаше потисната. — Не съм сигурна, но май пришълецът въобще не ни е доближавал. Все още се крие някъде. Пратил е други, вместо той да дойде. Фрост, подгответе се. Почти стигнаха до нас.

— Отпусни се, еспер. — Изследователката леко размаха острието и се усмихна весело. — Докато аз съм тук, нищо не може да те докопа. Но поне включи силовия си щит. Няма смисъл да ги улесняваш. Ти си примамка, а не жертва.

Диана се изчерви и натисна гривната си. Бръмченето на енергийното поле беше много успокояващо. Двете с Изследователката стояха в тишината и се заслушваха. След малко в мрака се чу мекото шляпане на тичащи боси ходила, Диана и Фрост се напрегнаха, за да срещнат най-послед появилия се враг.

Били са хора, преди пришълецът да ги погълне в своята система. Сега вече бяха други — с форма, грубо наподобяваща човешката, но преобразени според нуждите на чуждия разум. Разкривени и уродливи, с излята по скелетите плът като стъкъл се по свещта восък. Някои нямаха кожа, червените мускули блестяха влажно в светлината на лампата, сухожилията се свихаха при всяко движение. Снопчета пипалца се вееха от празни очни кухни, от устите стърчаха зъби като игли. Мускули се издуваха в невъзможно нелепи буци. Сгърчените лица бяха нечовешки празни, чужди на всяка мисъл или чувство. Пришълецът бе преработил човешките останки за своите цели. Дори в тях да имаше следи от някогашните хора, те бяха погребани твърде дълбоко, за да не пречат.

Оказаха се десет, бутаха се по края на светлинния кръг от лампата, сякаш не искаха да изоставят уютата на сенките. „Десет, каза си Диана. Не е чак толкова зле. С толкова можем да се справим.“ И като отговор на мислите ѝ се появиха още фигури, излизаха от стените, все едно прекриваха в мъгла, а не през стомана. Изследователката се озъби.

— Как го правят? Стените са твърди, нали проверих.

— Стените също вече са част от системата на пришълеца — тихо отвърна Диана. — И те са чужди. Както всичко в базата. Цялата структура се е превърнала в единен организъм и пришълецът е неговият ум и сърце.

Фрост изпръхтя.

— Тогава каква роля е поверил на тези гадости?

— Антитела. Ние сме натрапници, инфекция в организма. Затова тези твари ще ни премахнат.

— Тоест само ще се опитат — невъзмутимо я поправи Фрост. — Добре де, много са, но даже нямат оръжие. Еспер, да не се отчайваме. Ще ни стигнат силите.

— Значи не разбирате. Те са антитела. Пришълецът може да създаде толкова, колкото са му необходими, ще възстановява и повредените. Може да направи десет, сто, хиляда. Достатъчно, за да ни смаже. Изследователко, дори вие не можете да устоите на хиляда. Те не са хора. Вече не са. Те не мислят, не усещат, не изпитват болка. Те просто ще прииждат, докато най-сетне умрем. Тогава пришълецът ще ни преработи, за да изпълняваме някаква полезна за него функция. Ако имаме късмет, няма да научим точно каква.

— Казах ти, еспер, твърде много мислиш. Нищо не е свършено, докато не свърши. Щом антителата са толкова многобройни, повечето ще се блъскат и ще си пречат. Само трябва да отбиваме атаките, докато Капитанът и престъпникът стигнат до ядрото на системата. Или пък пришълецът ще загуби търпение и ще дойде сам да се разправи с нас. — Тя се усмихна неприятно на уродливите фигури пред себе си и размаха меча. — Хайде, нищожни кучи синове, да започваме.

Капитан Сайлънс и Гарвана бързо напредваха през деформираните коридори към тъмното сърце на Тринадесета база. Дълго единствената светлина наоколо падаше от реещата се над главите им лампа, но след време в далечината започнаха да се появяват странни сияния и проблясъци, същински мигаци и дебнещи очи. В черните сенки нещо се местеше и шаваше, понякога живо, понякога — не. Сайлънс се вглеждаше внимателно, но се стараше да не забелязва подробностите. Неясните очертания тревожеха най-първичните пластове на съзнанието му. Самата идея, че светът на неодошевената

материя би могъл да се домогне до разум и цел, подкопаваше вярата му в устройството на Вселената.

А Гарвана изглежда не се разстройваше от неприятните гледки. Но нали преди беше Изследовател. Хората от тази професия не позволяват нищо да наруши спокойствието им. Сайлънс се озърташе с ярост в очите си, от стискането на оръжието кокалчетата на юмрука му побеляха. Доверяваше се на псионната невидимост, излъчвана от Гарвана, но всички негови инстинкти се противяха на идеята, че сами се пъкват при пришълеца. Той решително си наложи да не обръща внимание на опасенията си, вместо това още повече внимаваше къде стъпва. Дебели стоманени въжета се виеха лениво по пода, същински унесени змии, омотаващи се една в друга с бавни движения. Капеше черно масло. По изпотените стени сребърни вени се издуваха в неравномерен, забързан пулс. Сайлънс се обърна към Гарвана, подражен от неговото неизменно спокойствие.

— Ти сигурен ли си, че тази твоя невидимост ще ни свърши работа?

— Напълно, Капитане. Иначе отдавна щяхме да сме трупове. Имай ми доверие. Ще те заведа до мястото.

Сайлънс подсмръкна.

— Един, още ли слушаш?

— Да, Капитане. В аудиовръзката няма смущения.

— Покажи ми плана на трето ниво.

Светецките символи и линии изплуваха във въздуха пред очите му. Сайлънс провери къде се намират и се ухили свирепо. Бяха много по-близо до центъра на паяжината, отколкото си представяше.

— Един, случайно да си преразгледал решението си да не ни пускаш в катера?

— Не, Капитане. По този въпрос в мен са заложили недвусмислени инструкции на Сигурността. Но, разбира се, ще ви осигурявам цялата информация, която ми е достъпна.

— А измъкна ли още нещо полезно от компютрите на базата?

— Засега не, Капитане, обаче има още няколко сектора, блокирани с кодове на Сигурността, до които нямам достъп.

— Добре, махни плана.

Светецката карта изчезна.

— Компютър, поддържай връзка. Осведомявай ме за всяка промяна в положението.

— Естествено, Капитане.

— Гарване, предполагам, че чу това. Нещо да кажеш?

— Само едно — отсега нататък трябва да напредваме още по-предпазливо. Почти стигнахме до целта и не ми се вярва пришълецът да е оставил центъра на системата си без защита. Непременно има средства за отблъскване на атака, както и капани.

— Наистина ми липсваше твоето слънчево настроение, Гарване. Винаги очакваш най-лошото, нали?

— Да, Капитане. И обикновено съм прав.

Сайлънс прихна.

— Добре де, след няколко минути ще стигнем до центъра. Ако приемем, че някак си си пробием път през защитата, имаш ли идея какво ще правим там?

— Всъщност нямам. Няколко от твоите гранати, съчетани с насочена психобуря от моя страна, вероятно ще са достатъчни да съсипем каквото е сглобил пришълецът. Но няма как да се уверим в това, преди да отидем там.

— А няма ли да ми дръпнеш една реч колко неправилно е, че замислям унищожението на цяла нова раса? Доколкото си спомням, беше доста красноречив, когато се отнасяше до Ашраите.

— Онова беше друго. Ашраите имаха желание да постигнем някаква форма на съвместно съществуване. А за този вид разум е невъзможно. Самият му живот зависи от пълното преобразяване и контрол върху околната среда. И е не по-малка заплаха за този свят и Ашраите, отколкото за Империята.

— Ще ми се да не приказваш за Ашраите по този начин — все едно са живи. Те са изстребени, няма ги. Аз ги унищожих до последния. Гарване, твърде дълго си живял в самота.

В погледа на Гарвана имаше почти неприкрито съжаление.

— Ашраите не са изчезнали. Никога не си разбираш връзката между тях и металната гора. Тук съм от десет години и едва сега започвам да проумявам какво унищожихме. Ашраите бяха цяла раса от еспери, имаха достъп до пси-феномени, които трудно бихме доловили, камо ли разбрали. Сражаваха се като равни с Империята при цялото й превъзходство в технологиите. И въпреки че ти изгори планетата, те

още са тук. Телата им може и да са мъртви, но душите им витаят сред дърветата. Ако така ще ти е по-лесно да приемеш истината, наречи го огромно живо поле от пси-енергия и явления, чиято основа е металната гора. Докато тя съществува, Ашраите също са тук. Те не забравят и не прощават. Бяха много особени, Джон. Ти така и не разбра какво извърши в този свят.

— О, не, Шон. Знам какво извърших.

Гарвана изведнъж спря и махна на Сайлънс да не продължава напред. Останаха неподвижни в малкото осветено пространство, а Гарвана се мръщеше неуверено, опипваше наоколо със своя есп. Накрая поклати глава и подкани Сайлънс да тръгват, но гримасата не изчезна от лицето му. Капитанът вдигна разрушителя, вглеждаше се ядно във всяка потрепваща сянка. С всеки миг усещаше нарастващия натиск на безбройните невидими очи, но нищо не им се противопоставяше със сила.

Коридорът рязко се разшири в една от доскорошните главни компютърни зали. Гарвана и Сайлънс отново спряха, запленени от разкрилата се гледка. Машините се бяха пръснали от неудържимо вътрешно налягане и сякаш разцъфнали в дразнещи окото полуживи устройства, свързани от дълги лъскави нишки човешка нервна тъкан. Неспирно, едва достъпно за слуха мърморене се носеше из въздуха, докато тези странни творения упорито се трудеха с неznайна цел. Сайлънс бавно огледа залата, не си позволяваше да отстъпи пред нетърпението, нито пред погнусата. Гарвана пристъпваше крачка по крачка с беизразно лице, само в очите му се четеше разбирането, постигнато със странната му дарба.

— Това е сърцето на всичко, центърът на паяжината — тихо каза той. — Чрез него пришълецът контролира всяко кътче от базата. Тук са неговите очи и уши, мозък и памет. Унищожим ли го, пришълецът ще бъде откъснат от изкуствената си среда. Системите на базата ще се разпаднат, а той ще остане сам и уязвим.

— Ако е толкова просто, защо гледаш толкова нещастно? — попита Сайлънс.

— Твърде лесно е. Твърде лесно проникнахме тук и твърде лесно ще го унищожим. Нещо пропускаме. Би трябвало много подробно да изследваме тези системи, преди да направим каквото и да е.

— Гарване, нямаме време. В момента пришълецът не е тук, но може да се върне, когато му хрумне. Длъжни сме да унищожим центъра, щом имаме възможността. Чуй ме — не е задължително този пришълец да е гениален само защото е умен и могъщ. Колкото по-силен е един организъм, толкова по-рядко му се налага да обмисля старателно действията си. Прилага онова, което му е вършило работа преди, и очаква така да бъде винаги. И понеже никой не го е побеждавал, той си въобразява, че е непобедим. Но всеки си има слабо място, сега ние открихме едно и у пришълеца. Остави ме да поработя. Ако искаш да направиш нещо полезно, пази коридора. Имам намерение да заредя тук гранати, после ще се разкараме, преди пришълецът да ни връхлети, когато надуши какво сме намислили.

Престъпникът кимна сковано и насочи вниманието си към коридора, но тревогата му не се разсейваше. Сайлънс се посъветва с ИИ и избра точките, където гранатите щяха да причинят максимални повреди. Внимателно заложи три, зареди ги една след друга, после двамата с Гарвана затичаха устремно по коридора. Едва завиха зад първия ъгъл и една от гранатите избухна. Профуча виеща ударна вълна от прегрят въздух, наситен с назъбени парчета, но безсилно спря в психокинетичното поле, издигнато от Гарвана. Секунди по-късно отекнаха още две експлозии, подът се разтърси под краката им. Взривовете бяха оглушителни и Сайлънс притисна длани към ушите си, но въпреки болката се усмихваше тържествуващо. Гъста димна пелена се стелеше около двамата мъже. Най-сетне трусовете затихнаха и в коридора се върна тишината, нарушавана само от пукота на пламъците. Сайлънс се ухили на Гарвана.

— Това хубавичко ще вкисне настроението на пришълеца. Но по-добре да сканираш набързо дали някоя от онези щуротии още работи. Ще накарам и ИИ да провери.

Той млъкна от внезапно прозвучалия в ухото му глас на компютъра.

— Капитане, възникна проблем. Явно Командир Старблъд не се е задоволил само с изолирането на базата чрез силовия екран. Включил е и системата за самоунищожение. Това е малко атомно устройство, програмирано и заредено за взрив след изтичането на определен период. Когато системите на пришълеца са овладели компютрите, отброяването на периода е било прекъснато, ала бомбата

не е била обезвредена. Докато чуждият разум контролирал компютърната мрежа, базата е била в безопасност. Но сега вие унищожихте изградената от пришълеца система и отброяването продължава. Ядреното устройство ще се взриви след тридесет и две минути, а аз не разполагам с нужните кодове, за да предотвратя това. Настоявам да напуснете базата, докато още можете.

ДЕСЕТА ГЛАВА

ПРИЯТЕЛСТВО И ВЯРНОСТ

Фрост взе ударна граната от колана си, зареди я и я метна безгрижно над главите на наблюдаващите хуманоиди. Неколцина обърнаха идиотските си лица, за да я проследят, но другите изобщо не реагираха дори след като Изследователката метна още две гранати. Първата избухна гръмотевично сред самото гъмжило на изчадията и остави кървава дупка в редиците им. Димни кълба запълниха коридора, кръвта пръсна като алена мъгла. Следващите гранати се взривиха след секунди, а Фрост и Диана се гушеха в ниша на стената, притиснали ръце към главите си. Плътната маса от твари пое удара, по цялата дължина на коридора се разхвърчаха парчета от осакатени тела. Живите и ранените се препъваха безцелно напред-назад, стъписани и объркани. Фрост се засмя весело, докато насочваше разрушителя към едно от съществата, за да му откъсне главата. Диана се сви от неприкритата жажда за насилие в гласа на Изследователката и яростно се зае да отръсква от униформата си кървавите капки.

Хуманоидите се блъскаха, удряха въздуха, посягаха един към друг. Фрост се засмя тихичко, вдигна своя клеймор и тръгна напред с леки гъвкави крачки. Острието проблясваше в светлината на лампата, докато тя пронизваше и сечеше тварите. Мечът цепеше кости и разрязваше плът, Фрост беше навсякъде и никъде, отскачаше и налиташе с мълниеносни движения. Тела падаха във всички посоки и повече не помръдваха, хуманоидите сляпо протягаха ръце в дима и хаоса, докато ръководещата ги чужда воля се опитваше да разбере какво става. Изследователката разчистваше пътека в тълпата уродливи творения и беше доволна от живота.

Диана Вертю се съсредоточи в усилието да поддържа псионната си невидимост, стремеше се към равновесие между желанието да се предпази и ролята си на примамка. Остави смътно усещане за своето присъствие да се просмуква през психическата защита, за да привлича вниманието на пришълеца, но криеше точното място зад преграда от

неяснота, така че нито чуждият разум, нито неговите марионетки да научат къде е в действителност. Тварите се блъскаха около нея с протегнати ръце — смразяваща душата безлика маса от остри нокти и тракащи челюсти, но никой не я откриваше дори когато я избутваше от пътя си. Тя силно ухапа долната си устна, за да не писне. Хуманоидите бяха скроени от трупове на хората в базата. Макар да ходеха и търсеха с упорит устрем, те си оставаха мъртъвци. Лицата им не издаваха дори следа от мисъл, кожата им беше мъртвешки студена и нещо стъписващо нечовешко прозираше в немигащите им очи. Диана притискаше гръб в стената, лицето ѝ се гърчеше от ужас, надхвърлящ дори погнусата, дърпаше се при всеки допир. Човъркаща болка се загнезди в лявото ѝ слепоочие, остриите шипове на мъчението я заслепяваха, докато се бореше да съхрани неустойчивото равновесие на присъствието си. И беше, и не беше тук. Доловима, но невидима. Най-тежко беше да понася увереността, че ако изгуби контрол дори за секунда, хуманоидите ще се вкопчат в нея и ще я разкъсат.

Фрост сякаш танцуваше и се перчеше сред враговете, пируетите ѝ показваха изострената докрай реакция на професионалния воин, а мечът свистеше в неудържими дъги. Беше чудесно острие, стомана от старата Земя и макар да нямаше свойствата на мономолекулярния слой, с тежестта и твърдостта си клейморът беше напълно достатъчен да възпре хищно протегнатите ръце на хуманоидите. Те се скупчваха около Изследователката — живо море от омраза и агресивност, но никой не беше толкова бърз или ловък, че да я докопа. Остриите нокти се забиваха в пустотата на въздуха, но тя никога не беше на същото място, неспирно отправяше предизвикателствата си да я намерят и хванат, ако могат. Силовият щит отхвърляше малцината, успели да я доближат прекалено, искрящото енергийно поле с лекота отбиваше натиска на нечовешката сила. Но дългата употреба опасно изчерпваше запасите на енергийния кристал, едва ли оставаше много време до угасването на щита. Фрост явно не се тревожеше от това. Хуманоидите рухваха около нея, тя беше в стихията си, вършеше онова, за което беше обучена, може би дори предопределена по рождение. Никой не можеше да се изпречи срещу нея. Нека нападат. Нека всички наведнъж я връхлетят. Тя е Изследовател, боец на човечеството и пришълецът трябва да разбере какво означава това.

Диана гледаше как Фрост сече на парчета движението от чужда воля мъртъвци, при това с грация и артистизъм. Струваше ѝ се, че общото на Изследователката с хората не е повече, отколкото на тварите, срещу които се сражаваше. Лицето ѝ бе застинало в маската на ледено презрение, без нито следа от съчувствие или съпреживяване. Убиваше, защото умееше да върши това и защото владееше занаята почти до съвършенство. Експерт в изкуството на изстреблението. Не че самата Диана таеше в душата си съчувствие към тези изчадия. Лесно беше да разгадае по лицата им, че в тези фигури само формата донякъде напомня за нещо човешко. Смъртта беше единственият им път към достойнството и покоя. Чудеше се дали би трябвало да помогне на Фрост в битката, но не можеше да си наложи. Отчасти защото усилието да поддържа половинчатата си невидимост я изтощаваше, но и защото дори мисълта да употреби насилие я отвращаваше. Тя също бе добре обучена от Империята.

Изведнъж хуманоидите се дръпнаха назад, обърнаха гръб на Изследователката и изчезнаха в околните стоманени стени. В един миг коридорът бе станал тесен от дима и злоещите фигури, в следващия вече ги нямаше. В бавно разсейващия се дим се откри фигурата на Фрост, озадачено отпуснала мечта си. Дори не дишаше тежко. От кървавите рани на пръснатите наоколо трупове стърчеше назъбен метал, стените и подът бяха опръскани с червени петна, но двете жени бяха сами. Изследователката подсмръкна разочаровано и се върна при Диана, като пътъм изтръскваше тежките капки от мечта. Есперката рязко се дръпна от кървавото острие, но Фрост не обърна внимание. Тупна Диана по рамото и огледа коридора с доволна усмивка.

— Май множко им дойдохме. Жалко. Тъкмо стана забавно.

— Още не е свършило — меко възрази Диана. — Идва нещо друго.

Изследователката впи очи в нея и се обърна с вдигнат меч.

— Пришълецът?

— Трябва да е той. Гори в мислите ми като фар, ярък и неукротим. Наранява съзнанието ми. И всичко е някак... объркано.

— На какво разстояние е от нас?

— Наблизо е. Долавям мислите му. Но не прозирам никакъв смисъл. Има и чувства, но съвсем непознати за мен. Сякаш гледам небесна дъга с несъществуващи цветове...

— Еспер, разсейваш се — прекъсна я Фрост. — Не се отклонявай. Колко е голям? Каква е силата му? Откъде ще се появи?

— Почти стигна до нас — Диана потри чело, за да прогони разгарящата се отново болка. — Все по-трудно го отблъсквам от съзнанието си. Сякаш се вирам в слънцето, заслепява ме... Той е силен, могъщ. Нечовешки силен.

— Еспер, съсредоточи се.

— Не мога... Прекалено е...

— Тогава просто го докарай насам. Бъди си примамка, а за останалото аз ще се погрижа.

Пришълецът се показа в края на коридора и Фрост млъкна. Беше грамаден, запълваше цялото пространство от стена до стена и от пода до тавана, като куршум в цевта на пушка. Тъмното ръбесто тяло изглеждаше дълго и силно, дебелиите въжета на мускулите се виеха и издуваха като напрегнати вени. Метални ивици пронизваха плътта му — не бяха добавени, а жива част от тялото. По лъскавия гръб стърчаха остриета и шипове, краят на съществото не се виждаше. На плоската глава нямаше очи нито други отличителни черти, нищо освен металните зъби, щракащи в широката паст, напомняща за вълчи капан. Челюсти с такива размери можеха да откъснат човешка глава с едно захапване, всеки зъб приличаше на внушителен кинжал. Напредваше метър по метър в бавен устрем, зловец като гръмотевичен облак, спуснал се на земята. Крайниците му тракаха по металните стени, дъхът му съскаше в зейналата уста.

Диана искаше да се обърне, за да не гледа, но не ѝ стигна воля за това. Този изрод оскърбяваше самите основи на разума ѝ. Смес от живо и неживо, от плът и технологии, израснала, а не скроена от части. Тя се опитваше да си представи що за адски натиск на околната среда, каква извратена еволюция би могла да сътвори такава форма на живот, но не успяваше. Беше твърде чужд, твърде различен от хората. Съществото гореше ярко в ума ѝ, силата на присъствието му като че издуха с мощен напор нейната защита, докато Диана остана открита и беззащитна пред него. Пришълецът сякаш я погледна със сляпата си глава и узна къде е тя, а пред нея се разкриха напълно заплетените образи и мисли в съзнанието му. Нищо не би могла да проумее, абсолютно нищо.

— По-голям е, отколкото очаквах — разговорливо отбеляза Фрост. — Трябва доста да е пораснал, откакто е напуснал кораба си, вероятно защото си е похапвал хората от базата. Чудя се какви ли размери ще достигне, ако бъде оставен да расте неограничено... Както и да е, ще отстъпим този проблем на специалистите. Дръпни се, еспер, сега ще му пробия една дупка.

— Оръжието ви няма да го спре — каза Диана. — Нищо няма да го спре. Твърде е голям. И чужд.

— Хайде де — сопна се Фрост. — Някакъв си пришълец.

Тя насочи разрушителя към плоската глава и натисна спусъка. Необузданата енергия на лъча изгори отвор, мазна черна кръв полепна върху стените и тавана. Съществуто нададе оглушителен вой, звукът разтресе не само ушите, а и костите на Диана. Грамадната глава се залюля, а Фрост гледаше стъписана, докато разкъсаната плът се събираше, стоманени и сребърни нишки закриваха раната като превръзки. Изследователката прибра оръжието в кобура.

— Еспер, май загазахме. Доста разчитах на разрушителя да ликвидирам тази твар. Е, когато плановете се провалят, трябва да импровизираме. Имам още малко гранати. Когато ти кажа, бягай. И не се мотай, защото ще те настъпвам по петите.

Откачи граната от колана си, подхвърли я небрежно, зареди я и я търкулна по пода към пришълеца. Кресна на Диана, есперката се извъртя и затича по коридора. Пришълецът също се хвърли напред, туловището му затисна гранатата. Фрост тутакси настигна есперката. Грубо я подкани да побърза, после млъкна, за да не нарушава ритъма на дишането си. Гранатата избухна, подът подскочи под краката им. Задоволството ѝ продължи само миг, сетне рев запълни коридора, рязък и неумолим. Подът отново затрепери, но вече под тежестта на пришълеца, впуснал се да ги преследва. Фрост се помъчи да си представи колко бързо можеше да бъде такова туловище, но бързо се отказа. Нищо от нейното обучение и опит не бе я подготвило за срещата с тази разновидност на живота. Твърде много се различаваше от всички разумни раси, срещани досега от човечеството.

Извика в мислите си плана на етажа и поведе Диана към тесните коридори с надеждата, че там пришълецът не би успял да вмъкне туловището си. Но той по-рано бе минал навсякъде. Странните израстъци се поклащаха от изпотената стомана на стените,

блещукащите нишки висяха под разкъсания таван. Накрая се наложи да спрат, Диана трябваше да си поеме дъх. Фрост се озърташе нетърпеливо, докато есперката се облягаше на ръката ѝ, свела глава в борба за всяка глътка въздух. Изследователката още дишаше равно и леко. Бе подготвена и за по-страшни изпитания. Съвсем лесно можеше да избяга от пришълеца, но не биваше да изоставя есперката. Докато размахва примамката пред опасната твар, онзи ще мисли само за това и няма да се тревожи за направеното от Гарвана и Капитана.

Тя насилваше очите си да съзрат нещо в непроницаемия мрак, приготвила в едната си ръка разрушителя, а в другата запалителна граната. Май не разполагаше с възможности да убие пришълеца, но изобщо не се съмняваше, че ще задържи вниманието му. Бавно огледа коридора, търсеше пътища за отстъпление и вероятни засади. Навсякъде дупки — по стените, по тавана, някои водеха към тунели, наглед достатъчно широки да поберат и катера на „Тъмен вятър“. Гадината бе порботила усърдно.

Фрост се намръщи и изведнъж осъзна, че подът вече не се тресе. Пришълецът сигурно бе избрал заобиколен път, за да изненада жертвите си. Значи вече всяка дупка можеше да се превърне в изходна точка за атака. Тя пристъпи към най-близкия широк отвор и предпазливо надникна. Някъде в тъмните дълбини дочу мърморещи гласове, вече познатия хаос от човешки и незнайни звуци. Зареди запалителната граната, бързо отброи закъснението и с цялата си сила я запрати в тунела. Отстъпи и се долепи в стената.

Глух тътен, от дупката изригнаха обвити в дим пламъци заедно с разпръснати парчета плът. Фрост се ухили свирепо и задърпа Диана в тръс по коридора, забавяше се само за миг пред всеки широк отвор, за да го изгори с разрушителя. Яростните изблици на енергия осветяваха тунелите, но никъде не съзираше нито следа от пришълеца, а с всеки изстрел времето за презареждане на оръжието се удължаваше.

Фрост спря пред края на коридора, колебливо завъртя глава. Доста поразии направи из базата, но това въобще не ѝ помагаше да възпре врага. Пришълецът би трябвало да ги е открил. Не беше толкова лекомислена да се надява, че са му избягали или е изостанал, значи той кроеше нови клопки с изобретателния си нечовешки ум. Фрост се усмихна. По присъщия ѝ хладнокръвен начин тя се забавляваше с преследването. За пръв път срещаше истинско

предизвикателство, имаше първата възможност в живота си да напрегне докрай ума си, за да надхитри чуждия разум. И владееше положението. Докато се движеше заедно с примамката, пришълецът можеше само да ги гони. Беше твърде голям, трмав и тъп, за да направи друго, освен да се влачи след тях. А когато Капитанът и престъпникът унищожат центъра на изкуствената му среда, тя ще се нахвърли срещу противника си и ще го подгони. Рязко се обърна, когато отново чу слаб шепот. Есперката стоеше със затворени очи и трепереше неудържимо.

— Тук е — промълви Диана. — Намери ни.

— Къде? — попита Фрост. — Въобще не го виждам.

— Съвсем наблизо е.

Изследователката се озърташе припряно, напрягаше слуха си да долови пак чудноватите звуци, но нищо не помръдваше в тъмата, тишина цареше в застоялия въздух. Фрост сви вежди, потупваше се по крака с разрушителя. Където и да е този пришълец, би го усетила отдалеч. Нямаше как да ги доближи, без трусовете на пода да ги предупредят. Дори и ако се появи от някой тунел в стените. Някакво предчувствие я накара да извие очи нагоре.

Плоската глава се подаде от огромна дупка в тавана, сякаш червей-великан надничаше от проядена ябълка. Фрост сграбчи Диана и мощно се отгласна настрани, а чудовището се свлече на пода. Всичко наоколо се разтърси от удара. Фрост се превъртя и веднага скочи, пръстите ѝ вече стискаха граната. Зареди, метна я към пришълеца, изправи Диана и я хвърли зад най-близкия ъгъл. Броеше тихо, докато тичаха по страничния коридор, усети напора на прегрятия въздух, последван от мощен рев. Фрост се засмя. Е, не можеше да убие проклетата гадина, но все пак успяваше да ѝ навреди.

Тласкаше есперката пред себе си, възползва се от бягството, за да провери енергийния кристал на разрушителя. Беше почти изтощен, оставаха три, най-много четири изстрела. А подът пак трепереше. Значи пришълецът не изоставаше. Рискува поглед през рамо и изпсува безстрастно. Беше по-близо, отколкото се надяваше, дори ги настигаше. Тази твар се движеше изненадващо пъргаво за огромната си телесна маса. Фрост си позволи мигновена усмивка. Досега все се случваше тя да е преследвач. Да бяга беше съвсем ново преживяване. И то доста ободряващо.

Завиха зад следващия ъгъл и се заковаха на място. Показаният в плана дълъг коридор беше запечатан с плътни паяжини. Фрост вдигна разрушителя. Имаше достатъчно енергия, за да си пробият път, но може би щеше да ѝ се наложи да стреля и по пришълеца. Вдигна рамене и насочи оръжието към паяжината. Лъчът я проби, обгорелите краища почерняха около дупката. Фрост понечи да затича напред, но замря — паяжината бавно се възстанови с елегантна лекота. Пак не можеха да минат, но загубиха един изстрел. Нямаше смисъл да хаби енергийния кристал за втори опит. Бързо плъзна поглед из коридора. Тук стените и таванът също бяха надупчени — още резултати от усърдието на пришълеца. Фрост се въртна към есперката, която се озърташе назад със зейнали очи, устните ѝ потрепваха.

— Еспер, ще трябва да се бием. По-точно аз ще свърша това. Няма с какво да ми помогнеш, само може да пострадаш, ако се мотаеш из краката ми. Затова искам да продължиш сама. Избери си някой от тунелите. Все водят нанякъде. Ако се пъхнеш в по-тясна дупка, пришълецът няма да те преследва. Аз трябва да остана тук и да му отвличам вниманието, докато Капитанът и Гарвана приключат тяхната част от работата.

— Сама не можете да направите нищо на това същество — възкликна Диана. — Оръжието ви не го нарани, а гранатите само го забавиха. Ако останете тук, ще умрете. Елате с мен. Ще прикрия и двете ни с невидимост, ще се отървем от пришълеца из тунелите.

— Не, еспер. И ние си имаме задача, забрави ли? Трябва да отвличаме вниманието му.

— Но ако ви убие, не ще постигнете нищо. Ще умрете тук!

Фрост вдигна вежди.

— Не е съвсем сигурно. В края на краищата аз съм Изследовател. Не бива и двете да се крием из тунелите. За нас те са непозната територия. Няма съмнение, че пришълецът знае разположението им доста по-добре. Ти върви, еспер. Аз ще го задържа тук. Ти трябва да оцелееш, за да го подмамиш отново, ако се наложи. Тогава ще му бягаш сама, значи непременно ти е нужна голяма преднина. Тръгвай, еспер.

Диана не отместваше погледа си от лицето ѝ.

— Но вие ще умрете тук, така ли?

— Няма, доколкото зависи от мен.

— Ще умрете, нали?

Фрост въздъхна примирено.

— Да, еспер. Твърде вероятно е. Но няма значение. Аз си знам задълженията. А и винаги съм вярвала, че ще умра в битка, не в леглото си. Тази вероятност също е част от професията. Не ми пука. Това е мой дълг и такъв ми е животът. Нищо друго не съм искала.

— Истината е, че Империята ви е накарала да искате това. Програмирали са ви, точно като мен. Дали са ви подобие на живот и са ви внушили да го харесвате, сега пък ще умрете за тях, защото сте дресирана да не изберете разумния изход, да не бягате.

— Не, Диана, причината е друга. Ще остана и ще се бия, защото това умея да правя най-добре. Печелим време за другите — аз с битката, ти с бягството. Сега прави каквото ти казвам, влизай в тунелите. Моля те.

Диана неочаквано протегна ръце и силно притисна Фрост в прегръдката си. Изследователката се стресна в първия миг, после също прегърна Диана. Есперката се дръпна след малко и Фрост ѝ помогна да се качи в отвора на най-близкия тунел. Диана се усмихна на Изследователката със стиснати устни, за да не покаже слабост, после изчезна в мрака, отнасяйки лампата със себе си. Фрост приспособи очите си да извличат максимална полза от разсеяната светлина. Обърна се към свободния край на коридора. Силовият щит бръмчеше остро пред лявата ѝ ръка, в дясната усещаше успокояващата тежест на меча. Дишаше бавно и леко, напълно се владееше. Какво пък толкова! Някакъв си пришълец. Нещо се раздвижи в сенките отсреща и по лицето на Фрост плъзна широка усмивка.

В средоточието на паяжината, изградена от пришълеца, Гарвана и Сайлънс се споглеждаха безмълвно, докато ИИ невъзмутимо им обясняваше за зареденото ядрено устройство. Сайлънс гневно натика своя разрушител в кобура.

— Ама това е страхотно! Направо страхотно! И сега какво ще правим, дяволите го взели?

— Капитане, ако си склонен да ме изслушаш — започна Гарвана, — предлагам ти да обсъждаме плановете си на бегом. Имаме по-малко от тридесет и две минути, за да открием есперката и Изследователката,

да не попаднем на пришълеца, да се разкараме от Тринадесета база, да убедим твоя компютър, че трябва да ни пусне в катера, и да се отдалечим от планетата, преди да е гръмнала бомбата.

— С други думи — изрече Сайлънс, — ще умрем. Проклятие, все пак да опитаме, ей така, напук. Един, засечи къде сме в момента и ни покажи най-краткия маршрут за излизане.

— Боя се, че не мога да направя това — отвърна ИИ. — Първо, не бива да ви допускам в катера. Вероятността да сте заразени от пришълеца си остава. Второ, неговият труп е необходим на Империята, както и възможно най-голяма част от технологиите му. Като отчитам потенциалната заплаха от страна на този непознат за нас разум, явно Империята ще има полза от цялата налична информация за мащабите и същността на новата опасност. Принуден съм да настоявам вие да направите всичко възможно за запазването на базата. Капитане, съжалявам, че се налага да прибягна до такива крайни мерки, но моите програми изискват да предприема всички необходими действия. Знаете, че е така.

— Ха, тъкмо човек си помисли, че по-лошо не може да стане, и вижда, че е сбъркал — отбеляза Сайлънс. — Един, да сключим сделка с тебе. Ти ще се съ согласиш да ни качиш на катера и да ни откараш в сигурна изолация на „Тъмен вятър“, а ние ще спасим базата от унищожение. Какво ще кажеш?

— Споразумяхме се — потвърди ИИ. — Програмите ми позволяват да вземам гъвкави решения при извънредни обстоятелства.

— Правилно — одобри Сайлънс. — Поне за начало е добре.

— Извинявай — намеси се Гарвана, — но как точно смяташ да победиш пришълеца и да обезвредиш ядреното устройство за по-малко от тридесет и една минути?

— Да пукна, ако знам. Един, досега все си установил някаква връзка с компютрите на базата. Не можеш ли да се включиш в системите за контрол и да спреш отброяването?

— Засега не, Капитане. Тъй като самоунищожението е предвидено като крайно средство при безизходни ситуации, специалистите на Империята са вградили и множество защитни системи, които не позволяват намеса, щом устройството бъде включено. Пришълецът е успял да прекъсне отброяването по някакъв начин, но признавам, че не мога да разбера как. Прилагам всички

достъпни за мен методи с цел да проникна в съответните системи, обаче прогностичният анализ показва, че това ще ми отнеме значително повече време от тридесетте минути, оставащи до взрива.

— Нали си знаехме, че точно това ще ни каже? — обърна се Сайлънс към Гарвана. — Ти да имаш някакви идеи?

Гарвана се намръщи замислено.

— Знаем ли поне къде е разположена бомбата?

— Е, компютърче?

— Точното ѝ местоположение е информация, защитена с кодове на Сигурността, до които нямам достъп. По логически път стигаме до заключението, че е скрита някъде на трето ниво за постигане на максимален разрушителен ефект.

— Каквото и да правим, най-добре да побързаме — каза Гарвана. — Трябва и да се свържем с Фрост и Диана. Току-виж, в момента вече са се сблъскали с пришълеца и си представят, че имат безкрайно много време да го разиграват.

— Има един начин — проточи Сайлънс. — Нали това не засяга само нас? Не сме сами на планетата, нали така, Гарване? Винаги можем да разчитаме и на Ашраите.

Пришълецът връхлиташе по коридора като вряща приливна вълна, невъзможно огромен и невероятно бърз. Устата му зееше широко, показвайки остриите като бръсначи зъби. След секунда вече беше пред Изследователката, тя се метна напред и скочи над приведената към пода глава на съществото, точно върху металните шипове по гърба му. Стъпи непохватно, за да избегне остриетата, но веднага възстанови равновесието си. Завъртя силовия щит в кръг, полето с прашене преряза шиповете. След като си разчисти място, тя заби меча в главата на пришълеца. Острието потъна до половината в неподатливата плът, от дълбокото гърло на гнусната твар се изтръгна пронизителен вой. Заудря глава в стените на коридора, опитваше се да се отърве от болката, но Фрост натискаше меча с две ръце и не позволи да бъде изхвърлена.

Около краката ѝ се разливаше локва от гъста черна кръв, а Изследователката с дивашка усмивка въртеше върха на меча из главата, стремеше се да достигне мозъка. Пришълецът пищеше, непоносимият

шум биеше в ушите ѝ, дългото тяло се гърчеше в усилие да махне врага. Фрост налегна дръжката на меч с цялата си сила, успя да го забие още десетина сантиметра навътре. Движеше острието, за да разшири раната, но едновременно с разцепването на тъмната тъкан от кървящата плът изскачаха метални плетеници. Раната зарастваше с невероятна бързина, а металната мрежа беше достатъчно здрава, за да устои на меч. И бавно, сантиметър по сантиметър, мечът излизаше от плътта на пришълеца.

Фрост вдигна ръката си със силовия щит и я стовари като чука. Ръбът на полето мина през тялото като през мъгла, оставяйки след себе си дълъг разрез. Фрост коленичи до забития меч, силовият щит прасна и искреше, когато удряше с него гърба на съществото. Пришълецът се мятеше лудо, плачливият му глас отекваше болезнено гръмко от стените. Фрост се мъчеше да запази равновесие, докато главата се блъскаше из коридора. По гърба около нея сякаш никнеха шипове, силовият щит бе изтласкан рязко от тялото. Фрост се облегна тежко на меч, но не можеше да го задържи в раната.

След миг в гърба на пришълеца зейна яма и Изследователката пропадна вътре. Потъна до колене още преди да реагира, а невидими за нея мускули започнаха да мачкат краката ѝ. Тя изръмжа от болка, отчаяно сечеше с меч и силовия щит, но плътта на пришълеца продължаваше да я засмуква. Затваряше се около нея като живо море, с пълно равнодушие към усилията ѝ да се освободи, а раните зарастаха толкова бързо, колкото Фрост успяваше да ги нанесе. Опипа с пръсти за мономолекулярния нож, пхнат в калъф на бедрото ѝ, но той вече бе изчезнал в тялото на пришълеца. Нещо дърпаше ходилата ѝ, смъкваше я надолу, докато се озова заседнала до кръста в плътта на чудовището. Тъмната тъкан се надигаше около нея като приливна вълна.

Изкачилата се в тунела Диана погледна надолу и безпомощно стисна юмруци, когато видя как Изследователката потъва в гърба на пришълеца. Знаеше, че би трябвало да използва времето, дадено ѝ от Фрост, за да избяга. Да я изостави, а тя неизбежно щеше да загине. Но не можеше. Ледена ръка притисна сърцето ѝ, когато плътта на съществото се надигна неумолимо. Ако не направеше нещо веднага, Фрост щеше да умре. Но какво? Тя беше еспер, а не боец. Всичко друго, но не и боец. Оглеждаше се диво и очите ѝ се спряха на масивна ръбеста секция от стената, недалеч от отвора на тунела.

Тя не обмисли хрумването си, защото знаеше, че ще се разколебае. Първо трябваше да отвлече вниманието на пришълеца. Смъкна психическата си защита и отхвърли невидимостта си като воал, от който вече нямаше нужда. Огромната глава на чудовището незабавно се извъртя към нея — сляпо, но уверено. Искаше да я хване и вече знаеше къде е. Фрост още потъваше в гърба му, само че побавно, сякаш пришълецът нямаше време да се занимава с нея. Вече я бе заловил, сега искаше есперката. Мощното тяло запълзя напред, късите крайници се отгласкваха от стените и оставяха вдлъбнатини в стоманата. Диана плясна гривната на лявата си ръка, силовият щит се появи. Пришълецът вдигна високо глава, търсеше я. Диана се протегна от отвора на тунела, висеше рисковано само на една ръка. Удари с енергийното поле по секцията от стената. Трептящата светлина на щита се заби в опорите и секцията се заклати, крепена само от едно метално въже. Диана се изпъна в цял ръст, вече висеше над коридора. Уродливата глава се надигна към нея, беше на броени сантиметри. Девойката стисна зъби, протегна ръка и преряза последното въже. Секцията се откъсна от стената, стовари се върху главата на пришълеца и я притисна към пода.

Диана скочи върху широкия гръб, внимаваше да застане близо до Изследователката. Започна да сече странната плът с ръба на полето, след малко Фрост освободи ръцете си и с общи усилия постепенно се измъкваше. Пришълецът се мяташе бясно, не можеше да намери опора, за да махне от главата си тежестта на секцията. Изследователката най-после се добра до мономолекулярния си нож, с помощта на Диана се освободи и двете побързаха да скочат от гърба на пришълеца, опръскани с кръв от глава до пети.

— Как мислите, този товар дали ще го задържи? — кресна Диана, за да я чуе Фрост през ужасния вой.

— Никакъв шанс! — с вик отвърна Изследователката. — Да се махаме!

Побягнаха по коридора. Зад тях тежък трясък ги извести, че чудовището се е отървало от секцията. Диана се опита да тича побързо, но вече нямаше сили. Крепяха я само отчаянието и притокът на адреналин в кръвта. А Фрост препускаше до нея без никакво усилие, дишаше нормално въпреки всичко, което понесе. Диана се сети, че

сигурно лесно би се изплъзнала на пришълеца, но предпочиташе да бяга до нея. Изведнъж погледите им се срещнаха.

— Не беше длъжна да ме спасяваш — рязко изрече Изследователката. — Можеше да се скриеш.

— Знам.

— Тогава защо го направи? Защо рискува своя живот, за да спасиш моя?

— Защото имахте нужда от мен — каза Диана. — Сега мълчете и тичайте.

— Ами невидимостта? Дали не може...

— Не. Сега съзнанието на пришълеца е вкопчено в мен.

Тя погледна през рамо. Дългото масивно тяло запълваше коридора зад тях по-бързо, отколкото бягаха, отколкото можеха да бягат. Диана пак се обърна към Фрост.

— Не питайте. Не е нужно да знаете. Просто тичайте.

Изведнъж гласът на Сайлънс замърмори през комуникационните им присадки:

— Изследовател, еспер, ние унищожихме центъра на паяжината. Сега пришълецът е напълно изолиран от системите на базата. Вие открихте ли го?

— О, да — отговори Фрост. — Знаем точно къде се намира.

— Добре. Можете ли да го насочите към мен и Гарвана? Хрумна ни една идея.

Планът на трето ниво светна за миг пред очите на Фрост и Диана, показва им откъде да минат. Диана мислеше усилено. Не беше далеч. Току-виж, успеят. Озърна се към Фрост и кимна.

— Можем да стигнем при вас след четири минути — спокойно съобщи Изследователката.

— Нека да са три — настоя Сайлънс. — Обстоятелствата доста ни припират. Доведете пришълеца тук и ще обсъдим какво да правим после. Край.

— Капитанът е измислил план — задъха се Диана.

— Да. Интересно, не ни обясни какво е подготвил. Вероятно защото знае, че въобще няма да ни хареса. — Тя погледна Диана. — Можеш ли да издържиш ощи три минути с това темпо?

— Млъквайте и тичайте — отсече есперката.

— Ти сигурен ли си, че искаш това от мен? — попита Гарвана. — Повикам ли Ашраите, няма връщане назад. Не ми се вярва, че разбираш колко те мразят.

— Ще намразят пришълеца още повече — убеждаваше го Сайлънс. — Тази твар и останалата пасмина застрашават съществуването на цялата планета. Те не само ще унищожат гората, ами ще я преобразуват в нещо, което Ашраите няма и да познаят. А щом зависят от гората за това, което е останало от живота им, значи имат сериозен интерес да се съюзят с нас срещу пришълеца.

— Много логично, Капитане — промълви Гарвана. — Надявам се и Ашраите да са склонни към логични умозаклучения.

— Врагът на моя враг е мой приятел. Нищо друго не може така да сближи два народа.

— Капитане, ти все пак не разбираш. Повикам ли веднъж Ашраите, вече не ги контролирам. Събудят ли се, може и да решат, че повече няма да заспиват. Джон, всъщност ти не победи тогава. Само ги нарани толкова зле, че за известно време те се скриха в душите си. Но тук, на Ансилай, съществува сила, която не би си представил и в най-ужасните си кошмари. Току-виж, решат отново да се захванат с Империята. Този път няма какво да губят и няма какво да ги възпре.

Сайлънс поклати глава.

— Нима? Говориш за милиарди хора на хиляди планети. Ашраите нямат и нищожен шанс.

— Джон, ти се надяваш на количествено превъзходство, а аз ти говоря за сила.

— Няма значение — възрази Сайлънс. — Нямаме няколко възможности за избиране. Много неща се объркаха, изправени сме срещу твърде неблагоприятни обстоятелства. Фрост и есперката всеки миг ще дотърчат тук, а пришълецът ще ги гони по петите. Шон, нямаме друг изход. Един, колко остава до взрива?

— Деветнадесет минути и тридесет и две секунди.

— Хайде, Шон, подготви се. Започваме веднага, щом се появят.

Двамата се извъртяха към шума от тичащи крака, Фрост и Диана се втурнаха към тях от коридора. Сайлънс погледна край тях, но зад жените коридорът беше празен. Диана се олюля, болезнено се мъчеше

да си поеме дъх. Фрост я прегърна с една ръка и кимна на Сайлънс. Както винаги, дишането ѝ не се чуваше.

— Капитане, пришълецът е зад нас. Когато проумя къде отиваме, малко се забави, но неснее от желание да ни докопа, само иска да се увери, че няма капан. Предполагам, че все пак има капан?

— О, да — увери я Сайлънс. — Навредихте ли му поне малко?

— Стрелях по него, гърмях го с гранати, а Диана стовари върху му половин коридор, но само го ядосахме. — Тя обходи с поглед разрухата в компютърната зала, едната ѝ вежда леко се вдигна. — Добре сте се постарали, Капитане. Но нали разбирате, че тук всичко ще се възстанови, ако има достатъчно време?

— Точно времето никак не ни достига. Преди да умре, Командир Старблъд се сетил да включи системата за самоунищожение на базата. Малка атомна бомбичка, скрита някъде из този етаж. Ще избухне само след осемнадесет минути.

Фрост го зяпна.

— Капитане, късметът ви никакъв го няма, знаете ли?

Диана вдигна глава и впи поглед в него. Беше твърде уморена да говори, но в очите ѝ се четеше достатъчно.

— Капитане, каквото и да сте намислили, започвайте — подкани го Фрост. — Пришълецът ще довтаса тук след секунди, а е в много лошо настроение.

— Не гледайте мен — сопна се Сайлънс. — Сега всичко зависи от Гарвана.

— Да — тихо каза престъпникът. — Някак все се оказва, че всичко зависи от мен.

— Защото ти си най-добрият, Гарване.

— Благодаря, Капитане.

Диана попи с ръкав потта от лицето си, внезапно отметна глава назад.

— Слушайте. Съвсем наблизо е. Тук е.

Всички се взряха в мрачния коридор. Не чуваха никакъв звук, но усещаха лекото трептене на пода под краката си. Сайлънс заговори на Гарвана:

— Моля те, Шон! Направи го не за мен, а за тях.

Гарвана си позволи едва забележима усмивка.

— Джон, винаги си знаел как да удариш мръснишки.

Сайлънс кимна и се отмести настрана, зареял поглед в коридора. Фрост застана до него, двамата насочиха разрушителите си в дебнещата тъмнина. Диана най-сетне започна да диша по-леко и си намери ъгълче, където на никого да не пречи. Гарвана стоеше сам в средата на залата, подпрян на жезъла си, унесен в своите мисли. Натрапваше му се видението за странния дълъг път, довел го на това място, в този миг. Всичко преживяно — яростта, страхът, покрусата — само за да се сражава отново рамо до рамо с Джон Сайлънс. Засмя се беззвучно. Каквото и да се случи, добре беше отново да се срещне с Джон. Също като да намериш старото си палто или чашката, от която си пил в невръстните си години. Уютна привичка, нещо познато, на което можеш да разчиташ. Сайлънс пак беше до него и ако трябваше да умрат тук, не е лошо да си отидеш от света сред хора, които харесваш и уважаваш.

Сред хора. Дълги десет години без човешко лице или глас. Но нали Ашраите бяха с него.

Той сви крака и ги кръстоса във въздуха, рееше се над пода, положил жезъла на коленете си. Разкри дълбините на съзнанието си и отприщи своята мощ, насочи я през силовото копие, напрягаше всичко, което имаше или на което се надяваше. Чувстваше как се усилва неговият есп, как притиска психическата защита, жадуващ да се изтръгне на свобода. Научи толкова нови неща през годините на Ансилай — и с желание, и насила, извървя пътеки, за които малцина знаеха. Промени се. Сега беше повече от човек, неестествен плод на връзката между Човека и Ашраите. Пришълецът щеше да изпита цялата му мощ.

Съзнанието му литна в пространството, търсеше гласовете на вятъра, вечни, винаги на границата на достижимото. Ярки светлини пламнаха в душата му и го заслепиха. Бяха древни, могъщи и чужди за хората. Бяха топли, познати и нужни. Неговите приятели, неговият народ. Повика ги и те дойдоха, където ничий друг глас не би ги призовал. Обявеният извън закона Гарван, някога човек на име Шон, заговори с Ашраите на език и по начин, в който отсъстваше и намек за човешко.

Сайлънс понякога поглеждаше Гарвана, увиснал във въздуха. Чувстваше как кожата по врата му настръхна. В хладното безметежно лице съзираше разлика, която беше по-загадъчна и не се състоеше

просто в отминалите години. От време на време му хрумваше, че въобще не познава онзи, който се нарече Гарвана. Да, гласът си оставаше същият, но му се струваше, че с тези очи го гледа някой друг. Сайлънс вдигна рамене. Остави своя и на двете жени живот в ръцете на този познат чужденец, вече беше късно за терзания. Главата му рязко се въртна, когато нещо се размърда в края на коридора, след миг пришълецът вече връхлиташе от сенките, ужасяващо бърз и неудържим. Вдигна ръбестата си сляпа глава и смразяващи вой разтърси твърде тясната за него зала.

Сайлънс и Фрост стреляха с разрушителите. Ослепителните лъчи пробиха тялото, пръснаха парчета черна плът по стените, но дори не забавиха чудовището. Дватама захвърлиха оръжията, изтеглиха мечовете си от ножниците и включиха силовите си щитове. Бяха готови да посрещнат пришълеца, макар и да знаеха, че нямат надежда го възпрат, но това им беше работата, а и не им оставаше друго. Пришълецът нахлу в залата, в разбитото сърце на своята паяжина, на своята черупка, вече нямаше време за нищо.

Тогава дойдоха Ашраите.

Сайлънс вървеше през металната гора, всяко златно, бронзово или сребърно дърво сияеше като звезда. Дърветата пееха и без да бъде част от тях, той пак чувстваше трептящата в тялото и душата му песен. Струваше му се, че е нещо познато, което отдавна е забравил. Шон, Фрост и Диана вървяха до него, тримата излъчваха сияние като дърветата. Фрост изглеждаше млада и щастлива, намерила покой, и за пръв път, откакто я познаваше, не носеше оръжие. Нито меч, нито гранати, нито разрушител. Беше едва ли не гола без тях, но в ясните ѝ очи нямаше тревога. Шон си беше същият както някога, когато бяха приятели и нищо не ги разделяше. Усмихна се на Сайлънс. Капитанът откри ако не прошка, поне разбиране в очите му.

Ашраите изпълваха гората, мъртви, но не загинали — огромни и страховити, с кошмарни лица и тежки тела, с остри нокти и пронизващи очи. Пееха в хармония с дърветата и мощта пламтеше ярко в тях. Песента и силата бушуваше у Ашраите и у хората, натрупваше се неспирно, в неимоверна стихия, толкова ослепителна, че всички знаеха — трябва да се освободят скоро от нея, иначе ще ги

изпепели. Тласкащата ги мощ се събираше в една точка. Сайлънс бе запазил достатъчно от съзнанието си, за да се учуди разсеяно — фокусът беше Диана, а не Гарвана. Диана Вертю, измъчвана като животно, но останала човек, еспер в по-истинския смисъл, отколкото Империята би й позволила да бъде, с непокътната душа и все още някак невинна, с чисто сърце, мисли и мечти. Стихията се разгоря в нея, без ярост и омраза тя се пресегна и я насочи към пришълеца. Той също беше в гората, пламтящ в чудати оттенъци, безмълвен и зъл. Сви се, когато го обля песента на гората, прозрачна и пронизваща с гласа на Диана, и след миг, сякаш проточил се във вечността, светлината на пришълеца трепна и угасна.

Тогава нов хор от гласове зазвуча в металната гора — сто двадесет и седемте мъже и жени от Тринадесета база, най-последно освободени от ужаса, който ги бе погълнал. Светлинките им примигваха и гаснеха една след друга, но в края им нямаше тъга. Само на това се надяваха и за това жадуваха. Две познати лица се усмихнаха за миг — Стасяк и Рипър, заедно в последното пътешествие. Отдадоха чест и изчезнаха. Диана погледна базата, посегна небрежно, премахна силовия екран и изключи брояча на бомбата. Смъртоносният часовник спря. Беше толкова просто!

Ашраите се отдръпнаха и се възряха в Джон Сайлънс, Капитан на „Тъмен вятър“, посланик на Империята. Човекът, който даде заповедта за изгарянето на Ансилай. Сайлънс стоеше сам, без обяснения и оправдания, защото нямаше какво да каже. Не молеше милост за себе си, не я и очакваше, но помоли за Фрост и Диана — всяка беше невинна по своему. Двете се усмихнаха и дойдоха да застанат до него срещу Ашраите. В края на краищата бяха едно цяло. И така Гарвана, някога наричан Шон, остана сам между Ашраите и хората, при никого и с всекиго. Престъпникът се облегна на жезъла си. Избра мълчанието.

„Той ни осъди — изрече безбройното множество. — Сега и той ще бъде осъден. Трябва да умре.“

„Не — каза Фрост. — Това беше негов дълг.“

„Не — каза Диана. — Той се разкая.“

„Трябва да умре.“

„Не — каза Гарвана. — Той е мой приятел.“

„Както желаш.“

Ашраите вече не бяха с тях, сиянието на дърветата някак помръкна. Сайлънс, Гарвана, Фрост и Диана се обърнаха и излязоха от металната гора. Знаеха, че споменът за нейната песен винаги ще остане в тях, където и да отидат, в каквото и да се превърнат.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ВСИЧКИ ПРИЗРАЦИ СЕ ВРЪЩАТ У ДОМА

Излязоха от Тринадесета база, минавайки един по един през пролуката между неподвижните метални плочи на вратата. Тъмни облаци покриваха небето, светлината се процеждаше сива през тях, но дори и така им се струваше неприятно ярка след мрака в базата. Мътноаленото слънце висеше ниско, но металните дървета пак грееха сред падащата нощ. Все по-гъста мъгла се виеше окло тях като неспокойна мисъл. Три луни светеха високо във вечерното небе, бледи и сякаш обсебени от духа на слънчевата светлина.

Сайлънс бавно се протегна, тялото му бе почти потънало в блаженство, отпуснато и изцедено след края на мисията. Е, не свърши точно както си представяше, но така беше на Ансилай. Все пак нещата май се наредиха достатъчно добре. Сега само оставаше да се върнат в „Тъмен вятър“. Той смяташе да прекара времето си под карантина в съчиняване на доклад, на който началниците му биха повярвали. Предчувстваше, че ще мине доста време, преди това да стане. Огледа се за Гарвана. Престъпникът стоеше сам малко встрани от останалите, лицето му невъзмутимо както винаги, очите му не се отделяха от металната гора. Наметалото отново висеше по тялото му като свити криле на птица. Сайлънс си каза, че и сега долавя отглас от смъртоносната сила, която Гарвана развихри в базата. Да, не беше същият човек, когото помнеше, и не знаеше дали да тъгува или да се радва на това. Предишният Гарван беше нещастен до отчаяние. Но в изгнанието си при Ашраите престъпникът бе открил нещо, може би покой.

Изследователката хладнокръвно проверяваше оръжията, които бе използвала в борбата срещу пришълеца и неговите творения. Оказа се, че изненадващо разполага с непокътнати запаси и Сайлънс за нищо на света не би могъл да проумее къде ги е крила досега. А Диана Вертю, есперката на неговия кораб, неговата дъщеря, гледаше сияещите метални дървета очарована, с широко отворени очи. Сайлънс

настръхна, защото му се стори, че забелязва в лицето ѝ нещо от отчуждената хладина на Гарвана. Той също извърна поглед към дърветата и слабо ехо от песента им отекна в душата му. Знаеше, че отсега нататък тази песен винаги ще бъде с него, ще звучи тихо в дълбините на съзнанието му, където всъщност узряваха всички истински важни, интуитивни решения. Но видението вече отслабваше, изплъзваше му се въпреки усилието да го задържи. И може би така беше най-добре. Ако запази песента в цялата ѝ мощ, едва ли щеше да остане в границите на човешкото. Нали виждаше промените у Гарвана. И у Диана. Застана до нея и тя му кимна вежливо, после пак прехвърли вниманието си само върху дърветата.

— Диана, как се чувстваш?

— Странно. Уморена съм. И по-различна. Не знам, Капитане. Трябва сериозно да помисля. Само ми е жал, че не спасихме никого от персонала на базата.

— Били са мъртви дълго преди да дойдем тук. Поне успяхме да ги освободим. Не съм сигурен доколко да вярвам на онова, което видяхме чрез песента на Ашраите. Не мога да допусна, че пришълецът е могъл да плени всички тези съзнания в машинариите си... Но все пак се радвам, че постъпихме както трябва.

Диана кимна замислено.

— Капитане, сега какво ще стане с дърветата?

— Би трябвало да са в безопасност. Онзи странен кристален хипердвигател, открит от Гарвана и Фрост в чуждия кораб, ще промени всичко. Според него той е несравнимо по-съвършен от нашите. Ако искаме да имаме някаква надежда във войната с пришълците, ще трябва да изучим и възпроизведем техните двигатели. Явно за тях тежките метали не са необходими и вече няма защо да преработваме дърветата на Ансилай. Предполагам, че добивът на метали ще намалява постепенно, докато нашите стари двигатели излизат от употреба, но това ще стане само за няколко години. И накрая Ансилай ще бъде оставен на мира от Империята по най-простата причина — защото тя вече няма какво да вземе оттук.

— Значи ще има война с пришълците — уверено изрече Диана.

— Неизбежно е — съгласи се Сайлънс. — Техният вид се разпростира в търсене на все нови и нови територии, които да завладява и преобразува, значи непременно ще нападнат и планетите

на хората. Самото им съществуване зависи от поглъщането на всяка друга форма на живот, затова не виждам никаква възможност нашите две раси да намерят основа за споразумение. Нали видя родната планета на пришълеца в записите на паметния кристал? В техния жизнен цикъл няма място за мир, дипломация и компромиси. Живеят само за да се размножават, за да поглъщат и променят всичко, до което се докоснат. Вероятно дори не биха ни приели като разумни същества, ще ни сметнат за поредния генетичен материал, който да прибавят към средата си. Те са смъртна заплаха за цялата Империя, а тя отдавна се е научила как да се отнася към заплахите. Да, приближава война и тя ще бъде най-кървавата, най-страшната в историята ни. Ще бъде война за оцеляване на човечеството.

— Вярно е — обади се Гарвана. — Най-сетне Империята си намери враг, не по-малко смъртоносен и упорит от самата нея. Войната няма да свърши, преди едната или другата раса да бъде изтребена напълно.

— Така е — потвърди Фрост. — Ще бъде великолепна. Очаквам я с нетърпение.

Настъпи мълчание, в което другите се споглеждаха и накрая решиха да се престорят, че не са чули какво каза тя. Сайлънс се прокашля.

— Мисля, че е време да се върнем на катера. Скоро ще се смрачи, а тук и през деня е твърде студено. Един, предполагам, че ни слушаш. Докъде стигна с ремонта? Готов ли си за излитане?

— Капитане, резултатите от ремонта са удовлетворителни. Катерът може да излети веднага. Боя се обаче, че не мога да ви допусна вътре.

Дългата пауза натежа от неизречени думи. Когато Сайлънс заговори отново, гласът му беше спокоен и отмерен, напълно овладян.

— Какво означава това? Споразумяхме се, че ако предотвратим унищожението на базата, ти ще ни върнеш в „Тъмен вятър“, където ще останем под карантина.

— Излъгах — заяви ИИ. — Нали мога да взимам гъвкави решения в извънредни обстоятелства! Беше наложително да ви мотивирам за опазването на Тринадесета база и излъгах. Не съм възнамерявал да ви допусна в катера. Опасявам се, че всички сте

заразени от пришълеца, а аз съм длъжен да се грижа за сигурността на „Тъмен вятър“.

— Слушай, компютърче — каза Сайлънс, — през нощта на Ансилай времето е като на полюса, а базата е разгромена. Не можеш да ни зарежеш тук просто така.

— Мога, Капитане. Инструкциите в програмите ми са недвусмислени.

— Майната им — намеси се Фрост. — Компютър, код „Червено Седем“. Искam потвърждение.

— Потвърждавам вашия достъп до код „Червено Седем“.

— Подготви катера за излитане, за да ни прехвърлиш под карантина в „Тъмен вятър“.

— Да, Изследователко.

Сайлънс се вторачи във Фрост.

— Код „Червено Седем“? Дори аз нямам достъп до такова равнище в Сигурността.

— Аз също — призна Фрост. — Откраднах го отдавна. Винаги съм мислила, че някой ден ще ми потрябва. Нали Изследователите трябва винаги да проявяват творчество в работата си. Сега компютърът ще прави, каквото му кажа. Нали, Один?

— Да. Ще ви служа с всички възможности, заложи в програмите ми. Ще изпълнявам вашите заповеди...

— Компютър!

— Да, Изследователко?

— Млъкни.

— Да, Изследователко.

Сайлънс кимна на Гарвана, за да му подсказе, че иска да говорят насаме. Двамата незабелязано изостанаха от Фрост и Диана.

— Предложението ми да ти осигуря Опрощение си остава — тихо започна Сайлънс. — Приносът ти в унищожаването на пришълеца те прави изключително ценен. Империята има нужда от твоите знания. Шон, би могъл да се върнеш при нас. При мен. Отново ще постъпиш в Службата, пак ще станеш Изследовател. През тези десет години положението се промени. Би могъл да поставиш свои условия. И ще работим заедно, както преди. Какво ще кажеш?

Престъпникът го погледна неразгадаемо.

— Капитане, името ми е Гарвана. Шон умря отдавна. Нямам никакво желание да се връщам в Империята с дребнавата ѝ политика, с омразата и опустошителната ѝ ярост. Вече не съм част от нея. И не мога пак да се превърна в човек. Само в човек. Преди да се появиш, аз се вливах в песента на дърветата, на Ашраите. И забравих почти изцяло миналото си. Джон, за мен ти си призрак, ехо от едно минало, в което вече не намирам никакъв смисъл. Аз не само напуснах човечеството, аз го задминах.

— И на чия страна ще бъдеш по време на войната?

— С моя народ. С Ашраите.

— Липсваше ми, Шон. Моля те. Не искам пак да те загубя.

— Джон, ти се лиши от мен преди десет години. Твърде късно е да ме търсиш. И двамата вече не сме каквито бяхме. Сега мястото ми е тук.

— С други думи — отбеляза Фрост, — станал е местен жител.

Сайлънс и Гарвана се извърнаха рязко, стреснати от гласа ѝ. Не чуха стъпките ѝ, но нали тя беше Изследователка.

— Добре дошла си, ако пожелаеш да останеш — каза ѝ Гарвана. — Песента звучи силно в тебе. Бих могъл да ти открия пътищата на Ашраите, да покажа на ума ти чудеса, за които не си и мечтала. Тук има съкровища на душата, само чакат да протегнеш ръка.

— Не, благодаря — промълви Фрост. — Другите раси съществуват, за да бъдат избивани. Капитане, време е да тръгваме.

— Да. Време е.

Диана се доближи, за да чуе разговора, гледаше смутено лицата им.

— Капитане... може ли да ви попитам нещо, преди да се върнем в катера?

— Разбира се, еспер.

— Защо наричате компютъра Один?

— Защото има едно око.

Само Гарвана се усмихна. Диана и Фрост се спогледаха озадачено.

— Вече не преподават ли митология в Империята? — попита Гарвана.

— Не наблягат на нея — обясни Сайлънс. — Доста предания са забранени от цензурата, други са преразказани наново. Началниците

смятат, че митовете само внушават излишни идеи на хората. И тези идеи могат да станат опасни.

— Значи може би е време да създадем нови митове — каза Гарвана. — Днес вече поставихме началото на един. След сто години ние и извършеното от нас ще бъдем част от историята. И доколко ще ни помнят истински, такива, каквито сме били? Доколко ще позволят да бъдем запомнени? Истината обаче живее свой живот в митовете и легендите и нашите четири призрака ще витаят в Империята още дълго след смъртта ни.

Той кимна поред на всеки и се отдалечи сред стъстяващата се мъгла. Накрая изчезна в сияещата метална гора на Ансилай.

Източник: <http://sfbg.us>

Издание:

СВЕТЪТ НА ПРИЗРАЦИТЕ. 1996. Изд. Орфия, София. Колекция Фантастика, No.36. Фантастичен роман. Превод: [от англ.] Владимир ЗАРКОВ [Ghostworld / Simon GREEN]. Печат: Полипринт, Враца. Формат: 20 см. Страници: 192. Цена: 95.00 лв. ISBN: 954-444-030-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.